

TRẦN NGẬT

không phải **LỖI** của
ĐÀN ÔNG

NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ

PNG
PHUONG NAM CORP.

Không Phải Lỗi Của Đàn Ông

Trần Ngật

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Phần 1

Tại sao không phải lỗi của đàn ông

Phụ nữ làm đẹp thế giới này, còn đàn ông
thì tôn tạo và bảo vệ vẻ đẹp đó, làm cho nó
tồn tại vĩnh hằng!

1.

Bắt đầu từ hiện tượng “Trần Thế Nữ” thấy được trong thời gian du học

Vào những năm 80 của thế kỷ XX, tôi – Jane một cô gái hơn hai mươi tuổi, vừa mới kết hôn và đi du học tại Mỹ, đã quen với cảnh yêu nhau rồi chia tay của các chàng trai cô gái xung quanh tôi. Từ đó tôi có thêm kiến thức về thế giới tình cảm phức tạp. Trước kia, tôi chỉ biết từ “Trần Thế Mỹ” dùng chỉ những người đàn ông ham mới nói cũ, vong ân bội nghĩa, thế nhưng, một du học sinh nghèo, bỗng nhiên hội nhập vào xã hội phương Tây đầy sự cám dỗ của vật chất, trong người chỉ có vài chục đô la Mỹ, tất cả bắt đầu từ số không thậm chí từ con số âm, thật sự là quá trình thử thách của con người. Giai đoạn này, các du học sinh không gặp phải hiện tượng “Trần Thế Mỹ” trước mà lại là gặp phải một “Trần Thế Nữ”. Hơn nữa, không những chỉ có một hai trường hợp các cô gái thay lòng đổi dạ, mà lần lượt hết người này đến người khác. Sự việc này là những chuyện thật xảy ra trong giới du học sinh.

Vào những năm giữa của thập kỷ 80, tôi không hề biết rằng, Binh vừa đặt chân đến Mỹ, chưa gặp được người vợ mà anh đêm mong ngày nhớ, liền được tin cô ta đã yêu người khác! Vợ của Binh đến Mỹ du học sớm hơn tôi, Binh lại đến sau tôi một năm. Do là người ở Trung Quốc, nên chúng tôi thân ngay từ ngày đầu Binh đến trường. Tôi đã quên những chuyện cụ thể thuở đó, chỉ nhớ đã cùng học chung một chương trình, thế nhưng Binh thì nhớ tôi đã đối xử tốt với Binh như thế nào, cùng ăn cơm chung trong sân trường, nói chuyện, an ủi anh vào lúc khó khăn nhất... Binh thay đổi rất nhiều, đến hai mươi năm sau, mấy lần gặp nhau tại các cuộc họp mặt lớp, tôi đều không nhận ra anh ấy là Binh của ngày nào, vì ngày nay chúng tôi đều dùng tiếng Anh để gọi tên anh ấy.

Trong buổi tập huấn đầu tiên cho các du học sinh, có mười anh chị du học sinh cũ đến giới thiệu cho chúng tôi những kinh nghiệm trải qua, trong đó có vợ Binh là du học sinh duy nhất đến từ Trung Quốc. Cảm giác của tôi lúc đó rất ngưỡng mộ người này, vì cô đến Mỹ chẳng bao lâu, lại có thể trưởng thành như thế, khả năng hội nhập tốt như thế, tôi cần phải học tập cô ấy nhiều hơn. Các du học sinh Trung Quốc thường hay sinh hoạt tập thể, khá thân nhau, chỉ có vợ Binh là chẳng thấy bóng dáng đâu cả. Cho đến sau khi Binh đến Mỹ, tôi mới nhận ra được, nếu như khả năng hòa nhập tốt như thế, thì việc thay lòng đổi dạ cũng sẽ rất nhanh. Ít ra thì tôi nhận thấy hiện tượng như vậy từ chuyện của vợ Binh.

Lúc đó, Binh không phải chỉ đối diện với vấn đề người yêu phản bội, mà còn phải đối mặt với tình cảnh éo le, anh ta đã mất đi sự tự do và tự trọng trong cuộc sống ở Mỹ. Trong lần trả lời phỏng vấn của bạn tôi tên là Lật Tử, Binh kể lại hồi ức của mình:

Từ San Francisco đến Tân Châu, vừa bước xuống máy bay, tôi như bị “tử hình” khi nghe câu đầu tiên mà vợ tôi nói là: “Em đã yêu người khác rồi!”

Tin này đối với tôi, một người vừa mới vượt đại dương hy vọng được đoàn tụ cùng người mình yêu, như “Sét đánh ngang tai”. Một mặt, lòng tự trọng bị tổn thương nặng nề; mặt khác, tôi phải

tự mình đối mặt với nhiều vấn đề đang xảy ra. Tôi mới đến nước Mỹ, mọi thứ đều xa lạ, tuy là trường học thu nhận tôi, nhưng ngôn ngữ không thông thạo, nghe giảng bài không hiểu, tôi đành phải đăng ký học thêm tiếng Anh.

Tất cả bạn bè lo lắng sợ tôi không chịu đựng nổi áp lực tâm lý, khuyên tôi nên về nước. Tôi cũng đã từng nghĩ đến chuyện quay về. Nhưng suy đi nghĩ lại, nghĩ đến việc “bị vợ bỏ”, nếu về nước thì dám nhìn mặt ai? Việc đã đến nông nỗi này, tôi phải cố gắng chịu đựng, không được nghĩ ngợi gì nữa! Tôi tự hứa với bản thân, phải vượt qua khó khăn này trước đã, sau đó mới nghĩ đến chuyện về nước!

Vài tháng sau, chúng tôi tìm luật sư, chính thức ly hôn.

Mặc dù tôi đã tự nhủ với bản thân rất nhiều lần: việc ly hôn giữa hai chúng tôi là chuyện sớm muộn gì cũng xảy ra, ly hôn rồi lại có thể làm lại từ đầu, nhưng đến giây phút cầm tờ quyết định ly hôn trên tay, tôi vẫn thấy bị sốc. Tôi tự hỏi, cô ấy từ lúc mới mười ba tuổi đã quấn quýt bên tôi không rời nửa bước, là người thân gần gũi nhất, cùng lớn lên với tôi, từ đây sẽ trở thành người xa lạ rồi sao? Chẳng lẽ tình cảm vợ chồng trong phút chốc bị chia cắt bởi một tờ giấy sao?

Các bạn học cảm thông với tôi, đã tìm giúp tôi thuê một phòng trọ rẻ một tháng chỉ có ba mươi đô la. Đó là phòng khách của chủ nhà, không có cửa, chỉ có một bức màn vải cách ly tôi với thế giới của họ. Trong phòng không có máy điều hòa, chỉ có cái lò sưởi. Tôi phải tự chặt lấy một số cành cây ở sân vườn sau nhà để đốt lò sưởi ấm. Nhưng chỉ có thể sưởi ấm phía trước ngực, còn sau lưng tôi vẫn là một tảng băng lạnh giá. Thế rồi tôi kéo giường tới trước cửa lò, ngồi trên giường giữ cho lửa không tắt, cứ thế trải qua từng đêm, từng đêm dài dằng dặt.

Thực ra, sao tôi lại không buồn? Tiếng Anh vẫn chưa thạo, điện thoại reo cũng không dám nghe, ngay cả tiếng “Hello” cũng nói không được. Lúc đó, điều mà tôi lo lắng nhất là phải sớm vượt qua trở ngại về ngôn ngữ, cho nên cả ngày tôi đều cầm bảng từ vựng trên tay, đi đến đâu học tới đó. Lúc đó tôi vừa học ngoại ngữ vừa làm việc trong một nhà hàng, tiền cơm không được vượt quá bảy đô la một tuần, số tiền còn lại dùng để trả tiền trọ, mua sách vở, mua bảo hiểm xe hơi, xăng dầu, sửa chữa... Từ khi qua Mỹ, thời gian rất dài tôi sống trong tâm trạng lo âu, buồn bã.

Khi làm ở nhà hàng, tình cờ có một chuyện xảy ra khiến cho tôi có lòng tin vào cuộc sống.

Giống như rất nhiều du học sinh mới đến Mỹ, khi mới làm bồi bàn, tâm lý không khỏi lẩn cẩn. Khi còn ở trong nước tôi cũng đạt được ít nhiều thành tựu, sao lại đến nước Mỹ bưng đồ phục vụ người ta? Mỗi khi nghĩ đến việc này, đôi tay đang bưng các món ăn lại bắt đầu run lên.

Một ngày cuối tuần, nhà hàng đông khách và náo nhiệt hơn nhiều so với ngày thường. Ông chủ đứng trước cửa, ánh mắt ông vừa quan sát phía trước cửa để đón tiếp khách mới đến, vừa nhìn quanh đếm số lượng thực khách. Tất cả bồi bàn hối hả chạy quanh các bàn phục vụ. Mọi thứ đều ngay ngắn, trật tự. Lúc này có một cặp vợ chồng trẻ người Mỹ đi vào, người đàn ông mặc đồ tây, mang giày da, đeo cặp kính không có viền, dáng vẻ rất đường bệ; người phụ nữ mặc chiếc đầm trắng, phong cách rất quý phái.

“Cho hai ly rượu nho đỏ của Pháp trước.” Sau khi người đàn ông ngồi xuống, nhỏ nhẹ nói với

tôi.

“Xin đợi một lát!” Tôi quay đi rồi nhanh chóng mang rượu đến. Một tay tôi bưng khay đựng ly rượu, tay kia nhắc một ly lên đặt trước mặt người đàn ông. Nhưng ngay lúc đặt ly xuống bàn, tôi sơ ý làm nghiêng khay đựng rượu trên tay kia, ly rượu còn lại trên khay bị đổ ra, làm rượu đổ đổ lên người phụ nữ từ trên vai xuống tới chân, chiếc đầm trắng của cô ta bị rượu nhuộm đỏ từ trên xuống đến dưới.

Tôi kinh hoàng lo sợ, đầu óc hoảng loạn. Làm sao bây giờ? Chưa kể việc đã phá hỏng buổi ăn tối cuối tuần, còn chiếc áo đầm trắng của người phụ nữ xem ra không phải rẻ, làm sao có tiền đền cho người ta?

Ông chủ từ đằng xa đã thấy việc xảy ra bèn bước vội qua trước mặt tôi, chỉ vào mặt tôi bắt đầu quát mắng. Tôi thật không biết nói gì, nghĩ rằng mình đã gây ra họa lớn.

Đúng lúc đó, người đàn ông đó đứng lên, đến phía sau quầy lấy người tôi, nói nhỏ vào tai tôi: “Nothing happened, nothing happened!” anh ta nói với tôi: “Không sao đâu, không có chuyện gì xảy ra! Tất cả đều bình thường, anh đừng có sợ.” Ngay lúc đó, dường như có một làn hơi ấm chạy khắp cơ thể tôi.

Trong lúc tôi đang bối rối, ông chủ chỉ tôi la lớn: “Anh đã bị đuổi việc!” Lúc này, người đàn ông đó buông tôi ra, ông ta nói với ông chủ: “Chúng tôi là khách thường xuyên của ông, mỗi tuần đều đến đây dùng bữa, nhưng tôi nói cho ông biết, nếu như ông đuổi anh ta, chúng tôi vĩnh viễn sẽ không đến đây nữa.” Ông chủ sững người nhìn anh ta đăm đăm một lúc, sau cùng nói: “Thôi được, thôi được, tôi không đuổi anh ta.”

Lúc này, người đàn ông đó quay qua nhìn thẳng vào mắt tôi hỏi: “Are you ok?” Tôi trả lời: “I’m ok!” Anh ta lại hỏi tiếp một câu: Thật không? Tôi nói: Thật. Anh ta nói: Không có chuyện gì, nhớ đấy, không có chuyện gì! Nói rồi, ông dẫn người phụ nữ đi cùng ra khỏi nhà hàng.

Sự việc xảy ra tuy là không lớn, nhưng nó đã làm tôi cảm thấy được sự ấm áp tình người nơi xứ lạ quê người. Nó cũng làm tôi có cách nhìn mới đối với cuộc sống, với tương lai, làm tôi phần nào thấu hiểu và thông cảm hơn với vợ tôi (Vợ cũ). Chúng tôi đều là những người đáng thương, một mình phải đương đầu với bao khó khăn trong một môi trường xa lạ, đều phải khuất phục trước hoàn cảnh!

Không ngờ có một ngày, người vợ cũ đến thăm tôi, vừa nhìn thấy hoàn cảnh sống của tôi, cô ấy liền khóc lớn nói là cô ấy có lỗi với tôi, muốn trở về bên tôi để giúp tôi một tay. Nhưng tôi dần lòng nói với cô ấy: “Đã đến bước này rồi, em hãy nghe lời anh: Đừng bao giờ quay đầu lại. Em cứ đến rồi lại đi như vậy, sẽ tự hủy hoại bản thân và cũng hủy hoại cuộc đời anh.”

Ngay lúc ấy, trong đầu tôi chỉ nghĩ có một điều: Tôi lớn hơn cô ấy tám chín tuổi, đáng tuổi anh trai cô ấy, cô ấy có thể có lỗi với tôi, nhưng tôi không được có lỗi với cô ấy. Có lẽ trong tiềm thức, tôi chỉ hy vọng dùng cách này để tìm lại cho mình một chút tự trọng. Cho đến bây giờ tôi cũng không thể nói được tâm trạng của tôi lúc bấy giờ, nhưng có điều là tôi không hận cô ấy. Cả đời tôi cũng không hận bất cứ ai, ai tôi cũng có thể tha thứ. Tôi nói với cô ấy: “Em phải ghi nhớ, mỗi khi em nghĩ muốn đến đây với anh, thì phải nhất quyết kiềm chế không được đến, con người là phải

tiến về phía trước, không được đi ngược về phía sau, nếu không sẽ tự hại bản thân mình."

Đến tuổi trung niên rồi, vậy mà tôi còn cảm động khi nghĩ đến cảnh ngộ lúc ấy của Binh, nhưng chỉ không biết là vì hoàn cảnh khó khăn ban đầu của anh ấy, hay do đau buồn trước cảnh đổi trắng thay đen trong cuộc sống.

Chuyện của Hồng ở mức độ nào đó giống chuyện của Binh. Họ đều là những người đàn ông từng sống dưới bóng râm của một "Trần Thế Nữ".

Cuối cùng thì tôi cũng điện thoại gặp được Hồng - người bạn đã không liên lạc từ khi tốt nghiệp. Xa cách hơn hai mươi năm, vấn đề đầu tiên mà chúng tôi hỏi nhau là tình trạng hôn nhân...

Hồng, người đảm nhiệm chức vụ chủ nhiệm khoa trong trường đại học sớm nhất trong đám bạn học chung - cũng là chủ nhiệm khoa trẻ nhất lúc bấy giờ. Nhưng trong trào lưu du học nước ngoài những năm 80 của thế kỷ XX đã khiến cho Hồng, một "lãnh đạo", quyết tâm ra nước ngoài để lấy một "học vị Tây".

Kết quả thì sao? Bắt đầu từ một học sinh nghèo, để nuôi sống bản thân và vợ, anh phải buổi sáng đi học, buổi tối đi giúp việc trong một nhà hàng giống như hàng ngàn hàng vạn du học sinh khác, không còn được hưởng quyền lợi như lúc ở trong nước, lại không được thuận lợi trong sự nghiệp. Vinh dự thuở nào làm cho cô vợ hâm mộ, nay đã không còn nữa. Thế là, người vợ xinh như hoa đẹp như ngọc của anh, đã rời bỏ anh để sà vào lòng một người đàn ông khác có điều kiện kinh tế tốt hơn, có thể tạm thời không để cô chịu khổ. Cô lấy lý do là "Không còn yêu anh nữa" rồi hờn hờ rời khỏi chồng mình ra đi.

Câu chuyện không kết thúc ở đây, những gì tôi muốn nói còn ở phía sau, người chồng sau bao ngày phấn đấu, cũng tạo cho mình một sự nghiệp vinh quang.

Điều làm tôi ngạc nhiên là, sau khi anh ấy công thành danh toại, tuy anh không có ý định "Nối lại tình xưa", nhưng khi thấy vợ cũ của anh bị người ta ruồng bỏ, cuộc sống gặp nhiều khó khăn, anh liền giúp đỡ, mua nhà mua xe cho cô ta.

Tôi hỏi Hồng: "Lúc trước cô ấy đã bỏ anh trong lúc anh khó khăn nhất, chẳng lẽ anh không giận tí nào? Hai người không có con với nhau, bây giờ anh tốt với cô ấy như vậy là có ý gì?"

Hồng bình tĩnh đáp: "Dù sao chúng tôi cũng từng là vợ chồng, không có tình cũng còn có ân nghĩa, bây giờ tôi có điều kiện giúp cô ấy, dĩ nhiên tôi phải giúp cô ấy rồi." Sự chân tình này thật giản đơn và đáng khâm phục.

Hai người - Binh và Hồng - được đề cập trong hai câu chuyện trên là biểu hiện bản tính cao thượng của người đàn ông: Binh thà tự mình cắn răng chịu khổ, không muốn cho vợ mình quay trở về khi cô ta cảm thấy hối lỗi, chỉ vì anh muốn giúp cô giữ được hạnh phúc mới của cô; Hồng thì thà người phụ mình, chứ mình không phụ người. Sao chúng ta không thay đổi vị trí mà thử nghĩ: Liệu chuyện như vậy xảy ra đối với một người phụ nữ, người phụ nữ ấy có đối xử tốt với người chồng cũ đã vong ân bội nghĩa kia không?

Trình - chồng của một bạn học tôi, cũng đã trải qua những chuyện giống như vậy. Cha mẹ của

anh là quan chức cấp tỉnh ở trong nước. Vì vợ anh lấy được suất học bổng của một trường đại học Mỹ, nên anh theo vợ qua Mỹ. Đến nơi mới phát hiện, cái gọi là thành phố Đại học vốn không phải là nhà lầu cao tầng như trong tưởng tượng, mà là một vùng nông thôn hoang dã. Anh than trách: Tại sao mình lại đến nước Mỹ, để rồi rơi vào nơi toàn là người xa lạ. Không biết ngoại ngữ, không tìm được một công việc đàng hoàng, phải vào làm công cho một nhà hàng Trung Quốc. Ngày đầu tiên đi làm, anh mặc bộ đồ Tây, thắt cà vạt. Nhìn thấy cách quản lý không có trật tự, anh viết một bản báo cáo gửi cho ông chủ, vậy mà anh lại trở thành trò cười cho đám người làm trong nhà hàng. Không đợi ông chủ đuổi, anh tự thôi việc không làm nữa.

Học bổng của vợ Trình chỉ để đóng học phí, không đủ nuôi sống cả gia đình họ. Đàn ông không đi làm việc thì sao được? Tìm mọi cách đều không được, anh thề là quyết không để chủ nghĩa tư bản bóc lột, cuối cùng anh chọn cách về nước chờ vợ tốt nghiệp trở về. Rồi thì, vợ anh không chịu nổi cảnh cô quạnh, nên đã cặp bồ với anh bạn Mỹ học chung lớp, kết quả vợ chồng họ chia tay mỗi người một hướng.

Thực ra, tôi không có ý nói đa số đàn ông đều vĩ đại như vậy. Trong thời kỳ “Phong trào du học” 20 năm về trước, nhiều người đàn ông gặp cảnh bị vợ bỏ rơi. Thế nhưng, 10–20 năm sau đó, Trung Quốc thực hiện chính sách cải cách mở cửa, nền kinh tế phát triển đến vị trí mà thế giới phải quan tâm, càng ngày càng nhiều du học sinh trở về nước. Cùng với sự phát triển lớn mạnh của sự nghiệp, lúc này người bị bỏ rơi lại là những người vợ đã cùng đồng cam cộng khổ nhiều năm với các ông chồng.

Một chuyên gia phương Tây chuyên nghiên cứu về vấn đề nam nữ nói: “Muốn giải thích vấn đề quan hệ nam nữ, tốt nhất nghiên cứu bắt đầu từ bản tính của động vật.” Câu nói ngắn gọn nhưng rất chính xác. Nếu như nghiên cứu từ bản tính nguyên thủy của động vật, tôi có thể giải thích tại sao lúc đầu người đàn ông bị vợ bỏ rơi, còn sau khi người đàn ông đạt được thành công thì ngược lại, ruồng bỏ phụ nữ.

Tính ham muốn chiếm hữu và chinh phục của đàn ông mạnh hơn phụ nữ, tính cách này của đàn ông dẫn đến lòng ham muốn vinh quang của họ cũng mạnh mẽ hơn. Nếu mỗi khi đàn ông gặp phải khó khăn thì cảm giác đầu tiên của họ là, mình không ổn rồi. Con hươu đực lúc đang sung sức có thể dẫn theo bên mình cả đàn hươu cái, nhưng một khi tình thế biến chuyển xấu đi, nó bèn lập tức rời bỏ rất nhiều hươu cái vốn đã theo nó.

Những năm 80 thế kỷ XX, thu nhập quốc dân của Trung Quốc rất thấp so với các nước phát triển phương Tây. Điều đó làm cho cuộc sống của du học sinh khá khó khăn. Một số phụ nữ bị sự cám dỗ của tiền tài vật chất đã rời bỏ chồng; mặt khác, rất nhiều đàn ông khi còn ở trong nước là người mạnh mẽ, tài giỏi, nay ở nước ngoài, do yếu thế hơn về vật chất, cảm thấy hổ thẹn. Một khi cả hai người vốn đều xuất sắc, lại không thể hòa hợp với nhau nữa, thì thái độ người đàn ông đối với người phụ nữ chắc chắn cũng sẽ thay đổi. Vì thế, cũng có thực tế là do người đàn ông buộc người phụ nữ đi đến con đường phải ly hôn, vì họ không thể chịu được sự thật bị vợ mình khinh rẻ.

Hiện tượng “Trần Thế Nữ” là thực trạng về một bản chất của con người. Đối với người phụ nữ đã bỏ rơi mình, người đàn ông còn thể hiện sự bao dung độ lượng, không hận chuyện xưa, là vì họ vốn không giận người vợ của mình, họ chỉ oán trách tình thế khó khăn không lối thoát lúc

bấy giờ. Cho nên, thời điểm người phụ nữ bỏ rơi họ cũng chính là thời điểm bắt đầu cho sự phấn đấu vươn lên của chính họ.

2.

Đàn ông khó quên “Mối tình đầu”

Một buổi tối mùa đông giá lạnh, trong một ngôi chùa ở ngoại ô thủ đô Bắc Kinh, tôi và vài người bạn trung niên có sự nghiệp tương đối thành công, ngồi uống rượu tâm sự rất là cởi mở. Mọi người nói đủ thứ chuyện từ đông sang tây, từ chuyện trong nước cho tới ngoài nước. Nói mãi nói mãi, không biết do ai khởi xướng, chúng tôi bắt đầu kể cho nhau nghe chuyện “Mối tình đầu” của mỗi người. Người kể súc tích, người nghe rất thú vị, bên ngoài gió thổi mạnh nhưng bên trong chùa thì tràn đầy hơi ấm của mùa xuân, khiến tôi cũng bị cuốn hút vào trong câu chuyện. Nhìn mấy anh bạn gần bốn mươi tuổi, tiền tài địa vị, tướng mạo đều có đủ tôi nghĩ thầm: Họ chắc không thiếu phụ nữ bên mình, nhưng sao những người từng trải đau thương như các anh lại không thể quên được “Cô ấy”, người yêu đầu tiên và cũng đã đi vào quá khứ.

Lần đầu tiên gặp Cương là do vợ anh sắp đặt, vì tôi đã từng giúp đỡ người nhà của họ, cho nên khi Cương đến Mỹ, anh mang theo “Thánh chỉ” của vợ đến gặp tôi. Chúng tôi gặp nhau tại một nhà hàng Pháp rất lịch sự tại Manhattan. Chúng tôi bắt đầu nói về gia đình anh, về vợ anh rồi sau đó tôi cũng bị anh kéo về chuyện “Mối tình đầu” khó giải quyết của anh.

Tại thời điểm này, người tình đầu của Cương đang học để lấy bằng bác sĩ ở vùng biển phía tây của nước Mỹ. Hai người quen nhau trên một chuyến bay. Lúc ấy Cương mới vừa tốt nghiệp đại học đi công tác ở miền nam, không ngờ trên bay đã quen với một cô gái và yêu nhau ngay.

Nhưng trong lúc hai người đang vui vẻ thắm thiết bên nhau, thì một người anh em của Cương đã lái xe tông chết người. Vì phải lo tiền bồi thường cho người chết, vì món nợ ân tình, vì tương lai của người anh em đó và của cả gia đình, Cương không còn cách nào khác là cưới một người con gái tài giỏi - một người đã giúp gia đình anh rất nhiều trong sự việc đó - làm vợ.

Vợ anh là bác sĩ, rất đẹp và bao dung, tính tình hiền thực, lạnh lẽ, ai gặp cô cũng không ngớt lời khen. Nhưng tính cách của người tình đầu và vợ anh rất khác biệt, trái ngược nhau, đều được rất nhiều người khác phái hâm mộ và theo đuổi. Năm Cương cưới vợ, người yêu của anh cũng quyết tâm qua Mỹ du học.

Cương nói với tôi, anh yêu cả hai người, mặc dù đi làm ăn cũng có lúc buộc phải tiếp xúc với phụ nữ, nhưng người tình đầu vẫn là nỗi đau vĩnh viễn trong lòng anh.

Tôi hỏi anh: “Vợ anh có biết chuyện này không?” Anh trả lời: “Không giấu được cô ấy. Lần này vợ tôi khẳng khẳng muốn tôi đến gặp cô, hy vọng cô có cách giúp tôi giải quyết vấn đề này.” Cương nói với tôi, người tình đầu của anh đang đợi anh ở nhà khách, hỏi tôi anh có nên đi gặp cô ấy? Tôi nói là anh không đi thì tốt hơn, nếu không thì sự việc chẳng biết sẽ đi đến đâu? Không ai có thể đoán được sự việc sẽ như thế nào. Vì bản thân, vì gia đình, và vì cô ấy nữa, hãy chôn giấu mối tình này tận đáy lòng, đó là cách tốt nhất.

Tôi và vợ Cương là bạn bè đã nhiều năm, sau chuyện này chúng tôi đã gặp nhau không biết bao nhiêu lần, nhưng cô ấy không hề nhắc đến người tình đầu của chồng. Cho đến một ngày cô cho tôi biết: Người tình đầu tiên của Cương đã lập gia đình.

Thực ra, đàn ông khó quên mối tình đầu hơn người phụ nữ, kể cả các “Công tử nhà giàu”. Đa số phụ nữ khi nói về người bạn trai theo đuổi họ đầu tiên, họ cảm thấy thỏa mãn và tự hào, đặc biệt khi họ đang độ tuổi trung niên, những hồi ức đẹp khiến họ cảm thấy được an ủi rất nhiều. Họ có lý trí và thực tế hơn đàn ông. Nếu như gia đình hiện tại làm họ cảm thấy hài lòng, họ sẽ không dễ dàng có những hành động xằng bậy. Còn nếu đàn ông không cưới được người yêu của mình, thì khi có cơ hội, họ liền tìm cách bù đắp cho người tình đó, tiếp tục bỏ ra công sức và tiền bạc cho người phụ nữ mà họ đã từng yêu. Vì họ muốn là người chiến thắng, chứ không muốn là kẻ bị thất bại.

Thực ra bản thân tôi cũng đã trải qua một “Mối tình đầu” không sao hiểu nổi. Tôi đã thi đậu vào đại học sớm hơn hai năm so với tuổi, có tên trong hàng ngũ sinh viên đại học năm 1977. Tham gia kỳ thi ấy, có rất nhiều thí sinh là những nam nữ học sinh đã bị gián đoạn việc học tập vì sự kiện “Cách mạng văn hóa”, nay tiếp tục học tập. Do đó có sự chênh lệch về tuổi tác và học lực của sinh viên cùng khóa. Một cô gái chưa hề sống xa nhà như tôi không những nhớ nhà, nhớ người thân, mà còn vì sự chênh lệch tuổi tác, nên cũng không hòa nhập được với bạn học chung lớp.

Thế nhưng một cô gái ngây thơ và tự cho là hơn người như tôi, lại bị hình bóng của một người bạn học chung trường xa lạ chiếm ngự tâm trí tôi. Tuy tôi chưa quen biết anh, cũng chưa có cơ hội tiếp xúc anh, với sự ngây thơ của thiếu nữ mới lớn, tôi đã dệt nên một ước mơ tình yêu hư ảo trong suốt một năm rưỡi. Cuối cùng tôi quyết tâm viết một bức thư cho anh. Vì anh vốn không biết tôi là ai, nên đã trả lời từ chối lời đề nghị làm quen của tôi. Đêm trước khi tốt nghiệp đại học, trước mắt của mọi người, lần đầu tiên chúng tôi có dịp trò chuyện với nhau vài câu. Không lâu sau đó mỗi người đi mỗi ngả, không còn liên hệ với nhau nữa.

Không ngờ rằng, vào một buổi tối của hai mươi năm sau, tôi lại nằm mộng thấy anh ấy đứng trước mặt tôi, vẫn mặc bộ quân phục màu xanh như trong ký ức tôi. Biết rõ đây là ảo giác, mặc dù mười mấy năm sống ở Mỹ tôi rất ít khi đọc chữ Trung Quốc, nhưng không biết động lực nào đã khiến tôi - một người chưa từng cầm bút sáng tác, lại quyết định bước ra khỏi giường, mặc nguyên áo ngủ, bước vào phòng đọc sách viết một mạch bắt đầu từ mười giờ tối đến bốn giờ sáng, hoàn thành tác phẩm đầu tay của tôi, “Mối tình đầu”. Không lâu sau đó tác phẩm đạt được giải đặc biệt trong một thể loại tiếng Hoa ở nước ngoài. Điều làm tôi cảm động là tác phẩm này đã làm cho vô số độc giả cảm động và đồng cảm, rất nhiều người gửi thư đến cảm ơn tôi đã làm họ nhớ lại hồi ức xưa. Điều diệu kỳ nhất là: tác phẩm “Mối tình đầu” đã bắt đầu cho sự nghiệp sáng tác của tôi.

Câu chuyện này đã chấm dứt khi tôi tốt nghiệp đại học, nhưng tôi vẫn cảm kích “anh ấy”. Sự từ chối của anh ấy đã làm cho một thiếu nữ mười mấy tuổi từ trong hư ảo trở về với thực tại. Trong một thời gian dài suy nghĩ, tôi đã ý thức được sự ngây thơ và ấu trĩ của bản thân, tôi bắt đầu học cách thay đổi chính mình, hoàn thiện bản thân và yêu quý bản thân. Tôi đã chín chắn hơn, cầu tiến hơn, khiêm tốn hơn và hòa nhã hơn. Tôi không còn là một nàng công chúa kiêu

căng ngạo mạn, vì cuộc sống không phải là giấc mộng do mình vẽ nên, mà là một thực tế xảy ra xung quanh chúng ta. Trong đó chứa đựng nỗi buồn, niềm vui, có mưa giông bão táp, cũng có trăng thanh gió mát! Tác phẩm “Mối tình đầu” mộc mạc đã làm tôi trưởng thành từ sự thất bại.

Sau khi tác phẩm đầu tay “Mối tình đầu” được giải thưởng, tôi đã tốn nhiều thời gian, và cuối cùng thông qua bạn bè cũ tôi đã tìm được anh ấy. Lần đầu tiên, chúng tôi nói chuyện qua cuộc điện thoại quốc tế, mục đích ban đầu của tôi rất đơn giản: chỉ muốn nói với anh một tiếng “Cảm ơn”. Nhưng nỗi đau chôn giấu nhiều năm bỗng nhiên bộc phát. Tôi muốn biết sau khi từ chối tôi, anh ấy có từng hối hận không? Trong điện thoại tôi lấy hết can đảm hỏi thẳng anh ấy. Từ đầu dây bên kia anh ấy nói: “Anh nhiều lần đi công tác đến quê em, mỗi lần anh đều đến khu đó, đường đó, tòa nhà đó đứng một hồi lâu.” Và không hề có sự chuẩn bị nào, anh lại có thể đọc thuộc địa chỉ nhà tôi của hai mươi năm về trước.

“Em đã không còn ở Trung Quốc nữa.” Nói xong tôi vội vã ngắt điện thoại, đầu óc tôi như bị vỡ tung. Giống như trong đoạn cuối của tiểu thuyết tôi viết: “Mặc dù không cùng thưởng thức sự ngọt ngào của cảnh trăng thanh gió mát, không nghe được tiếng 'Anh anh, em em' của người mình yêu. Nhưng chúng tôi ở trong một khoảng thời gian khác nhau có chung một giấc mộng của mối tình đầu.”

Không ngờ rằng, chuyện hư cấu lại khắc họa nên cuộc sống hiện thực. Tôi là người trong cuộc thực ra đã sớm “quên” anh ấy. Câu chuyện là do tôi gợi lại, nhưng ký ức thì gợi lại anh ấy. Có lẽ bạn không tin, ký ức của đàn ông thì giữ được lâu hơn của phụ nữ.

Cách đây không lâu, một ông chủ trong giới thương mại rất có thực lực và uy tín, đã kể lại cho tôi nghe chuyện về mối tình đầu của ông.

Trong ký ức của tôi, cô ấy xinh đẹp giống Bạch Vân công chúa, rất ngây thơ và mộc mạc. Năm thứ tư đại học, chúng tôi như hình với bóng không rời xa nhau. Là vận động viên môn bóng đá của trường, mỗi cuối tuần khi tôi tập luyện, cô ấy đều đứng xa xa nhìn tôi đá bóng. Sau đó, chúng tôi dùng số tiền bồi dưỡng ít ỏi đến tiệm ăn ở cổng trường mua một chén hoành thánh rồi cùng ăn. Lúc ấy, hai chúng tôi có thể nắm tay nhau đi trên đường dưới ánh trăng sáng, thật là lãng mạn.

Sau khi tốt nghiệp đại học, tôi vào làm việc trong một nhà máy, cô ấy dạy ở trường đại học, sau đó cho dù tôi thuyết phục thế nào đi nữa, cô ấy cũng kiên quyết đi Nhật. Lúc đầu cả nhà cô ấy đều phản đối chúng tôi yêu nhau, thực ra cô đi Nhật là một cách để tránh né tôi.

Hai mươi năm sau, bạn thân của cô ấy cho tôi biết là cô từ Nhật Bản trở về, hỏi tôi có muốn đi gặp cô ấy không. Thực ra tôi rất muốn đi gặp cô ấy, hình bóng cô ấy đã khắc sâu trong tâm khảm tôi, dù lúc ấy cô đã nhẫn tâm bỏ tôi mà đi. Lúc nhận được tin cô về, tôi đang cùng vài ông chủ doanh nghiệp đi khảo sát bên ngoài. Trong cuộc họp thảo luận hội phụ nữ buổi tối, tôi hỏi họ là có nên gặp lại người tình cũ hay không? Các chị em phụ nữ trong cuộc họp đều có một ý kiến cho là: “Không gặp, kiên quyết không nên gặp”, còn các anh cánh đàn ông thì cho rằng tôi nên đi gặp cô ấy. Đòi người ngăn ngừa, tại sao phải tự giày vò bản thân? Thế là, tôi bay thẳng đến thành phố cô ấy mang theo một kỳ vọng không thể tả bằng lời.

Tôi đến hơi sớm, ngồi ở đại sảnh khách sạn uống cà phê. Bên ngoài người qua kẻ lại tấp nập.

Một người phụ nữ từ trên taxi bước xuống dáng vẻ trung niên, mặc dù chỉ nhìn thấy phía sau lưng nhưng tôi đã nhận ra ngay là cô ấy.

Tôi thật sự hối hận khi gặp lại cô ấy, không phải là không chấp nhận nỗi sự thay đổi về ngoại hình của cô ấy, mà là khi chúng tôi ngồi kể lại hồi ức xưa, tôi kinh ngạc bởi sự thay đổi tâm hồn của cô ấy, sao nó trở nên tầm thường và thực tế quá. Thực sự là cô đã không đi Nhật học, do có nhan sắc cô ấy vào làm tiếp viên phục vụ trong các bar rượu. Kiếm được rất nhiều tiền, bây giờ cô là chủ một nhà hàng, nhưng cô đã không lưu giữ những ký ức đẹp đẽ của quá khứ. Qua báo đài, cô biết được tôi đã thành công trong sự nghiệp, cô hối hận vì đã không ở lại với tôi. Còn tôi thì hối hận tại sao lại đến gặp cô ấy, tại sao lại phá vỡ giấc mơ đẹp của mình. Có khi, giấc mơ là hy vọng, là vẻ đẹp, tại sao phải lại đi phá tan nó? Xem ra, phụ nữ sáng suốt hơn đàn ông nhiều. Lúc đầu họ khuyên tôi không nên đi gặp người tình cũ, cô xem, trực giác của phụ nữ đúng quá chứ?

Người xưa nói, đàn ông yêu vợ sau, đàn bà trọng chồng trước. Thực ra, sự thật chưa chắc như vậy. Thời phong kiến với tư tưởng “gái ngoan không lấy hai chồng” trói buộc sự tự do của người phụ nữ. Còn đàn ông chỉ xem vợ mình như vật sở hữu, không được đối xử bình đẳng. Nếu như đàn ông có trao tình cảm cho ai đó thì họ rất xem trọng tình cảm đó; cho dù đã chia ly đôi ngả, tình cảm ấy cũng mãi khắc cốt ghi tâm suốt đời.

3.

Trời sinh nam nữ không giống nhau, làm sao có bình đẳng

Xét về mặt tâm sinh lý, nam và nữ đều tồn tại sự khác biệt rất lớn. Muốn nam nữ bình đẳng tuyệt đối là chuyện không phù hợp với hiện thực khách quan. Trong quá trình tiếp xúc với tiếng Anh, tôi vô tình phát hiện người ta thường bắt đầu bằng những từ gốc nam tính để chỉ những căn bệnh xuất hiện trong y học. Điều này có phải có hàm ý là mọi vấn đề liên quan tới con người vốn là do đàn ông tạo nên không? Ví dụ nói:

Menopause (Thay đổi giai đoạn của đời người) Men-opause

Menstrualpain (Đau bụng khi hành kinh) Men-struapain

Mentalillness (Bệnh thần kinh) Men- talillness

Gynecologist (Bác sĩ phụ khoa) Guy-necologist

Hysterectomy (Cắt bỏ tử cung) His- terectomy

Theo thống kê ở Mỹ, từ năm 1960 trở về sau, tỷ lệ tự sát ở nữ giới giảm 34%, còn tỷ lệ tự sát ở nam giới tăng 16%. Thời đại thay đổi, kết cấu xã hội thay đổi, lối sống và trạng thái của con người cũng đang thay đổi. Đối mặt với những thay đổi như vậy, cuộc sống của nam giới phải chẳng mệt mỏi hơn so với nữ giới?

Trong một trường hợp ngẫu nhiên, tình cảnh của cha mẹ một bé gái gốc Hoa đã làm tôi chạnh lòng sâu sắc.

Họ có ba người con gái, đứa con gái thứ hai vừa sinh ra đã bị dị tật, trong nhiễm sắc thể của đứa bé xuất hiện loại dịch bệnh xưa nay chưa từng có, tỷ lệ sống được chỉ có 1%. Nhìn thấy đứa con bé nhỏ trên mình ghim đầy những ống tiêm, có thể thấu hiểu được nỗi đau khổ của bậc làm cha mẹ. Vì muốn đứa con giảm nhẹ đau đớn, họ van xin bác sĩ sớm kết thúc điều trị, mang con về nhà chăm sóc, hy vọng được ở tại nhà đưa tiễn con. Sau khi hội đồng y khoa gồm mười sáu vị họp thảo luận và nhất trí, cho phép họ mang con về nhà chăm sóc. Tuy đã cố hết sức để kéo dài sự sống của con, nhưng cuối cùng họ cũng đành thần thờ nhìn mạng sống của con kết thúc trong lòng của mình.

Nghe kể, tôi đã rơi nước mắt, nhưng nét mặt người mẹ đó vẫn bình thản, cô ấy nói tiếp: “Lúc mới xảy ra, tôi không thể nào nhắc đến chuyện này, rồi sau đó tôi cố gắng tự mình kể lại từng lần một. Nhưng điều tôi cảm thấy an ủi nhất là: đứa con này tuy không còn nữa, nhưng nó đã có một cống hiến rất lớn cho nền y học của thế giới, giúp họ ít nhiều biết về căn bệnh chưa từng có trong y học. Cho đến sau khi sinh đứa con thứ ba, tâm trạng của tôi mới ổn định được, nhưng bố nó thì tới giờ vẫn chưa thể quên được.

“Tại sao vậy?” Tôi hỏi.

“Có lẽ vì anh ấy là đàn ông, anh không muốn biểu đạt, không muốn tâm sự nỗi đau của mình với bất cứ ai.” Anh ấy không có cách nào để giải phóng những tâm sự đau buồn, anh chỉ còn cách là chôn giấu nỗi đau trong lòng, giữ mãi bên mình.

Còn có một người đàn ông trung niên sống ở nước ngoài, lúc đầu, khi anh đang làm chứng minh thư sống hợp pháp ở Mỹ, cha anh lâm bệnh nặng qua đời. Vì không muốn con mình ở nước ngoài vất vả khổ nhọc lại phải mang thêm gánh nặng và áp lực, người cha không cho phép người nhà báo tin tình trạng lâm nguy của mình cho con trai ở xa biết. Mãi đến một năm sau, người con mới biết cha anh đã mất. Vợ anh cho tôi biết: “Lúc đó, anh không hề trách người nhà, cũng không biểu hiện đau buồn tuyệt vọng. Nhưng không ngờ ba năm sau đó, vào một đêm tối, tôi bị đánh thức bởi tiếng khóc, anh không thể khống chế nỗi đau đã kiềm nén nhiều năm nay, nên anh đã khóc suốt đêm, nước mắt như mưa. Tôi là vợ anh, nhưng lại không biết cha anh qua đời, là một sự tổn thương lớn với anh. Kể từ đó, anh đã trở nên trầm lặng hơn rất nhiều.”

Bạn thấy không, đàn ông là như vậy đó, chuyện gì họ cũng giấu trong lòng không nói ra, do vậy mới có câu: “Nước mắt đàn ông không dễ rơi.”

Nói đến đây, trong đầu tôi nghe văng vẳng giọng nói như mới hôm qua của một người đàn ông gốc Hoa, anh ấy nói với tôi: “Tôi mắc phải bệnh ung thư phổi, cần phải xin nghỉ việc dài hạn để điều trị, tạm thời không thể đi làm.” Nhưng chưa tới nửa năm sau, anh ấy đã ra đi ở tuổi bốn mươi. Vợ chồng tôi đã tham dự lễ truy điệu anh ấy. Nghe nói anh ấy lúc trước là thủ khoa kỳ thi vào đại học, sau đó vì nền kinh tế Mỹ không khởi sắc nên anh bị cắt giảm biên chế, bị thất nghiệp một năm rưỡi. Khó khăn lắm mới tìm được một công việc, vừa đi làm được một tháng thì cảm thấy cơ thể không bình thường. Lại nghe nói, ngày thường anh ấy rất ít nói.

Đây không phải là chuyện ngẫu nhiên gì, xung quanh tôi vẫn thường có những sự việc xảy ra tương tự như vậy, nhưng đều xảy ra đối với đàn ông.

Tôi từng nghe ký giả hỏi một phụ nữ giàu có: “Chị lạ thật, phụ nữ ai cũng thích được như chị, thích yêu cầu chồng mua một căn nhà lớn, còn chị và chồng đã mua được nhà từ lâu, và đã trả hết tiền mua nhà, nhưng đến nay, anh chị vẫn sống trong căn nhà cũ, tại sao không mua một ngôi biệt thự hiện đại?”

Cô ấy cười nói: “Tôi cảm thấy rất đủ rồi, tôi sống rất thoải mái, tôi không muốn so sánh với người khác, càng không muốn khoe khoang, hơn nữa, tại sao lại tạo áp lực lớn như vậy cho chồng? Bây giờ, hai vợ chồng tôi làm việc cho vui, muốn làm thì làm, không muốn thì có thể về hưu. Làm nô lệ cho đồng tiền vật chất, không cảm thấy mệt sao?”

Đương nhiên, quan điểm về giá trị của con người khác nhau sẽ quyết định sự khác nhau về mối quan tâm và sở thích của con người, nó cũng dẫn đến sự khác nhau về phương thức sống và thái độ sống của con người. Đối với một số người, thỏa mãn vinh quang hư ảo là sở thích lớn nhất. Thế nhưng muốn có vinh quang thì phải trả giá. Đến tuổi trung niên, con người bắt đầu than vãn không có thời gian, cuộc sống quá mệt mỏi, nhưng nếu ghi lại tất cả mọi việc chúng ta phải làm trong ngày, chúng ta có thể tính xem bao nhiêu việc có thể không cần làm? Bao nhiêu việc không nên làm? Bao nhiêu việc do con người tự tạo ra, để gây phiền phức cho bản thân mình?

Trong xã hội hiện đại, đàn ông vất vả hơn phụ nữ nhiều. Trong thời cổ đại, nam nữ phân công rõ ràng, một người lo việc trong nhà, người kia lo việc bên ngoài; ngày nay, sự phân biệt sang hèn, cao thấp đã in đậm trong tư tưởng của con người, người ta bắt đầu quen với sự không phân biệt sinh lý, không phân biệt giới tính. Phụ nữ lập gia đình có thể không cần đảm đương trách nhiệm cơ bản của người làm vợ, làm mẹ, còn đàn ông thì càng ngày càng giống phụ nữ, không những phải làm những công việc hằng ngày mà lẽ ra phụ nữ phải đảm đương, sự nghiệp thì không được thua kém người khác, không được thua kém phụ nữ ở nhà, không được thua người hàng xóm, không được thua bất kỳ người nào mà vợ quen biết. Phụ nữ thì ngày càng mạnh mẽ, giỏi giang, đàn ông thì ngày càng giống siêu nhân. Khi áp lực của phụ nữ đi đến giới hạn tốt cùng, cô có thể làm nũng, có thể rơi lệ, có thể cần nhần; còn đàn ông thì khi bị áp lực, lại nén tận đáy lòng, kiềm chế, chịu đựng, bao dung, lại kiềm chế, lại chịu đựng, lại bao dung.

Giáo viên chủ nhiệm lớp đại học từng “dạy” chúng tôi: Sinh viên cùng lớp không nên yêu nhau, vì nam nữ cùng tuổi cưới nhau, chồng sẽ chết sớm hơn vợ bảy năm, cho nên con gái nên tìm người nhỏ hơn mình bảy tuổi để kết hôn, mới có thể sống với nhau tới già. Đây như là câu nói đùa, nhưng nó lại phản ánh một sự thực.

Xã hội ngày nay, sinh viên chưa tốt nghiệp đại học đã thất nghiệp, chúng ta cũng có thể thấy được áp lực của cuộc sống. Nói về mặt thích nghi tâm sinh lý, phụ nữ thì mềm mại như dòng nước, còn đàn ông thì cứng rắn như gang thép, phụ nữ ra nước ngoài, họ biết ngay cái gì cần thiết, cái gì không cần thiết, về mặt ăn ở đi lại cũng thích nghi nhanh hơn đàn ông nhiều. Ví dụ như phụ nữ có thể vừa gọi điện thoại vừa làm việc nhà, còn đàn ông chỉ chăm chú làm tốt một công việc; phụ nữ ngay từ nhỏ đã thích lân la hàng xóm nói chuyện, nên đã sớm có kỹ năng giao tiếp giỏi, đàn ông thì thường vẫn không nói đến những chuyện vặt vãnh, có tâm sự đều để trong lòng. Cho nên, cho dù xã hội có thay đổi ra sao, đặc tính của phụ nữ giúp họ luôn thích nghi, luôn có một giải pháp thích hợp cho vấn đề mới nảy sinh.

Đàn ông là do gang thép cấu thành, phụ nữ lại do nước tạo nên, nước có thể thay đổi muôn hình vạn trạng, ở bầu thì tròn ở ống thì dài, tính chất đặc thù này lại thích nghi nhanh chóng với xã hội cạnh tranh khốc liệt hiện nay. Đặc tính của đàn ông là coi trọng lẽ phải, rộng lượng và thẳng thắn, làm họ luôn khó khăn trong giai đoạn lao động trí óc thẳng thẽ lao động chân tay. Hơn nữa tính cố chấp và cứng nhắc của đàn ông sớm bị xé nát và vỡ vụn.

Không biết đoạn đối thoại sau đây ở nhà ăn của trường Đại học Bắc Kinh có làm bạn suy nghĩ.

Ba người phụ nữ trong lớp EMBA (Lớp quản lý các chủ doanh nghiệp) ngồi quanh bàn ăn vừa ăn cơm trưa vừa thảo luận vấn đề đầy vẻ hứng thú, không chú ý đến những cặp mắt những người xung quanh đang nhìn, bỗng nhiên có một người lạ xen vào hỏi.

“Nhìn tuổi các cô không giống học viên chúng tôi?”

“Thế à? Nhưng chúng tôi là học viên đấy!”

“Ý tôi là học viên khoa tôi, ồ..., nhớ ra rồi, các cô có phải là học viên của lớp học có ăn điểm tâm phải không?”

Điểm tâm? Ba người học viên đó chột hiểu, có lẽ ý anh này là nhà trường cho phép họ ăn quà bánh, trà, cà phê cho đỡ đói ngay trên lớp học.

“Chắc các cô trả học phí không rẻ?”

Ba người phụ nữ đó khẽ gật đầu.

“Bây giờ sức cạnh tranh tàn khốc như vậy, đàn ông chúng tôi bên ngoài làm việc đủ mệt rồi, phụ nữ các cô còn đến dự vào làm chi? Sao các cô không thể yên ổn làm chủ gia đình, ở nhà nghe nhạc, xem sách, trồng hoa?”

Ba học viên nữ đó nhìn nhau cười gượng, vì buổi chiều còn tiết học nên họ đứng dậy, chia tay với vị khách lạ không mời mà tới. Trước khi đi, một vị học viên nói thẳng với người đàn ông đó: “Tôi xem anh giống như học viên mới.”

“Sao cô biết được?” Người khách lạ bối rối.

Người phụ nữ đó lạnh nhạt nói: “Nếu như cưới một người vợ như vậy, suốt đời ở nhà cho anh nuôi, anh có cảm thấy càng mệt hơn không?”

Lời kết

Đàn ông đều không tốt?

Câu nói: “Đàn ông đều không tốt” được vô số phụ nữ nói trong vô số trường hợp. Nghe mãi rồi tôi cũng nhớ. Khi nói với người đàn ông trước mặt, tôi cũng dùng câu như vậy. Chỉ khác là tôi thêm vào một câu: “Ngoài anh ra, đàn ông đều không tốt!” Không ngờ câu nói thể hiện thiện ý lại làm anh ấy phản bác lại trước mặt mọi người: “Chẳng lẽ tôi không phải là đàn ông sao? Đã là đàn ông tôi cũng không nên là cái đồ tốt gì đó theo ý cô!”

Nếu như tôi nói với các bạn, chồng tôi là người tốt nhất trên thế gian này, thì các bạn nhất định sẽ chê cười tôi. Thực ra cái mà tôi nói là cảm giác của cá nhân tôi - mặc dù anh ấy là người chồng duy nhất trong suốt hơn hai mươi năm, vẫn đề là ở đây. Nếu như nói trên thế giới này tồn tại một tỉ người đàn ông có tính cách khác nhau, một người cùng lắm là chỉ yêu một người trong số một tỉ người ấy. Nếu gặp phải người “tốt”, bạn rất dễ cho rằng đàn ông trong thiên hạ đều là người “tốt”; Nếu gặp phải người “xấu”, có khi chỉ gặp một lần, bạn liền suy diễn, cho rằng mọi đàn ông đều không “tốt”.

Thời học sinh, các bạn nữ học chung với tôi có thể nói ai nấy đều xuất sắc, còn được rất nhiều chàng trai theo đuổi, nhưng đa số các cô đều quá kén chọn, đều khước từ các chàng. Hai mươi năm sau, tôi cùng hai bạn trong số các người đẹp đó về trường cũ họp mặt, nhìn các bạn cũ đã đến tuổi trung niên, một bạn nữ nói nhỏ với tôi: “Bây giờ nhìn các bạn nam học chung hồi trước thấy họ ai nấy đều giỏi giang!” Tôi nói: “Thật ra lúc trước họ cũng không có tệ, chỉ tại lúc đó mắt bạn cứ cố nhìn cao tìm sao trên trời.”

Tương tự, một bạn nữ khác trong điều kiện như vậy, mặc dù ít người theo đuổi hơn nhưng bạn ấy luôn cố tìm ra điểm hay của người khác, cô ấy cũng rất hài lòng với các bạn trai. Cô ấy thường nói: “Ông trời sao tốt với tôi như vậy!” Có lẽ do tính tình cô khiêm tốn như thế nên cô luôn cảm thấy hài lòng với cuộc sống, hài lòng với gia đình sau này và hài lòng với sự nghiệp, thế nên cho tới nay cô ấy vẫn rất hạnh phúc.

Có một lần, có mấy người phụ nữ gốc Hoa đang ngồi tán gẫu với nhau, bất ngờ nảy ra một câu hỏi: “Kiếp sau, các bạn có còn muốn kết hôn với bạn đời của mình không?” Không ai trả lời. Không khí đang náo nhiệt bỗng trở nên nặng nề. Cuối cùng, một người đàn ông vỗ vai vợ mình nói: “Đương nhiên rồi, anh rất muốn.”

Đối diện với bao nhiêu người quen như vậy, im lặng là một cách trả lời, không cần dùng lời nói để che đậy. Nếu có ai hỏi thẳng tôi: “Kiếp sau chị có còn muốn lấy người chồng hiện tại không?” Phản ứng đầu tiên của tôi là muốn nói: “Không, sống chung với anh ấy bao nhiêu năm nay, người biết rõ nhiều tật của anh ấy chính là tôi, người làm tôi đau khổ nhiều nhất chính là anh ấy.” Nhưng đổi một góc độ khác tôi lại nghĩ: “Anh ấy chính là người làm cho tôi bước vào và hiểu rõ thế giới của đàn ông, ai đảm bảo là kiếp sau tôi tìm được một người đàn ông tốt hơn anh ấy? Huống chi anh ấy đúng là rất xuất sắc, không chừng trên thế gian này không có ai thích

hợp với tôi như anh ấy, yêu thương chăm sóc và chiều chuộng tôi như anh ấy!”

Mỗi khi trong lòng bạn muốn trách móc một người nào đó, nhưng bạn lại chuyển nó thành sự cảm kích, thì tâm trạng của bạn tự nhiên sẽ bình thản hơn nhiều.

Mặc dù đàn ông đều không phải ai cũng tốt cả, nhưng nếu một phụ nữ có tâm sinh lý bình thường cũng không nên từ chối sự tồn tại của đàn ông trong đời mình. Nói một cách khác, nếu như đàn ông đều không ra gì, thì phụ nữ kén cá chọn canh còn có tác dụng gì. Hơn nữa, điều quan trọng là, nếu như đàn ông mà bạn tiếp xúc đều không ra gì, nếu bạn bị đàn ông lừa dối gạt gẫm hết lần này sang lần khác, bạn có nên tự xét lại bản thân mình? Loài vật tụ họp theo loài, người phân theo từng loại, phải chăng cách nhìn của bạn về đàn ông có vấn đề? Tâm trạng và bản thân con người bạn quyết định nên cảm giác và cách nhìn của bạn.

Khi bạn đang đối diện với ánh mặt trời thì hình bóng của bạn sẽ bị bỏ lại phía sau lưng.

Phần 2

Những việc làm “ngốc nghếch” của đàn ông

Tình yêu như ngọn lửa, cùng lúc đốt cháy hai con người. Nhưng con người không phải là kho dầu, khi cháy đến lúc sức cùng lực kiệt, đàn ông bắt đầu chạy trốn, phụ nữ bắt đầu oán trách, không như đôi trai gái mới yêu ngày xưa say đắm bên nhau. Khi người phụ nữ tìm được một người đàn ông, chính là lúc cô ấy tìm được chốn nương thân trong cuộc đời mình. Khi người đàn ông tìm được một người phụ nữ, là lúc anh ấy bắt đầu phát hiện lại chính mình trong thế giới của phụ nữ.

Lúc không có tình yêu

Một người bạn thân nói với tôi: "Chồng cũ của tôi vừa lên chức boss."

"Cái gì?" Nhìn vẻ mặt điềm tĩnh tự nhiên của cô ấy, tôi ngạc nhiên hỏi. "Chẳng lẽ bạn không tức giận sao?"

"Tại sao phải tức giận, bây giờ tôi không có một chút cảm giác nào."

"Bạn sao vậy? Nếu chuyện này xảy ra với tôi, tôi thật không thể chịu nổi." Dường như bản thân tôi đã bắt đầu cảm nhận được cảm giác ghen tức vô cùng khó tả.

"Tại sao ư? Đó là vì bạn còn yêu người đàn ông đó."

Thì ra khi một người oán giận một người khác, chỉ là vì trong lòng người đó còn tình yêu, yêu càng sâu nặng, oán giận càng nhiều. Khi tình yêu hoàn toàn chết đi, trong lòng còn lại không phải là sự oán giận, mà là sự lạnh lùng. Thực ra sự lạnh lùng mới là lời chia tay dứt khoát nhất đối với tình yêu đã một thời được đôi bên vun đắp.

Đối mặt với một người đàn ông trầm lặng không nói lời nào, bạn có thể thấu hiểu được tâm trạng người đó không? Cũng con người đó, trước kia vốn rất cởi mở, thẳng thắn nói chuyện với bạn, nay lại dường như bắt đầu vô cùng mệt mỏi, không biết bắt đầu từ khi nào, lại khóa chặt cõi lòng không muốn nói chuyện với bạn.

Người phụ nữ trong mắt đàn ông thì sao? Đàn ông nghe phụ nữ cứ càu nhàu không dứt, càng không biết người phụ nữ đối diện đang nói cái gì? Cô ta rốt cuộc đang nghĩ gì? Rốt cuộc muốn làm thế nào mới có thể thỏa mãn tất cả mọi ham muốn của cô ta?

Đàn ông ngốc ư? Đàn ông làm được rất nhiều việc to lớn, vậy làm sao ngốc được? Nhưng đúng đấy, một khi đụng đến vấn đề tình cảm thì đàn ông ngốc đến nỗi không biết mình là ai. Những chuyện như vậy từ xưa đến nay, kể mãi cũng không hết. Đàn ông thậm chí có thể vì phụ nữ mà gây nên chiến tranh – như chuyện “Đốt lửa cầu viện binh” và “Đánh trận vì người đẹp” mà người đời đã nghe nhiều rồi. Nhưng những câu chuyện tôi kể dưới đây là những chuyện có thật tôi đã chứng kiến.

1.

Chủ động từ chối trách nhiệm

Thử hỏi tình là thứ gì? Chữ “Tình” làm cho người thông minh trở nên mất trí, làm cho khoảnh khắc của ký ức trở nên vĩnh hằng, làm cho từng đôi tình nhân sa vào ngọn lửa đam mê tình yêu và thù hận. “Tình” làm cho con người đánh mất chính mình, lại có thể tìm lại chính mình! Một lần tôi nghe người bạn tuổi trung niên nói, sự đau khổ vì thất tình đã từng làm anh cảm thấy sống không bằng chết, nhưng mười năm, hai mươi năm sau gặp lại người xưa, cảm giác đầu tiên của anh là sao cô ấy lại thay đổi đến như vậy? May mà lúc trước không sống chung với cô ấy! Sao mình lại có thể ngốc và hồ đồ đến thế? Đáng cười! đáng thương! Đáng tội nghiệp!

Một khi đã rơi vào vòng xoáy của tình yêu, không ai có thể giúp bạn thoát ra ngoài trừ chính bản thân bạn.

Tôi từng hẹn phỏng vấn một người nổi tiếng, không phải vì danh tiếng của ông ấy, mà vì sự hiếu kỳ muốn biết tại sao ông ấy trong điều kiện khó khăn gian khổ, lại có thể tạo lập cho mình một sự nghiệp thành công. Ông ấy vốn không quen biết tôi, nhưng vì người bạn giới thiệu, nên không tiện từ chối đành miễn cưỡng tiếp tôi. Vào văn phòng gặp ông, ông ấy tiếp tôi với vẻ mặt thờ ơ. Đầu tiên, tôi không đi vào chủ đề chính, mà kể cho ông nghe chuyện mấy ngày trước tôi phỏng vấn một nữ doanh nhân ra sao. Sau khi kể xong câu chuyện, thư ký của ông ấy bước vào nhắc ông đã đến giờ họp, tài xế đang chờ dưới lầu. Trong lúc tôi đang nghĩ đã mất đi một cơ hội phỏng vấn, ông ấy đột nhiên hỏi tôi: “Chúng ta hẹn lại buổi khác được không?” Tôi vui mừng ra mặt. Lúc mới vào, ông ấy miễn cưỡng tiếp tôi, nhưng khi ông ấy sắp rời khỏi văn phòng, ông ấy lại rất nhiệt tình bắt tay tôi nói: “Cảm ơn cô!”

Khi rời khỏi tòa nhà văn phòng, tôi tự hỏi việc gì đã khiến ông muốn tôi phỏng vấn tiếp: do câu chuyện của tôi kể ư?

Nhớ lại trước khi kể chuyện, tôi có nói với ông một câu: "Thực ra con người là một động vật rất cô đơn, đi đến thế gian này chỉ một mình, rồi cũng một mình rời khỏi thế gian này, bất luận trên thế gian này có bao nhiêu người yêu bạn, giúp bạn nhưng đến sau cùng, lúc bạn phải ra đi, thì vẫn chỉ có một mình bạn tự ra đi, không ai có thể đi cùng bạn."

Câu chuyện bắt đầu như thế này, trong cái khoảnh khắc khi cả trăm vị tổng giám đốc nắm tay xếp thành hàng đồng thanh hô lớn "tôi yêu cô", "tôi ủng hộ cô"; Cô bỗng cảm thấy: "Thì ra con người lại cô đơn đến thế." Một người bình thường thích vận động, dáng vẻ thanh mảnh như cô, đứng trên tấm ván cách mặt đất sáu-bảy mét, đối diện là một tấm ván khác cách cô một mét rưỡi mét. Cô nhất định phải nhảy sang tấm ván thứ hai kia. Mấy người trước đã nhảy qua rồi, bây giờ tới lượt cô. Nhưng cô không có cách nào nhắc đôi chân lên được. Đối với cô, cự ly một mét rưỡi mét dường như là núi cao vùn vụt. Đây chính là một nội dung huấn luyện mở rộng cho hàng trăm vị tổng giám đốc.

Cô đứng trên tấm ván, sợ đến có thể té xỉu bất cứ lúc nào. Cô cứ giữ lấy tay nắm không chịu buông ra, nước mắt cứ ràn rụa chảy. Nhưng huấn luyện viên vẫn cứ vô tình lặp đi lặp lại: “Đứng lên, không có ai được phép xuống.” Thời gian trôi qua không biết bao nhiêu phút, cô bắt đầu cảm thấy choáng váng, đôi chân cô đã không nghe theo sự sai khiến. Nhìn xung quanh, ánh mắt mọi người đều như đang nói với cô, đôi tay của mọi người đều muốn kéo lấy cô, ai cũng lo lắng cho cô, ai cũng muốn thay thế cô nhảy bước đó. “Thì ra con người cô đơn đến như thế, một mình đến thế giới này, rất nhiều con đường vẫn phải tự mình đi, không ai có thể đi cùng bạn.” Lúc đầu có nhiều người cùng hội cùng thuyền với bạn, nhưng đến sau cùng, lúc thật sự phải làm việc, lúc phải cất bước nhảy, thì cũng phải chính mình làm lấy, chính mình phải nhảy, không ai có thể thay thế bạn!”

Bỗng “vèo” một cái, cô ấy liềm một phen “bay” qua bên tấm ván bên kia. Bỗng nhiên tiếng hô “tôi yêu cô” vang tận mây xanh. Ngay tại thời khắc đó, dường như cả thế giới đều không tồn tại, bản thân cô cũng không tồn tại, cô như một phen chết đi sống lại.

Trở lại với cuộc phỏng vấn lần thứ hai với vị “Danh nhân” doanh nghiệp, ông ấy không khách sáo, liền nói thẳng vào vấn đề: “Cô nói đúng, vị trí của tôi ở trên cao, làm tôi cảm thấy lạnh lẽo. Tôi cô đơn quá, không ai có thể nghe tôi tâm sự thật lòng, nếu như tôi không nói ra, chắc tôi sẽ bị điên mất.”

“Tại sao lại kể những chuyện này với một người xa lạ như tôi?”

“Vì câu chuyện cô kể khiến tôi cảm thấy có thể kể những chuyện trong lòng với cô!” Thì ra, qua công việc làm ăn, ông ấy bị một cô gái trẻ còn độc thân theo đuổi - cô gái ấy là một trợ lý của đối thủ cạnh tranh với ông. Nhưng cái giá phải trả cho tình yêu ấy, là ông phải bỏ đi tất cả những gì hiện giờ ông có, đến một nơi thật xa làm lại từ đầu. Đương nhiên sự “bắt đầu” cho tất cả là vì “tình yêu cao hơn tất cả”.

Câu đầu tiên tôi nói với ông ta là: “Anh điên à! Anh không thể làm như vậy! Người con gái đó quen anh vì hiện nay anh có đủ tiền tài danh vọng, nếu anh vì một tình yêu mơ hồ mà từ bỏ tất cả, tôi nghi ngờ liệu cô ấy có còn yêu anh nữa không. Nếu như cô ấy vẫn yêu anh, thì còn các con và vợ anh thì sao? Vì một cuộc tình hư ảo mà bỏ đi mọi thứ anh đang có, anh đã từng nghĩ đến hậu quả của nó chưa? Khi hai người bắt buộc phải đối mặt những khó khăn thường ngày của gia đình, có lẽ tình yêu cũng sẽ thay đổi, đối với một số người đó là đối diện với thực tế, nhưng đối với hai người mà nói thì những việc như vậy cũng sẽ xảy ra. Cái mà hai người gọi là tình yêu, chẳng lẽ không có một chút gì của người phàm tục sao? Có lẽ cô ấy chỉ cho ông cảm thấy sự vui vẻ của tuổi trẻ, còn ông thì cho cô ấy một nơi nương thân.”

“Không phải, tuyệt đối không phải như vậy, cô ấy vốn không tầm thường như cô nói, cô ấy cao thượng, chân thành...” Ông ấy thể dùng cả trăm lý do để miêu tả cô ấy khác với mọi người. Nói chung, ông muốn cho tôi biết cô gái trẻ ấy cần ông, không có ông, cô ấy không sống nổi.

Tôi nói: “Anh có nghĩ đến vợ anh không? Có nghĩ đến gia đình anh không? Nghĩ đến những người từng cùng anh tạo lập sự nghiệp không? Nghĩ đến những người đã vì anh mà cống hiến một cách vô tư để anh có được thành tựu như ngày hôm nay không? Không có anh, họ sẽ ra sao? Hơn nữa, một người con gái lương thiện có thể xây dựng hạnh phúc trên sự đau khổ của

người khác hay không?”

Sau cùng tôi đề nghị: “Không nên xử lý dứt khoát, nghĩ thoáng một chút, anh có thể ly hôn rồi cưới cô ấy, nhưng, không phải bây giờ. Hãy cho bản thân anh thời gian nửa năm hoặc một năm để thử sống chung với cô ấy, xem xem rốt cuộc hai người có thích hợp là vợ chồng hay không.”

Sau đó, chúng tôi không có liên lạc với nhau. Nửa năm sau, tôi chợt nhớ lại việc này, bèn gọi điện thoại cho ông ấy. Ông ấy đã trở nên rất bình tĩnh nói với tôi: “Chuyện này đã qua lâu rồi, may mà lúc đó tôi không làm chuyện ngốc nghếch, nếu không thì đã trả giá quá lớn, thực ra thì không đáng.” Ông ấy cảm ơn tôi và nói rằng tôi đã cứu ông ấy. Thực ra tôi không có làm gì cả, chỉ cho ông ấy một chút thời gian, một chút hiểu biết về tính cách con người, hay nói cách khác, một cách xử lý nguội.

Tình yêu rất trừu tượng, vì tình, cả đàn ông lẫn phụ nữ đều sẽ làm những việc mà họ cho là đúng cảm. Khi người đàn ông có tiền có quyền, được nhiều phụ nữ yêu thương chiều chuộng. Bạn có thể nói là cô ấy chân tình, vì yêu mà đến với bạn. Thế nhưng, nên chăng hỏi như thế này: tại sao cô ta không yêu một người con trai chưa lập gia đình, có tuổi tác, dung mạo và tài năng tương xứng với cô ấy? Vì bạn là người cô ta yêu nhất, hay vì bạn có thể làm cho cô ta có cuộc sống tốt đẹp hơn, sung túc hơn? Yêu một người không khó, nhưng nội dung bao hàm trong thế giới tình yêu quá nhiều, sự bền lâu là một nét đẹp. Phụ nữ trả giá cho tình yêu rất nhiều, trong đó bao gồm tuổi thanh xuân, nhưng có bao nhiêu phụ nữ chấp nhận chọn một người đàn ông mà không cần gì cả ngoài dáng vẻ đẹp trai ra, hơn nữa còn từ bỏ danh lợi vật chất của bản thân để cam tâm tình nguyện sống cuộc sống nghèo khổ?

Trở lại vấn đề vai trò làm vợ của phụ nữ. Đó là vị trí không thể bàn cãi gì nữa, ở đây không nói đến những khó khăn của họ khi đến tuổi trung niên, mà nói đến ân tình, sự đồng cam cộng khổ của họ đối với chồng, tình yêu mà họ mang đến cho chồng không chỉ một câu mà nói hết được. Là người vợ của một người đàn ông, bạn nên biết người là loài động vật có tình cảm, khi đàn ông đã mắc vào lưới tình, bạn phải biết cho bản thân và chồng có một thời gian, một khoảng không gian, và một thái độ thích hợp, không nên quá thúc ép hoặc giữ chặt không rời. Chó quẩn quá còn phải nhảy tường để chạy, huống hồ chi là con người.

Cách mấy năm sau, trong một cơ hội tình cờ, tôi lại gặp cả gia đình của người nổi tiếng mà tôi đã từng phỏng vấn. Tôi không có truy hỏi phần sau của sự việc, nhưng từ không khí cả gia đình ông vui vẻ cười đùa, tôi cảm thấy mừng vui thanh thản. Có khi chúng ta cách sự đổ vỡ chỉ có một bước, may là có một số đôi vợ chồng đã biết dìu dắt nhau vượt qua được, trở nên êm ấm trở lại.

Lúc viết gần xong bản thảo của quyển sách này tôi lại gặp ông bạn này. Ông ấy với dáng vẻ của người từng trải, chủ động nhắc lại chuyện lúc trước. Người con gái ông đã từng mê muội, lại bắt đầu một mối tình mới với người đàn ông khác, lại cùng lúc quen hai người đàn ông. Một người lo mọi chi phí ăn học sinh hoạt cho cô ta, người kia thì lo việc cho cô ta ra nước ngoài du học. Đến đây, ông bạn than với tôi rằng: “Có lúc phụ nữ còn hư đốn hơn cả đàn ông.”

Tôi là phụ nữ, đã thấy qua nhiều phụ nữ lương thiện, hơn nữa tôi cũng không muốn đàn ông

vì sự không may của bản thân mà quy tội cho tất cả phụ nữ. Một chủ doanh nghiệp ở tuổi trung niên nói với tôi: “Chúng tôi đã sớm trải qua những năm yêu đương cuồng dại, bây giờ mỗi ngày làm xong công việc là muốn về nhà với vợ con, hưởng thụ sự thanh nhàn. Tôi không những không muốn tìm phụ nữ khác, mà còn muốn tìm cách trốn khỏi sự quấy rầy của họ.” Còn có một công nhân nữ độc thân yêu phải ông chủ, nhưng cô không cần gì cả, cũng không tiếp nhận sự trợ giúp tiền bạc vật chất. Cô rất là biết điều và rất nữ tính. Nhưng người đàn ông được cô ấy yêu lại sống rất khổ tâm, vì ông ta chưa từng thấy người con gái nào lại thấu hiểu lòng người như vậy. Người con gái đó càng không đòi hỏi, lòng ông lại càng thấy bứt rứt khó chịu. Phụ nữ tốt như vậy quả là làm cho người ta yêu mến.

Ở Bắc Kinh, tôi thấy nhiều người phụ nữ độc thân nhưng rất giỏi trong nhiều lĩnh vực, họ xinh đẹp, làm tròn bốn phận và rất cầu tiến. Nhưng có một lần lúc tôi lấy hình chụp chung với mấy cô, nhờ một người bạn nam giới thiệu cho các cô ấy những người đàn ông thích hợp, một ông chủ không khách sáo nói với tôi: “Con gái tài giỏi không hiếm, nơi nào cũng có. Cô nghĩ xem, phụ nữ xinh đẹp, có học thức, có công việc và có địa vị xã hội, khó quá đi chứ? Chỉ dựa vào những điều này các ông đã ngán rồi, muốn làm nên sự nghiệp phải có thời gian. Con gái giỏi thường không để ý đến những anh bạn cùng lứa tuổi, vì họ chưa có sự nghiệp gì cả. Nhưng khi họ nhìn cao, đi tìm những người đàn ông đã thành đạt, những người đàn ông thành đạt ấy hoặc đã sớm lập gia đình rồi, nếu không thì cũng có cả đám phụ nữ vây quanh.” Tuy lời nói này rất thực, rất tàn nhẫn nhưng lại cảnh tỉnh con người.

Đối với hiện tượng này, những ông chủ doanh nghiệp sáng tác ra một câu “không chủ động, không từ chối, không chịu trách nhiệm”. Cũng có người tự sửa thành “chủ động từ chối chịu trách nhiệm”, các dấu trong câu đặt tại vị trí nào, tùy thuộc vào tri thức và lòng nhân nghĩa của mỗi người.

2.

Sáu việc làm ngu xuẩn của đàn ông

Mùa thu năm 2004, hiệu trưởng một trường cao đẳng vì tội chơi gái mà phải chịu hàng loạt sự trừng phạt từ pháp luật, hành chính, xã hội và phía nhà trường, trong đó gồm phạt tiền, khai trừ khỏi đảng, bãi chức hiệu trưởng, ba năm không được dạy học v.v. Cái giá phải trả cho một lần lầm lỡ thật quá lớn.

Ở đây người viết không muốn bình phẩm vị hiệu trưởng này, chỉ muốn đưa ra một số vấn đề. Con người có thể phạm sai lầm, có những sai lầm có thể sửa chữa, nhưng có những sai lầm khiến cho con người trở nên “một lần lầm lỡ ôm hận thiên thu.” Những việc làm ngu xuẩn của đàn ông có rất nhiều. Trên thế giới này, những việc làm ngu xuẩn phổ biến của đàn ông Trung Quốc là gồm sáu việc sau:

Việc thứ nhất: Những kẻ đại gái khốn khổ vì tình

Có một người đàn ông từng mở một công ty có tầm cỡ và có thu nhập rất hấp dẫn. Nhưng vì phải lòng một cô tiếp viên hàng không mà bỏ vợ con, bỏ cả sự nghiệp, đáp ứng mọi yêu cầu của cô gái ấy, bất kể là có đủ khả năng hay không. Để lấy lòng người đẹp và vì đòi hỏi của cô ta, ông không tiếc tiền mua biệt thự cao cấp, xe hơi đời mới, đồ trang sức bằng châu báu của các hãng nổi tiếng. Cô ta là tiếp viên hàng không nên cứ bay đi bay lại giữa trong và ngoài nước, thời gian của các chuyến bay không nhất định, các ngày nghỉ cũng không cố định, nên họ rất khó được gặp nhau.

Một lần, qua một đồng nghiệp của cô, ông biết được lịch trình bay về của cô ta. Thế là, ngay đêm cô về nhà, tay cầm một trăm đóa hoa hồng, ông vui mừng đi đến ngôi nhà ông mới mua cho cô, muốn tạo cho cô ta một bất ngờ thú vị. Kết quả thì sao? Cô gái ấy dẫn một người con trai trạc tuổi cô về nhà dáng vẻ rất là thân mật. Nhìn thấy ông ta, cô ta – giờ đã là chủ nhân của căn nhà, hốt hoảng vội gọi bảo vệ đến, bảo họ đuổi người khách không mời mà đến này đi. Cho đến lúc này, người đàn ông mới biết chỉ trong một năm ông đã vì cô gái này chi tiêu hết toàn bộ số tiền tích lũy được trong mười năm nay, còn làm mất đi một số mối làm ăn. Lúc ly hôn, ông không để lại cho người vợ bất cứ thứ gì, bây giờ còn phải mang nợ đầy mình vì người tình phụ bạc kia. Tinh thần ông dường như bị suy sụp hoàn toàn. Ở tuổi bốn mươi, lần đầu tiên ông khóc trước nhiều người.

Người ta rất khinh thường loại phụ nữ có sắc nhưng vô liêm sỉ và thứ đàn ông ngu xuẩn thấp hèn như vậy. Loại đàn ông đại gái ngu xuẩn bị tình cảm đùa cợt, thật đáng bị chê cười!

Việc thứ hai: Chọn sai đối tượng, bị tình hủy diệt

Đọc chuyện “Người nữ hầu bàn Thượng Hải trở thành phú bà Khuê Cốc”, tưởng rằng sẽ biết được một người con gái đã chịu cực chịu khổ như thế nào để thành công. Nhưng toàn bộ câu

chuyện đều kể người hầu bàn này đã lợi dụng sắc đẹp bản thân để làm cho hai người đàn ông có gia tài bạc triệu lần lượt si mê và cuối cùng buộc phải ký đơn ly hôn, hai tay dâng hiến hai phần tài sản kếch sù cho cô ta. Đương nhiên để làm phù hợp với tâm trạng người đọc, tác giả cho người đàn ông thứ ba là người mà cô yêu thật lòng - tuy anh ta chỉ là một kỹ sư hưởng lương bình thường, nhưng cô ta vẫn muốn cùng anh sống đến bạc đầu. Kết quả ra sao? Chàng kỹ sư bình thường này lại dùng y như cách của cô để “giở thủ đoạn” lại với cô.

Có lẽ đây là câu chuyện có thật, nhưng tôi không thích nội dung như vậy. Tuy nói dục vọng, tham lam là tính chất của con người, nhưng tính chất đó ở một mức độ nào đó chịu sự khống chế của lương tâm, sống được như vậy mới có thể ngủ yên và vui vẻ.

Về mặt tình yêu, cái phụ nữ mất đi là chính mình, còn đàn ông mất có thể là cả thế giới. Cho nên, đối với đàn ông, làm sao để có cặp mắt sáng suốt biết nhìn người cũng rất quan trọng.

Những năm 70 của thế kỷ XX, một người bạn thân của tôi đã vô cớ bị một người đàn bà phản bội đưa vào nhà giam nhiều năm. Khi cha mẹ già yếu lần lượt qua đời, anh vẫn chưa được trả tự do.

Anh yêu một cô gái con một cán bộ cao cấp, từng kết hôn với con trai của một nhà môn đăng hộ đối. Nhưng sau khi kết hôn mới phát hiện người đó bản tính độc ác, lại không làm nên việc gì, chỉ là một công tử bột suốt ngày ăn chơi lêu lổng. Thế là cô đề nghị ly hôn, kết quả là cô bị chồng đánh vỡ đầu chảy máu. Từ đó tình cảm vợ chồng ngày càng xấu đi, việc bị chồng đánh đập đã trở thành chuyện thường ngày. Có một lần, khi cô mang bộ mặt đầy thương tích đi làm bị anh bạn thân của tôi thấy được. Một lần truy hỏi, cuối cùng cô cũng kể lại chuyện bất hạnh trong hôn nhân cho anh - người đồng nghiệp suốt bốn năm của cô nghe. Sau đó cứ mỗi lần có chuyện buồn là cô lại tìm anh tâm sự. Lâu ngày, hai người từ quan hệ bạn bè chuyển sang quan hệ tình nhân. Anh biết rõ là sẽ rất khó khăn và nguy hiểm, nhưng vì cô ta anh chấp nhận tất cả. Anh vốn chưa từng nếm trải mùi vị của tình yêu đã bị người con gái bên cạnh mê hoặc, vì cô này làm cho anh cảm thấy bản thân có giá trị, cuộc sống có tiền đồ. Kết quả thì sao?

Giấy không gói được lửa, chuyện “ngoại tình” của hai người bị chồng cô ta phát hiện. Do áp lực của hoàn cảnh và gia đình hai bên, xuất thân là con của gia đình cán bộ cao cấp, nên tại tòa án cô đã khai là anh bạn tôi đã giở trò lưu manh với cô, cưỡng bức cô quan hệ tình dục. Vì đây là chứng cứ vốn không thể chứng minh thật giả, nên anh bị bắt giam vào tù. Nhưng việc đã đến như vậy, anh vẫn còn nhớ nhung cô ta, đồng thời còn biện luận cho người vô tình như cô ta: Nếu cô ấy không làm như vậy, mạng sống của cô ấy cũng không còn, nếu như cô ấy chết rồi, tôi sống còn có ý nghĩa gì.

Khi tôi đến thăm anh ấy, anh để lại cho tôi ký ức sâu sắc nhất là: Vừa nghe nói ở Thẩm Quyền có thể mua được loại máy bộ đàm hai người có thể nói chuyện trong khoảng cách một dặm, bất kể là tốn bao nhiêu tiền anh cũng muốn mua cho bằng được. Anh hy vọng là cô ấy có thể thông qua máy bộ đàm tìm thấy anh, anh ấy cho rằng trách nhiệm của anh là phải luôn luôn bảo vệ cô ta.

Câu chuyện xảy ra hai mươi năm trước. Không biết anh ấy ở tuổi hơn năm mươi như hiện nay cảm thấy thế nào khi nhớ lại chuyện cũ? Không biết anh có hối hận không?

Tôi cũng từng nghe nhiều người đàn ông trách rằng: Lúc đầu các cô gái có quan hệ ngoại tình với họ một mục nói: “Chỉ cần được sống chung với anh, em không quan tâm gì cả, cũng không yêu cầu gì cả.” Những đàn ông bị cảm động đã mua nhà, mua xe cho họ, thậm chí còn giúp họ mở công ty, kết quả là không được một hai năm, họ trở giọng bắt đầu buộc đàn ông ly hôn với vợ, nếu không họ sẽ nói “tạm biệt!”. Có một người Hoa ở nước ngoài, phần lớn thời gian là sinh sống và làm ăn ở Trung Quốc, một năm chỉ về thăm vợ con chừng một - hai lần. Anh chỉ mới bốn mươi tuổi, có nhu cầu tâm sinh lý, vợ anh hiểu và thông cảm cho anh nên cũng không oán trách lời nào, cũng không dò hỏi nhiều, người chồng cũng không nghĩ sẽ bỏ vợ. Không ngờ rằng anh bị một nữ sinh mới tốt nghiệp đại học tóm lấy. Tuy về mặt tiền bạc, anh chu cấp đầy đủ, nhưng người tình của anh - buộc anh nhất định phải ly hôn, khiến anh không biết phải làm sao, vì anh chưa từng có ý nghĩ ly dị vợ, mà nếu có thì anh cũng không làm được. Luật hôn nhân nước ngoài tuy thông thoáng, nhưng những đàn ông có kinh tế khá giả lại thường bị dẫn vật khổ tâm.

Việc làm ngu xuẩn nhất của đàn ông là chọn sai người yêu. Bất kể trong chiến trường hay thương trường, đàn ông cho dù khinh địch như thế nào cũng có thể chiến thắng, nhưng luôn luôn bị ngã quỵ dưới váy đàn bà, không ngẩng đầu lên được.

Việc thứ ba: *Bỏ rơi người bạn đời đồng cam cộng khổ với mình*

Một người đàn ông vừa khóc vừa kể cho tôi nghe về người vợ trước của anh, vì lúc vợ ở bên cạnh anh không biết trân trọng, đã vì người tình mà bỏ rơi vợ. Đến lúc vợ anh đã rời xa, anh mới phát hiện người tình mới bên cạnh đối với anh chỉ là vui vẻ qua đường, chỉ có vợ anh mới là người cho anh tình cảm chân thật. Nhớ lại lúc sự nghiệp của anh phát triển, vợ là giảng viên đại học không hề lấy của anh dù chỉ một đồng. Cha mẹ già và con nhỏ đều do cô một tay chăm sóc, mọi việc trong ngoài đều do cô gánh vác. Để bù đắp sự áy náy trong lòng, anh đã mua tặng vợ hai món quà: Một cái đồng hồ đeo tay và một chiếc ví nữ đều là hàng hiệu nổi tiếng. Đêm trước ngày con trai tốt nghiệp trung học, anh thu xếp hành lý cho con thì phát hiện vợ để hai món quà đó để tận dưới đáy rương, gói cẩn thận trong một tấm lụa. Hỏi đến chuyện này, vợ anh nói: “Những đồ quý giá như vậy, nếu dùng hư thì tiếc quá, chi bằng giữ lại dành tặng cho con dâu tương lai của chúng ta.”

Trong cuộc khủng hoảng tiền tệ châu Á, không ít chuyện những nhà đầu tư chỉ trong một đêm đã trở thành khuyh gia bại sản. Một nhà doanh nghiệp khoảng 50-60 tuổi đã bị phá sản trong cuộc khủng hoảng này. Nhưng điều làm ông khóc nhiều là vợ ông luôn túc trực trông nom chăm sóc cho ông. Trong những năm làm ăn phát đạt, ông từng xem vợ ông là vật thừa để ông vui vẻ khi ông cần. Nhưng lúc này, trong khi ông đang thiếu nợ cổ phiếu, người vợ không chút do dự mang ra toàn bộ trang sức vàng bạc mà ông mua tặng bà đưa lại cho chồng bán để trả nợ. Những món tử sắc trong chuyện làm ăn thường làm cho đàn ông nhất thời mê muội. Nhưng người đàn ông thông minh thì biết kịp thời trở về bên cạnh vợ mình. Đa số đều không quay về được, cũng có người muốn trở về nhưng vì đã đi quá xa, không thể quay trở về được.

Việc thứ tư: *Chết vì giữ thể diện*

Điểm đáng kính trọng và đáng thương của đàn ông là giữ thể diện, họ càng muốn chu toàn càng phải gánh chịu. Họ không giống như phụ nữ có thể nói ra hết những chuyện đau buồn. Khi

bị phụ nữ trách tội, đàn ông lại càng khó mà kêu oan kêu khổ.

Sau khi cô vợ một anh bạn thân của tôi đã trốn theo người tình, người ta đồn rằng: Vì chồng cô ta (tức là anh bạn thân của tôi) đã lăng nhăng với người khác, nên cô ta đành phải tìm tình yêu mới. Bạn tôi đầy tài năng, trong công việc cũng phải tiếp xúc với nhiều đồng nghiệp nữ, đồng thời còn là một người xuất sắc trong mắt của nhiều phụ nữ. Bất kể là ngoại hình hay trình độ, anh đều vượt trội hơn so với vợ. Cho nên, dù vợ anh không phải nói thật, nhưng ai cũng tin là anh ngoại tình trước, mọi chuyện đều do anh mà ra. Thế là lãnh đạo đơn vị yêu cầu anh phải sửa chữa lỗi lầm và kiểm điểm bản thân. Để chứng minh với mọi người là anh trong sạch, chứng minh là anh không hổ thẹn với danh xưng là đảng viên cộng sản, trong suốt mười năm anh không những ngậm đắng nuốt cay một mình nuôi dạy con từ lúc hai tuổi cho tới lớn mà anh còn từ chối kết bạn với bất cứ phụ nữ độc thân nào. Mới ba mươi tuổi mà tóc anh đã bạc trắng hết. Mười năm thanh xuân, mười năm mang nặng tải nhục là cái giá mà anh muốn chứng minh nhân cách, chứng minh sự trong sạch của anh.

Trong phim tài liệu về chiến tranh thế giới thứ II, có chiếu cảnh lính Mỹ lần đầu tiên trên chiến trường sợ đến nỗi vừa khóc vừa run rẩy, điều này không có gì là xấu hổ mà là biểu hiện thật của bản chất con người. Con người đều có nhược điểm, đều có lúc phải khiếp sợ. Trong đa số các tình huống, sự giữ thể diện của người đàn ông là sự nhẫn nhịn, cố nhẫn nhịn. Có nhiều người đàn ông vì quá cầu toàn, không thể cho phép mình thất bại, sai lầm và rơi nước mắt. Thật ra, cần gì phải như vậy? Mỗi khi gặp người như vậy, tôi đều nói với họ, hãy đơn giản hóa vấn đề, mỗi lần làm sai, anh cứ nói toạc ra, người bạn tốt sẽ không vì điểm yếu của bạn mà tránh xa bạn, ngược lại sẽ vì sự chân thật của anh mà đến gần anh hơn.

Lúc bạn tôi đi Hàn Quốc, bạn làm ăn kể cho anh nghe câu chuyện về một người đàn ông Hàn Quốc.

Có thời kỳ kinh tế Hàn Quốc bị khủng hoảng nên các công ty liên tục phá sản, người thất nghiệp ngày càng nhiều. Một người đàn ông Hàn Quốc trong số hàng chục ngàn nhân viên của các công ty khác bị thất nghiệp. Mất đi công việc mà suốt đời anh ta cống hiến và phấn đấu, cảm giác tuyệt vọng và cam chịu đó thật khó nói nên lời.

Tối hôm đó bước vào nhà, anh không nói cho bất kỳ người nào biết sự thật về việc anh bị mất việc.

Sáng hôm sau, anh cũng thức dậy đúng giờ, thắt cà vạt, mặc đồ tây, tay xách cặp da đi làm như thường lệ. Anh đi về hướng bờ sông, sau khi mặt trời đã lên cao, anh hít một hơi mạnh lấy tinh thần rồi lên đường hòa vào dòng người đi, anh cứ đi không định hướng hết đường này qua đường khác.

Lúc đó, anh cũng thử tìm xem có cơ hội kiếm tiền nào không, nhưng tuổi đã cao, cũng không có tài gì nhiều, nên cơ hội tìm việc cực kỳ mong manh. Mỗi chiều mệt mỏi bước vào nhà, điều anh cảm thấy an ủi và cũng là điều anh không dám đối diện là vợ anh luôn vui mừng đón với vẻ mặt tươi cười. Đã mười mấy năm, cô ấy luôn cố gắng làm tròn trách nhiệm gia đình, trách nhiệm làm vợ anh, làm mẹ của con anh, cô ấy hoàn mỹ đến mức không thể trách vào đâu được. Nhưng cũng chính điều này đã làm anh không có cách nào thừa nhận với cô ấy là anh bị thất nghiệp.

Mỗi ngày anh đi những con đường khác nhau, lúc thực sự không còn chỗ nào để đi anh lại quay về bờ sông đợi đến xế chiều. Anh dùng số tiền riêng lúc trước dành dụm được làm lương tháng mang về đưa cho vợ. Khi số tiền tích lũy trước đây đã hết, anh mượn của bạn bè. Nhưng tình cảnh hiện tại của anh như vậy, ai mà dám cho anh mượn hoài?

Thế là một buổi sáng nọ, anh theo thường lệ mặc đồ chỉnh tề, lưu luyến từ giã vợ và các con, lê từng bước chân nặng nề ra khỏi nhà, đi qua cái đoạn đường đã đi qua hàng ngàn lần, lê từng bước đến bờ sông nơi mà anh đã trải qua vô số ngày tuyệt vọng. Lần này anh không chờ đợi cho đến lúc xế chiều nữa mà khi mặt trời lên cao anh đã nhảy xuống sông tự vẫn.

Tôi thật sự muốn hỏi anh ấy, sao anh không kiên trì mà tiếp tục sống? Tại sao lại đau khổ như vậy? Tại sao lại giấu sự thật với người thân? Tại sao phải giữ thể diện đến mức phải chết?

Việc thứ năm: *Quên đi trách nhiệm làm cha*

Qua quá trình nhiều năm nghiên cứu hai nền giáo dục Trung Quốc và Mỹ, tôi phát hiện ra một câu nói rất quan trọng đối với các bậc làm cha mẹ. Đối với con trai: “Con trai do mẹ nuôi lớn chỉ là một người con trai, con trai do cha nuôi lớn lại là một người đàn ông.” Còn với con gái: “Cha là người đàn ông đầu tiên trong cuộc đời của con gái, nếu như con gái không được sự chăm sóc yêu thương và khen tặng từ người cha thì nó sẽ sớm trao tình yêu thương cho người đàn ông đầu tiên khen nó và yêu thương nó.”

Nói tới tính quan trọng của người cha trong cuộc đời của đứa con trai, tôi nhớ lại câu: Con trai sẽ trưởng thành theo hình bóng của người cha. Nhưng tôi vẫn chưa hoàn toàn hiểu rõ hàm ý của câu nói ấy. Cho đến khi con trai tôi dần dần lớn lên tôi mới phát hiện là tiếp xúc với nó khó khăn hơn tiếp xúc với con gái tôi. Thông thường, khi chúng tôi tiến hành thảo luận một vấn đề nào đó thì sau đó, cuộc thảo luận trở thành tranh luận, rồi lúc đi đến bế tắc tôi gọi ba nó về. Nếu anh ấy đang bận việc, thì tôi đành phải ở nhà đợi cho đến khi anh về, vì đến lúc này con trai tôi đã bịt tai không nghe tôi nói gì nữa cả. Đợi đến khi ba nó về, hai người đàn ông ngồi lại nói chuyện một lúc, thì vấn đề tranh chấp của hai mẹ con tôi được giải quyết ngay.

Khi những chuyện tương tự như vậy liên tục xảy ra, sau cùng tôi cũng hiểu ra con trai tôi đã trưởng thành, nó đang trở thành một thanh niên, một nam tử hán. Trao đổi giữa tôi và nó đã không còn như mẹ con nói chuyện với nhau, mà là cuộc trao đổi giữa người đàn ông và một người phụ nữ. Cách nói của tôi là cách nói của phụ nữ cho nên tôi không thể hiểu được suy nghĩ của con tôi, huống chi là nó đã có cách tư duy của một thanh thiếu niên sinh trưởng tại Mỹ.

Có người mẹ khoe với tôi là con trai cô rất ngoan, rất biết nghe lời. Nhưng điều này làm tôi cảm thấy lo ngại cho đứa trẻ đó. Nếu một đứa bé trai bất cứ việc gì cũng nghe theo lời mẹ, thì cách tư duy đàn ông của nó dần dần bị thoái hóa, khiến nó càng ngày càng không giống đàn ông.

Người cha không thể giống y hệt như mẹ, bà và mẹ nuôi đứa bé lớn lên nhưng những việc làm gương mẫu của cha, những hành động, những suy nghĩ của người cha thì rất quan trọng đối với sự phát triển bình thường của con trai. Con trai rất cần một người đàn ông như vậy để giúp nó trưởng thành thành một người đàn ông thực thụ. Nhưng rất nhiều người làm cha lại

không hiểu rõ trách nhiệm rất quan trọng của mình.

Có một người cha, là xưởng trưởng một công ty kể với tôi chuyện xảy ra với ông ta: "Lúc hai mươi mấy tuổi sinh con trai, ông vốn không ý thức được là ông đã làm cha, cha thì phải có trách nhiệm của người làm cha. Thế là, mười mấy năm trôi qua nhanh như chỉ một ngày, tôi đặt toàn bộ tâm trí lên sự nghiệp, hằng ngày làm việc bên ngoài, bản thân không hề hỏi han, lo lắng, giao phó toàn bộ việc nhà cho vợ. Cho đến một ngày đi làm về, tình cờ phát hiện ra thành tích học của con quá kém, tôi muốn 'giáo huấn' cho nó một trận, nhưng nó nói với tôi: 'Con cần nói chuyện với ba như một người đàn ông với một người đàn ông.' Lúc này tôi mới ý thức được con trai mình đã trưởng thành."

Đối diện với tôi, ông ta cảm động nói: "Giai đoạn con trưởng thành chỉ có một lần, tôi nhất định phải bù đắp thiếu thốn sự giao lưu giữa cha con với nhau." Từ đó, ông nắm bắt mọi cơ hội trao đổi với con. Hai cha con họ còn dành thời gian mỗi ngày trò chuyện với nhau một giờ đồng hồ.

Như phần trên đã đề cập đến, đối với các bé gái, nếu nó không nhận được tình thương yêu từ cha thì nó sẽ tìm sự ấm áp từ bên ngoài. Những bé gái như vậy thật tội nghiệp, nhưng cũng rất đáng lo ngại, vì một gia đình không hoàn hảo sẽ tạo cho nó một tâm lý không hoàn thiện. Cho đến khi nó trở thành người vợ, người mẹ trong một gia đình rất có thể nó sẽ mang lại cho gia đình ấy một hình thái không hoàn chỉnh.

Thế nhưng, giai đoạn của đứa con từ lúc sơ sinh cho tới lúc trưởng thành cũng chính là giai đoạn mà nhiều người đàn ông bận rộn nhất, khó khăn nhất cần phải bỏ nhiều công sức trong sự nghiệp. Cho dù có muôn ngàn lý do để không "quản lý" con, nhưng là một người đàn ông thông minh, bằng mọi giá bạn nhất định phải dành thời gian và tâm huyết hoàn thành trách nhiệm làm cha. Chối bỏ trách nhiệm làm cha đồng nghĩa với từ bỏ sự hưởng thụ khoảng thời gian trưởng thành cùng con cái. Con cái là yếu tố kéo dài cuộc sống của bạn, đồng thời cũng là sự khắc họa bản tính con người của bạn. Một khi bạn chần chừ, giai đoạn vui vẻ của cha con sẽ qua đi không bao giờ trở lại. Cho nên không nên làm những việc mà bạn sẽ hối tiếc, không nên khi bồng con trong tay mà còn không hiểu rõ sứ mệnh và trách nhiệm của bản thân. Có một câu tục ngữ rất hay: "Phụ nữ kết hôn được sẽ cởi bỏ nỗi lo lắng, còn đàn ông có vợ sinh con lại phải mang nhiều lo lắng hơn."

Việc thứ sáu: *Hậu quả của việc không gần người đẹp*

Có một vị tổng giám đốc có vợ đi Canada lo cho con gái ăn học, vì muốn gia đình hòa thuận và để tránh hậu quả sau này nên ông quyết định các chức vụ trưởng phòng và thư ký trong công ty đều là nam. Sự chung thủy của người chồng tổng giám đốc này thật đáng trân trọng. Thế nhưng một công ty chỉ toàn là nam giới thì công ty sẽ không hoạt động bình thường được. Sự tiếp xúc bình thường giữa nam và nữ sẽ có lợi cho tinh thần và sức khỏe con người.

Có lúc, sau lưng cái gọi là "không gần người đẹp" luôn luôn ẩn giấu một khát vọng to lớn.

Trạng thái cân bằng cần được nuôi dưỡng dần dần bằng sự khiêu khích và thử thách, nhìn mãi sẽ quen mắt, sẽ cho đó là bình thường. Những người chưa từng nhìn thấy gì, chưa từng biết gì thì khả năng chống lại những cám dỗ sẽ rất yếu.

Một người đàn ông gốc Hoa lớn tuổi nhưng chưa vợ, được một công ty lớn của Mỹ phái sang Trung Quốc công tác, phát sinh tình cảm với một cô gái trẻ và qua đêm với cô ấy tại khách sạn. Từ đó ông si mê cô gái, cô đòi hỏi bất cứ thứ gì ông cũng cố gắng đáp ứng. Nhưng lúc ông đề nghị kết hôn với cô gái, cô ta nhìn ông đầy khinh bỉ nói: “Đừng có nghĩ ngây thơ như vậy, ông cho rằng ông là ai? Ông có nuôi nổi tôi không? Lấy ông rồi, tức là người của ông sao? Tôi còn muốn được tự do!” Trong khi ông ta còn tiếp tục van nài thì cô ta đã biến mất tăm. Ông ta theo địa chỉ cô gái cho đi tìm cô ta, nhưng kết quả chỉ được một câu trả lời “không có người này”. Ông vẫn chưa cam lòng, quay lại khách sạn mà họ đã quen nhau, chờ đợi cô ta một cách si tình... Rốt cuộc thì cô ta đã cặp kè với người đàn ông khác.

3.

Bốn loại đàn ông “không ra gì”

Thế nào gọi là đàn ông “không ra gì”? Đó là người không có căn cơ, không dám nhận lấy trách nhiệm, làm cho người ta khinh rẻ. Đàn ông không ra gì không hẳn là không phải người tốt, thậm chí có khi là rất đáng thương, họ là những người “đáng yêu một thời, đáng giận một đời”. Chính là cái đáng tội nghiệp của họ tạo ra cái đáng giận của họ, cái đáng giận của họ gây nên sự đau khổ của họ.

1. Chú Đại Xuân

Trên thế gian này, từ trong hàng ngàn hàng vạn người tìm ra một người tâm đầu ý hợp để làm bạn đời thật khó khăn. Cũng có thể người này thích anh Trương Tam, nhưng Trương Tam lại chỉ thích cô Vương Ma Tử, nhưng không lâu sau cô Vương Ma Tử không biết phải quấy này lại biệt tăm. Trương Tam không biết điều, Vương Ma Tử vô tình vô nghĩa kia... cứ chơi trò trốn tìm. Nếu như hai người cứ nắm tay nhau thì có thể sống một cuộc sống vui vẻ, nhưng lại cứ làm cho nhau đau khổ, cứ cho rằng phải như vậy thì cuộc sống mới phong phú muôn hình muôn vẻ... Nếu không như vậy, thì đâu có nhiều bi kịch được người đời nhắc đến?

Bản thân tôi từ nhỏ vốn thích chú Đại Xuân. Thời quá khứ lúc lưu hành tiểu thuyết “Bạch mao nữ”, tôi nhớ người lớn thường gọi chú ấy là chú Đại Xuân, ở ngoài đời chờ đợi Hỷ Nhi trốn trong núi sớm quay về. Tính tình chú Đại Xuân rất hiền lành, mọi người thường trêu ghẹo chú, chú cũng không giận hờn. Nhưng đến lúc chú không còn hy vọng Hỷ Nhi sẽ quay về nữa, không ai dám nhắc tâm đem chuyện đau lòng của chú Đại Xuân ra làm chuyện cười, vì làm như vậy cũng như xát muối vào vết thương của chú!

Lần này về quê, cuối cùng tôi cũng gặp được chú Đại Xuân hai mươi năm sau. Lúc trước tôi là một đứa bé, về chuyện của chú ấy tôi chỉ nghe người lớn kể lại. Lần này được nghe chính miệng chú kể lại chuyện xưa của chú.

Lúc chú Đại Xuân lên đại học, chú và một bạn gái học chung yêu nhau. Khi tốt nghiệp đại học, người bạn gái đó được phân công một công việc không có tương lai. Vì yêu cô ấy, chú Đại Xuân nhường lại công việc của chú trong cơ quan cho cô ấy, còn mình thì xuống công trường làm việc cực nhọc. Chú Đại Xuân rất có duyên và khéo tay, chẳng bao lâu sau được đề bạt làm cán sự văn nghệ trong cơ quan. Rất nhiều cô gái thích chú Đại Xuân, nhưng họ đều biết chú đã có người yêu là bạn học cũ của chú thời đại học.

Không lâu sau, cuộc “Cách Mạng Văn Hóa” bùng phát, cha mẹ cô bạn gái bị cải tạo. Chú Đại Xuân không ngại hiềm nghi của mọi người, giúp đỡ cô mọi việc trong ngoài. Lúc ấy, chú Đại Xuân là đối tượng được quan tâm bồi dưỡng gia nhập Đảng, nhưng nếu chú kết hôn với con gái của gia đình thuộc “Năm thành phần xấu” thì tiền đồ của chú coi như hết. Vì vậy, lãnh đạo quan tâm đã có một buổi nói chuyện với chú, hy vọng chú cắt đứt quan hệ với vị hôn thê. Nhưng chú Đại

Xuân thà “vạch ranh giới” với Đảng chứ nhất định không thể rời xa người yêu. Thế là chú Đại Xuân không được vào Đảng, còn bị đưa xuống công trường cải tạo. Còn cô bạn gái chú thì lại rời bỏ chú kết hôn với một cán bộ lãnh đạo, còn chủ động cắt đứt quan hệ với cha mẹ mình, trở thành đối tượng điển hình có thể cải tạo được, lại được là đối tượng được quan tâm bồi dưỡng gia nhập Đảng. Chú Đại Xuân bị sốc trước sự thay đổi đột ngột của người yêu, đến nỗi muốn tự sát. Chú không kết hôn nữa, nhưng từ đó chú thường xuyên kể về câu chuyện tình của mình với người con gái này.

Lần này nghe đích thân chú kể lại chuyện cũ, nhìn gương mặt đầy vết nhăn của chú, tôi hỏi: “Chú chưa quên được Hỷ Nhi sao?” Chú từ tốn nói: “Quên, đã sớm quên rồi, chú còn làm buổi tiệc đãi cả trăm người, tuyên bố với mọi người là chú và cô ấy cắt đứt quan hệ.”

“Cắt đứt cái gì? Giữa hai người vốn đã không có quan hệ gì mà!”

Chú Đại Xuân khẽ gượng cười nói: “Khoảng thời gian đầu cô ấy còn đến thăm chú.”

“Cô ấy sống ra sao?”

“Chú không có hỏi, nhưng nhìn thấy móng tay cô ấy dơ như thế cũng đủ biết là cô ấy rất cực khổ.”

Tôi biết chú Đại Xuân vẫn chưa quên được người phụ nữ đó, vẫn chưa thoát ra khỏi cái bóng của cô ta, nếu không thì tại sao chú vẫn chưa lấy vợ.

Khi chị Tường Lâm trong tiểu thuyết “Chúc Phúc” của Lỗ Tấn kể về đứa con của chị bị sói tha mất, ai nghe cũng đều rơi lệ. Nhưng khi chị nhắc đi nhắc lại cùng một câu chuyện thì người nghe không có cảm giác gì nữa, cho là người nói đã bị bệnh thần kinh. Chú Đại Xuân chẳng phải như thế sao? Một người sống mãi với ký ức, không dám nhìn thẳng vào thực tế, thật là đáng trách.

2. Dám làm không dám chịu

Quốc rất yêu thương vợ, nhưng trong một tình huống ngẫu nhiên, anh đã quan hệ tình dục với một phụ nữ trẻ.

Lúc đó là do chính Quốc chủ động, người phụ nữ đó không ép buộc anh, hơn nữa cả hai đều đã có gia đình, nhưng vì hai người biết nhau đã lâu, lại đến cùng một nơi dự họp nên họ tức cảnh sinh tình, câu chuyện xảy ra như vậy.

Sau khi xảy ra chuyện đó, Quốc luôn nghĩ mình có lỗi với vợ, anh bắt đầu áy náy, bắt đầu về nhà cật lực làm việc, ngày càng tốt với vợ. Đã đến tuổi trung niên mà thấy chồng còn quan tâm như vậy, vợ Quốc rất là cảm động thường khen với mọi người rằng chồng cô là người đàn ông biết lo cho gia đình.

Kết quả, trong một đêm vui vẻ nọ, anh “tự thú” “tội ác” của mình với vợ, vì nếu không nói ra, anh sẽ chịu không nổi. Anh nghĩ, bây giờ vợ rất hài lòng với mình sẽ dễ dàng bỏ qua những lỗi lầm xưa kia của anh. Thế nhưng, Quốc đã đoán sai. Trong khi phụ nữ đang say đắm trong tình yêu, hành động của Quốc giống như đổ dầu sôi vào mật ngọt tình yêu.

Đầu tiên là vợ Quốc kinh hoàng, rồi sau đó giẫy nẩy khóc than buộc Quốc phải kể lại đầu đuôi câu chuyện. Bất đắc dĩ, Quốc phải nói tên của người phụ nữ kia ra. Ngày hôm sau, vợ Quốc tức giận bùng bùng điện thoại thẳng tới văn phòng làm việc của chồng người phụ nữ kia, khóc lóc kể lại tất cả những gì đã xảy ra. Thế là, hai gia đình cùng lúc bị náo động.

Trong khi vợ Quốc quậy đến mức gần như mất hết lý trí, Quốc đề nghị ly hôn, chuẩn bị tiến tới với người phụ nữ đã qua một đêm ân ái với anh. Lúc này, vợ Quốc bắt đầu hối hận, sống chết không chịu ly hôn. Thực ra Quốc cũng đang hối hận, chỉ có điều là nội dung hối hận của hai người không giống nhau mà thôi.

Vốn là Quốc hy vọng xây nhịp cầu thông cảm giữa hai vợ chồng, kết quả lại làm thành một con kênh lớn ngăn cách đôi bên.

Tại sao Quốc lại phải kể tất cả cho vợ nghe? Vì anh không chịu đựng nổi mặc cảm tội lỗi khiến anh phải mang suốt đời, cho rằng nói rõ cho vợ nghe là thoát khỏi áy náy, thú tội với vợ là bản thân rửa sạch vết nhơ. Thực ra người đàn ông như Quốc là đàn ông ích kỷ, vô trách nhiệm nhất thiên hạ. Nếu như ngoại tình là sai lầm, đẩy hậu quả của ngoại tình đưa người khác lãnh thì lại càng sai. Sự “thẳng thắn” của Quốc đã đẩy hai người phụ nữ, một người chồng vô tội, hai gia đình và đùn đẩy cho họ tất cả những hậu quả mà họ vốn không phải chịu. Đã gây ra hậu quả rồi thì phải gánh lấy trách nhiệm, người đàn ông làm rồi mà không dám nhận lấy trách nhiệm thì thật không ra gì!

3. Phong lưu đa tình

Lúc Kiện còn trẻ đã từng khổ sở theo đuổi một cô gái nhưng thất bại, sau cùng kết hôn với một cô gái khác cũng rất xinh đẹp. Vợ anh rất hiền thực, sau khi kết hôn, thái độ của cô đối với anh rất nhu mì, lịch sự, lễ phép, cô rất tài giỏi và không ngại gian khổ, luôn là chỗ dựa cho sự nghiệp của anh. Sau này, khi con cái đã lớn, nhưng nhan sắc của vợ vẫn đẹp như ngày nào. Bạn bè ai cũng khen anh tốt số, nhưng không ai biết được trong lòng Kiện luôn bị một tảng đá lớn đè nặng không thể vứt bỏ được. Anh không thể nào quên được cuộc tình thất bại của mình. Thế là, sau khi kết hôn anh luôn giấu vợ lãng nhãng với nhiều cô khác. Những cô gái mà anh theo đuổi đều có tính tình và diện mạo gần giống với cô gái làm anh thất tình. Bất cứ mọi trường hợp, hễ anh thấy cô gái nào gần giống với người tình cũ là anh tiến tới tìm cách làm quen. Không biết vì quá sốc sau khi thất tình hay do bẩm sinh tham lam, nên Kiện đã trở thành kẻ phong lưu phóng đãng. Mỗi tình không thể quên của anh, đối với người tình cũ là một kỷ niệm đẹp; nhưng đối với người bên cạnh anh hiện giờ, đặc biệt là vợ anh là một sự phản bội to lớn!

Những kẻ đa tình là do tự mình chuốc lấy, mãi bị chìm đắm trong tủi hận đau buồn không có lối thoát. Thế lực và tinh thần của con người có hạn, cho nên những người chìm đắm trong tình ái như vậy khó làm nên việc lớn. Vì muốn tạo một sự nghiệp to lớn và vững chắc, nhưng lại không chuyên cần tạo dựng thì khó mà thành công được.

Sự chủ động đa tình và sự tức cảnh sinh tình không giống nhau. Tức cảnh sinh tình tuy có bản chất giả dối nhưng hậu quả không đến nỗi trắng tay - dù vậy, cả hai đều có bản chất không tốt. Những đàn ông phong lưu đa tình thường hiểu lầm, cứ tưởng phụ nữ đều thích họ, hiểu lầm sự tôn trọng và lịch sự của phụ nữ đối với họ là những cử chỉ bày tỏ tình cảm, kết quả là chỉ tự

chuồn lấy hậu quả không lường được.

4. Vô tình vô nghĩa

Trong xã hội hiện đại ngày nay, những trường hợp vì tính tình không hợp hoặc không cùng tiếng nói chung, đàn ông chia tay với một phụ nữ là việc thường thấy. Người ta cũng không còn trách mắng sự vô tình của đàn ông, vì chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng được. Nhưng nếu một người đàn ông biết rõ là mình sớm muộn gì cũng phải chia tay với người phụ nữ ấy, nhưng vẫn mặc nhiên lợi dụng cho cô ấy, sau đó anh ta phủi tay bỏ đi như không có gì. Loại đàn ông vô tình vô nghĩa như vậy thật đáng khinh rẻ và đáng tức giận.

Những năm 80 của thế kỷ XX, khi đa số đều là học sinh nghèo, Linh đã có được một suất học bổng nghiên cứu sinh tại một viện nghiên cứu của một trường đại học nổi tiếng ở Mỹ, học bổng trị giá gần hai mươi nghìn đô la Mỹ, cộng thêm tiền hỗ trợ chi phí ăn ở.

Thời gian này, Linh được rất nhiều anh theo đuổi, trong đó Lương là người theo sát nhất.

Linh đã có bạn trai khi còn ở trong nước, thế nhưng ba cô, là viện trưởng viện nghiên cứu, nghe nói con gái yêu đương khi đang học, sợ con gái không yên tâm học nên ông bèn nhờ nhân viên trong khoa tìm cách tách hai người ra. Bất đắc dĩ Linh chọn cách ra nước ngoài, trước là nghiên cứu sinh, sau là làm thủ tục ở lại du học.

Trở lại chuyện của Lương. Lúc theo đuổi Linh, anh tỏ ra rất si tình và lãng mạn - cuối tuần nào cũng mang hoa hồng đến tặng, làm cơm cho Linh ăn hoặc mời cô đi ăn... Nói chung, trong hoàn cảnh một du học sinh nghèo, Lương đã làm hết sức mình.

Linh cảm động trước những hành động cử chỉ của Lương, nhưng cô cũng rất do dự, vì cha mẹ mong Linh sớm lấy được bằng cấp về nước làm việc. Lúc trước cha mẹ Linh đều là sinh viên du học ở Mỹ, những năm 50 thế kỷ XX về nước tham gia xây dựng đất nước. Tuy họ thường đi công tác nước ngoài nhưng họ không hề muốn ở lại Mỹ sinh sống. Lúc Linh nói với gia đình về Lương, mẹ Linh rất tức giận, cảm thấy anh chàng Lương này không thành thật, là kẻ dối trá, không thể tin được, nhưng vì chưa gặp mặt nên cũng không muốn can dự nhiều.

Cuối cùng Linh cũng nhận được thông báo nhập học của Học viện y khoa của trường Đại học NewYork, lại được học bổng nữa tuy ít nhưng cũng đủ trang trải cho việc học. Thế nhưng, nếu Linh đến NewYork học, là một sự cản trở về mặt kinh tế và về mặt quan hệ của hai người. Lúc này, Lương đề nghị kết hôn, muốn Linh tiếp tục làm nghiên cứu sinh và hứa đợi đến lúc anh ta tốt nghiệp xong, kiếm tiền lo cho Linh tiếp tục học, hoặc để cô làm những gì cô muốn làm. Linh đã bị Lương thuyết phục. Vì tiền đồ của Lương, Linh bỏ đi cơ hội học tại Đại học NewYork, Linh và Lương làm thủ tục kết hôn mà không thông qua ý kiến của cha mẹ Linh.

Sau khi kết hôn, họ sinh con sớm. Những năm sau đó, Linh luôn làm mọi việc cho Lương mà không một tiếng oán than. Em trai của Lương đến đây học, học phí cũng do Linh ra tiền đóng, người nhà Lương ở trong nước mua nhà, Linh cũng phải cho tiền. Đến Mỹ bao nhiêu năm rồi mà Linh còn chưa mua được bộ đồ nào cho ra dáng; Con phải nhờ người thân dẫn về nước nhờ cha mẹ nuôi nấng. Thời gian trôi qua nhanh, khoảng cách giữa Linh và Học viện y khoa ngày càng xa.

Sau khi Lương tốt nghiệp, tìm được một việc làm ở bờ biển phía tây, thế là họ dọn đến Chicago. Đúng lúc Linh nghĩ cuối cùng giờ có thể thư giãn thì phát hiện mình lại mang thai, đành phải tạm tìm một công việc lương rất thấp. Linh vừa sinh con ra, Lương nói là không muốn làm công cho người ta nữa, muốn tự mình phát triển sự nghiệp. Thế là tiền bạc lại thiếu hụt, ước mơ được học tại Mỹ của Linh một lần nữa bị trì hoãn. Sau đó sự nghiệp làm ăn của Lương ở Mỹ bị thất bại thảm hại, anh ta lại đề nghị về nước tạo dựng lại.

Về đến Trung Quốc, sự nghiệp chưa có gì, Lương đã quan hệ với một nữ sinh. Không lâu sau, anh đề nghị ly hôn với Linh, viện lý do là: Vợ không cầu tiến, đến Mỹ bấy nhiêu năm mà không làm nên chuyện gì, điều này dẫn đến hai vợ chồng không có tiếng nói chung về mọi phương diện. Tuy Linh nhất định không đồng ý, nhưng theo luật ở Mỹ, bang mà họ sinh sống cho phép sau khi hai vợ chồng ly thân mười mấy tháng, nếu không có tranh chấp gì, thì có thể tự động ly hôn. Lương một mình ở lì trong nước, thực ra là muốn kéo dài thời gian ly thân để có cơ ly hôn. Cuối cùng họ cũng chính thức ly hôn khi Linh mới ba mươi bốn tuổi.

Mấy năm nay, Lương dường như không mang tiền lương của mình về nhà với lý do là cần đầu tư, cần dùng cho công việc khởi nghiệp. Thực tế số tiền này, Lương dùng không ít cho các phụ nữ khác. Lương thà phung phí tiền bạc bên ngoài cho việc rượu chè trai gái chứ không dùng số tiền đó gửi cho cha mẹ Linh đã ân cần chăm sóc các con anh. Anh ta dùng rất nhiều thời gian để vui vẻ với các cô tình nhân mà không dành được một giờ đồng hồ dẫn hai đứa con đi chơi...

Tôi đã không gặp Linh sáu năm rồi, mặc dù chúng tôi vẫn liên lạc thường xuyên qua điện thoại nhưng khi gặp mặt cô tôi lại không biết nói gì. Trong số sinh viên du học cùng thời điểm với chúng tôi, dường như Linh là người kém may mắn nhất. Nhớ đến năm nào, cô ấy còn là đối tượng mà chúng tôi rất hâm mộ! Con gái lớn của Linh đã được mười hai tuổi, theo luật pháp của Mỹ nó có thể cùng với em trai tự đi học và tự về. Đến lúc này, Linh mới có thời gian đi học và lấy được bằng cấp của một trường đại học gần đó. Một cô gái thông minh, lương thiện và hiền thực như cô ấy đến nước Mỹ hơn mười năm rồi mà vẫn chưa mua được xe và nhà ở, còn phải một mình lo cho hai đứa con nhỏ đang học tiểu học, cuộc sống rất khó khăn và mệt mỏi.

Tuy xác suất gặp những người như Lương rất thấp, nhưng ai gặp phải thì kết cục của người phụ nữ đó sẽ thê thảm không thể tưởng tượng nổi! Sau khi trải qua những áp lực và khó khăn của cuộc sống, Linh trở thành một người phụ nữ không còn trẻ đẹp và dịu dàng như trước nữa. Hãy nghĩ xem, trong hơn mười năm trời, cô hoàn toàn tuân theo lệnh của một người đàn ông, hiến dâng rồi lại hiến dâng, chờ đợi và lại chờ đợi... cuối cùng lại nhận được một kết cục bi thảm tan nát cõi lòng. Có một số đàn ông tuy vô tình, nhưng ít ra họ còn có trách nhiệm, loại đàn ông như Lương là loại đàn ông vừa vô tình vừa vô trách nhiệm!

Lời kết

Tìm người đàn ông như thế nào để lấy

Các bạn nữ cùng tuổi tôi có thể cho bạn hàng loạt lời khuyên, về việc bạn nên chọn người đàn ông như thế nào để lấy làm chồng, nhưng thực ra tất cả những lời khuyên đó đều là nghe người lớn nói rồi nói lại, lúc trước lớp tiền bối chúng tôi cũng khuyên như vậy nhưng không có ai ghi nhớ cả! Tôi đã từng xem qua một tiết mục trên truyền hình khen ngợi bốn người nổi tiếng, trong đó có ông Uông, một danh thủ bóng chuyền Trung Quốc. Khi người dẫn chương trình hỏi họ “Tại sao kết hôn”, có người nói vì thấy những người xung quanh đều đã lập gia đình, có người nói cảm thấy đã đến tuổi kết hôn, có người lại nói... Nói chung là không có ý nào giống như ý tôi muốn được nghe. Nếu như hỏi tôi, tôi sẽ nói với người dẫn chương trình là: “Vì tôi đã gặp được người đáng để tôi tin tưởng và phó thác cả đời, người đáng được xem là người duy nhất để kết hôn.” Tôi thường nhắc nhở các bạn nữ: “Hãy nhớ lấy, đến tuổi nào phải làm việc nấy. Đến thời gian phải kết hôn thì nhất định không nên để nó trôi qua.”

Chồng của cô bạn San San là một nhà doanh nghiệp nổi tiếng. Nhưng hơn hai mươi năm trước, khi họ vừa mới tốt nghiệp đại học, không có chỗ dựa cũng không có tiền, chỉ hai bàn tay trắng xây dựng sự nghiệp, hy vọng có được một tương lai tốt đẹp hơn hiện tại. Theo phong tục xã hội lúc bấy giờ, khi kết hôn chàng trai phải tốn rất nhiều tiền của để làm lễ rước dâu, để chàng gái được nở mặt nở mày. Nhưng lên trung học San San đã hiểu được: “Giá trị thực tế của kim cương không thể được đánh giá bằng mắt thường, những vật càng tốt càng vô giá!” Thế là họ vui vẻ đến với nhau mà không cần bất kỳ một nghi lễ nào, cũng không có ngày gọi là kỷ niệm ngày cưới.

Từ khi yêu đến bây giờ, San San luôn xem sự nghiệp của chồng quan trọng hơn sự nghiệp cô, San San luôn luôn phấn đấu nhưng cô vẫn luôn nhắc nhở chính mình: Sự nghiệp là việc cao quý của đàn ông, chỉ cần anh ấy chuyên tâm làm việc thì cô không cần gì nữa. San San cho chồng không gian tự do phát triển sự nghiệp. Mặc dù sự nghiệp của chồng có khi thành công có khi thất bại, nhưng trên hành trình lập nghiệp gian nan này, San San không một lời trách móc chồng và nghĩ đây là bổn phận của một người vợ nên làm.

Cùng lúc ấy, San San cũng tự mình cố gắng làm việc và sớm đã đạt được vị trí trưởng phòng. Sau khi con trai và con gái lần lượt ra đời, San San phải đối diện trước sự chọn lựa giữa gia đình và sự nghiệp, cuối cùng cô phải từ bỏ sự nghiệp yêu thích, về nhà chuyên tâm giúp chồng nuôi dạy con.

Lúc hai người mới kết hôn, mọi người xung quanh đều lo lắng không biết hai vợ chồng họ sẽ ra sao với đôi bàn tay trắng và cảm thấy San San không biết nhìn người. Bây giờ sự đánh giá của họ đối với San San đã thay đổi, bên tai cô thường nghe: “Cô thật may mắn, lấy được một người chồng tốt! Cô thật có phước, tìm được người đàn ông biết kiếm tiền nuôi cô!”

Thực ra việc cưới gả vốn như một canh bạc, nếu như để cho bạn biết rõ trước mọi việc thì có gì thú vị nữa? Nhưng hãy xem sự rủi ro của hôn nhân cũng giống như việc đầu tư kinh

doanh, cách xử lý cũng giống nhau, một thứ là có thể dựa trên khổ tâm của chính mình mà kinh doanh, một cái là thắng thua trên thương trường dựa vào may rủi.

Lúc San San mới lấy chồng, cô cũng biết chồng cô có nhiều khuyết điểm, nhưng vì cô cũng biết mình cũng không phải là người hoàn mỹ, cho nên nhường nhịn anh ấy đến nay, đồng thời anh ấy cũng thường nhường nhịn San San. San San nói với tôi: “Nếu như xem hôn nhân như sự nghiệp kinh doanh của công ty mình, bạn có thể không tận tâm tận lực kinh doanh không? Biết rõ rằng việc kinh doanh trong công ty không tốt thì công ty sẽ phải phá sản, hôn nhân chẳng phải cũng như vậy sao?”

Nếu như trở về lúc hai mươi tuổi, tôi vẫn tìm và lấy một người đàn ông chung thủy, nhưng nếu đến tuổi trung niên thì điều kiện đầu tiên của hôn nhân là: phải có sự nghiệp thành công. Vì người đàn ông có sự nghiệp thành công luôn là người đã trải qua nhiều gian nan, từng trải, không trải qua quá trình gian nan và thành đạt, anh ta không thể là một người đàn ông hoàn thiện, lại không sáng suốt, kiên nghị và có tấm lòng độ lượng! Bạn nói tôi thực dụng ư? Đúng là như vậy. Những năm tháng bạn cho là đẹp nhất, lúc bạn còn có thể hưởng thụ cảm giác đẹp đẽ của tình yêu, lúc bạn chưa phải lo làm thế nào để chu toàn mọi mặt trong cuộc sống thực tại, hãy yêu người con trai làm bạn xiêu lòng, lấy anh ta, sống với anh ta, hai người dùng tình yêu dệt thành giấc mộng, hãy yêu vì tình yêu của anh ta, vì tiềm năng của anh ta mà dâng hiến.

Thực ra, một cuộc hôn nhân thất bại vì bất kỳ tình huống nào, thì cả hai người đều thiệt hại, nó không những hủy diệt những ký ức tốt đẹp và sự chân tình của tình yêu, nó còn làm mất đi phương hướng và sự tự tin trong cuộc sống. Một bà cụ bảy mươi tuổi nói với tôi: “Bảy mươi tuổi nhìn về quá khứ, thấy mình đã qua nhiều khúc quanh như vậy, làm nhiều việc sai như vậy, rất mong có thể làm lại mọi việc. Nếu con người có thể sống ngược từ bảy mươi tuổi đến không tuổi, cuộc sống sẽ tốt đẹp biết bao, nhưng lộ trình sống của con người là từ không tuổi đến bảy mươi tuổi, cho nên ai cũng mắc phải sai lầm. Đường lối ư? Đi theo người đi trước, nếu theo người đi sai đường thì mình sẽ mãi bị lạc lối!”

Các cô gái trẻ ngày nay, nói theo cách hoa mỹ thì họ “quá thông minh”, nói theo cách thẳng thắn thì họ “quá ham danh lợi”. Họ dựa vào sắc đẹp và tuổi trẻ, bỏ qua quá trình phấn đấu gian khổ cần có, tìm một người đàn ông có đầy đủ mọi thứ, bất kể ông ta già bao nhiêu tuổi, có gia đình hay chưa, chỉ vì sự ham muốn vật chất mà đánh mất đi chính mình. Nhưng đời người là một hành trình dài đầy gian nan, tinh thần chiếm một vị trí rất quan trọng trong cuộc sống, vật chất không thể thay thế tình yêu, mà trong hôn nhân thì không thể thiếu tình yêu. Có tình yêu và yêu đúng người thì mới có hạnh phúc. Yêu là phải không có điều kiện, nếu tình yêu được tính toán thì khó có thể là tình yêu thực sự. Tình yêu là một lời hứa sâu nặng, không phải là cùng anh ta đi đến tận cùng, mà là cùng nắm tay đi mãi theo một quỹ đạo.

Phần 3

Những gì cần biết trước khi kết hôn

Vợ chồng trong hôn nhân giống như hai người ngồi trên trò chơi bập bênh, khi anh ta lên thì bạn xuống, khi bạn lên thì anh ta xuống, không phải hai người lên xuống cùng một lúc. Tôi luôn cho rằng: Ông trời cho mỗi người chúng ta thời gian và sức lực như nhau, cứ một trong hai người là siêu nhân thì người kia nhất định phải cố gắng, nếu như hai vợ chồng muốn cùng lúc đều là siêu nhân thì rất khó, những cặp vợ chồng như vậy rất hiếm thấy.

Về vấn đề ngoại tình

Trong một lần vui đùa cùng đám bạn học chung ở lớp EMBA, mọi người đều còn rất trẻ và đều đã thành đạt, nhìn thấy các bạn nam nữ trẻ tuổi giao lưu rất là thân thiết, tôi hỏi họ: “Chẳng lẽ giữa các bạn không có ngoại tình sao?”

“Tôi nghĩ đa số mọi người không làm chuyện ấy.” Một bạn nam nói với tôi, “đùa giỡn với tình yêu là vấn đề tối kỵ đối với chúng tôi, chúng tôi có thể dùng tiền để mua được mọi thứ trên thương trường, nhưng tập thể lớp EMBA này là mảnh đất trong sạch bên ngoài thương trường. Đối với chúng tôi, tình cảm chân thật là quan trọng nhất. Nếu như trong tập thể này có ai đó có quan hệ tình cảm nam nữ, có lẽ sẽ làm mất đi tình bạn của cả tập thể, cái giá phải trả như vậy thì thật quá đắt!”

Trước đây Mai qua Mỹ để học, mười năm sau được một công ty đa quốc gia phái đến Hồng Kông công tác, sau đó đến Thẩm Quyến làm đại diện cao nhất của công ty tại Trung Quốc.

Trong kỳ nghỉ hè, tôi đến thăm cô tại biệt thự sang trọng của cô ở Thẩm Quyến. Tôi chưa kịp ngồi, người hầu đã mang trà vừa nóng vừa thơm đặt lên bàn mời tôi, cuộc sống của cô quả thật rất tốt.

Thấy tôi nhìn chăm về phía góc nhà, cô quay qua nhìn rồi nhếch miệng khẽ cười với tôi và đi về phía đó, đưa tay lắc nhẹ chiếc ghế xích đu đồ chơi bằng tre, buồn bã nói với tôi: “Đây là đồ chơi của con tôi mà bất kể đi đâu tôi cũng mang theo. Lúc trước về nước làm việc, con còn nhỏ nên tôi không nỡ giao cho ba nó giữ, nên dẫn theo về đây. Lúc đó tôi suốt ngày làm việc bên ngoài, con thì gửi học ở trường nội trú, cuối tuần thì bảo mẫu đưa nó về nhà. Nếu tôi phải đi công tác xa, thì cuối tuần phải nhốt nó ở nhà một mình, chiếc ghế xích đu này là đồ chơi mà nó thích nhất.”

Bây giờ con về Mỹ học trung học, nghỉ hè nó về thăm mẹ, còn gây với mẹ một chập. “Con càng lớn nó càng nhìn mình với vẻ xa lạ. Nói ra thì cũng không trách nó được, khi nó cần cha mẹ nhất thì cha mẹ lại không có người nào bên cạnh nó. Bây giờ muốn quay lại thời niên thiếu của nó để chăm sóc thì cũng không được nữa.”

Tôi quay đầu nhìn lại chiếc xích đu đang lắc lư trước khi đến ngồi trên ghế salon, tôi như

nhìn thấy bóng của một đứa bé trai ngồi trên chiếc ghế ngả trắng và đếm sao trời, rồi đột nhiên đứa bé trở nên to lớn, to đến mức không thể ngồi vào chiếc ghế ấy nữa...

“Cha của bé có đến đây không?”

“Chúng tôi ly hôn rồi.”

“Sao?” tôi ngập ngừng một lúc lại hỏi: “Những năm tháng du học gian khổ lúc ấy, hai người đều vượt qua được, đến lúc sự nghiệp thành đạt, có thể tận hưởng hạnh phúc thì hai bạn lại chia tay, chẳng lẽ chẳng còn cách nào khác sao? Vì đứa con chẳng hạn?”

“Tôi chỉ có thể cho bạn biết là sau khi ly hôn, cuộc sống của tôi ngày càng tốt hơn. Bạn đã thấy căn nhà này, và còn ở bên ngoài nữa...”

Cô ấy đặc ý dẫn tôi lên sân thượng nhìn phong cảnh bên ngoài.

“Cuộc sống không chỉ là những thứ vật chất, còn có những thứ khác nữa...” Tôi nói.

Mai dường như không nghe thấy lời tôi, cô ấy chỉ tôi xem những cảnh vật ở phía xa, trước mặt là mặt hồ nước phẳng lặng, thảm cỏ xanh mượt, dãy núi cao cao, một nhóm người đang chơi golf, một đàn én đang bay lượn trên bầu trời, bầu trời thì thật trong xanh...

“Bạn biết không? Từ lúc nghèo khổ đến lúc giàu có, tất cả đều đến rất nhanh, nhanh đến nỗi tôi không có thời gian suy nghĩ đến vấn đề này nữa!”

Sau đó một tuần rồi, trên chuyến bay sắp đi NewYork, tôi và cô ấy có nói chuyện qua điện thoại. Tôi nói với cô ấy là tôi lo lắng cho hoàn cảnh sống của cô và đứa con trai. Tôi nói: “Nhà bạn cực kỳ đẹp, hoàn cảnh sống cực kỳ lý tưởng, nhưng cho dù nơi đó có trang trí sang trọng như thế nào, tiện nghi như thế nào đi nữa, thì tôi vẫn luôn thấy thiếu một cảm giác gia đình ấm áp. Đối với tôi, nơi mà bạn ở hiện nay chỉ là một vỏ bọc đẹp đẽ, vì một gia đình thực sự phải là một tổ ấm vui vẻ, nơi có người đợi bạn về và có người làm bạn phải mong chờ.”

1.

Không nên cho những gì mình không có

Người ta thường nói câu “Anh yêu em” hay “Em yêu anh”, nhưng có rất ít người hiểu rõ được ý nghĩa thực sự của tình yêu.

Trước đây không lâu, Na buộc chồng từ bỏ một cơ hội về nước lập nghiệp, công việc có mức lương cao và phù hợp với chuyên môn của anh. Tôi không hiểu, hỏi cô nguyên nhân, cô nói: “Về nước, một người tài giỏi như anh ấy, nhất định sẽ bị các cô gái trẻ vây lấy. Đã là đàn ông, ai dám đảm bảo là anh ấy sẽ không thay đổi?”

Tôi nói: “Đã bốn mươi tuổi rồi, cơ hội không phải dễ có. Chồng bạn nghĩ sao về vấn đề này?”

“Anh ấy không muốn bỏ, nhưng cũng không muốn làm tôi buồn.”

“Anh ấy nghĩ đến cảm nhận của bạn như vậy, chứng minh là anh ấy rất coi trọng hôn nhân giữa hai người rồi! Sự nghiệp rất cao quý đối với đàn ông. Nếu như anh ấy vì bạn mà bỏ qua cơ hội tốt, sau này gặp lúc không vui vẻ, chẳng lẽ bạn chấp nhận chịu đựng sự trách cứ của anh ấy hoặc sự dằn vặt của bản thân mình? Tại sao không thử ‘thả’ anh ấy một lần, để anh tự do phát triển sự nghiệp. Trên đời này, ai thuộc về bạn, sớm muộn gì cũng quay về với bạn, nếu anh ấy muốn thay lòng đổi dạ thì sớm muộn gì điều đó cũng xảy ra.”

“Sao bạn nói vậy?” Cô bạn tôi giận dữ: “Ai mà được như bạn? Bạn thì có thể giữ nổi chồng, tôi thì sao có bản lĩnh như bạn? Nếu anh ấy thay lòng, tôi làm sao đây? Gia đình tôi làm sao đây?”

Thực ra trên đời này, không ai có thể “giữ” được người khác? Bất cứ người nào vì bạn mà từ bỏ vật yêu quý của người ấy đều là sự hiến dâng, mà bạn, người nhận sự hy sinh ấy, không những phải ghi nhớ mà còn phải đền đáp lại.

Không ai muốn bị chồng ruồng bỏ, nhưng ai có thể bảo đảm suốt đời được trọn vẹn? Hiện nay xã hội Trung Quốc thay đổi rất nhiều, quan niệm của con người cũng thay đổi rất phức tạp, nếu như cứ cố áp dụng theo quan niệm của người xưa để lại thì cũng như tự gặt mình gặt người. Cũng giống như con đà điểu gặp lúc nguy hiểm đến gần, liền vùi đầu vào trong cát, cho rằng không nhìn thấy là bình yên rồi.

Lúc chồng Tiêu Dương “ép” cô nghỉ làm, chỉ cho cô một sự lựa chọn: gia đình hoặc là sự nghiệp. Lúc Tiêu Dương chọn gia đình, chồng cô nói: “Em làm như vậy là vì chính bản thân em chứ không phải vì anh.” Thực ra đây là một cách thoái thác trách nhiệm. Nhiều năm sau, Tiêu Dương lại thấy cảm ơn câu nói thoái thác trách nhiệm “tàn nhẫn” đó của chồng cô. Chính vì cảm giác “nguy hiểm” đã làm cho Tiêu Dương sau khi từ bỏ công việc ngày làm tám tiếng đồng hồ, đã không buông xuôi bản thân mà tiếp tục phấn đấu.

Tiêu Dương cuối cùng phát hiện ra một chân lý: Thì ra sự nghiệp của người phụ nữ là chính

bản thân họ, dĩ nhiên trong đó có thành phần gia đình, chồng con. Điều quan trọng hơn là luôn luôn vươn lên, tìm tòi học hỏi, đồng thời luôn luôn tự hoàn thiện bản thân.

Nếu như Tiêu Dương trở về nhà trở thành một người bà, người mẹ bình thường trong gia đình, thì hình ảnh của cô sẽ khác hẳn. Năm 2004, trong một lần phỏng vấn qua mạng, một người bạn nói với cô: “Thật hâm mộ chị, có thể làm một người tự do, làm những việc mà mình thích.”

Thực ra, trên thế giới mọi vật đều thay đổi, niềm vui cũng không phải đến từ tự do. Cái gì cũng phải có cơ sở, đều phải trả giá cho việc đặt nền tảng. Nói đến đặt nền tảng nghĩa là nói đến một chủ đề khác, ở đây chúng ta không bàn đến. Tôi muốn làm rõ một điểm là: muốn có được tình yêu, trước tiên phải hiểu được tình yêu, sau đó mới dâng tặng tình yêu. Trong lúc bản thân chủ động được thời gian, trước tiên Tiêu Dương nghĩ đến là phải tự nghiêm khắc với bản thân, yêu cầu cụ thể nhất đối với bản thân là: “Tôi phải vui mừng, tôi phải cảm kích, vì cuộc sống đã cho tôi một sự bắt đầu mới.”

Câu chuyện của Tiêu Dương làm tôi nhớ lại một phim truyền hình nhiều tập tôi đã xem ở Mỹ vào những năm 80 của thế kỷ XX, trong phim giới thiệu mười đôi vợ chồng nổi tiếng của Mỹ, trong đó có một bài học làm tôi ghi nhớ suốt đời. Trong thế giới của những người nổi tiếng này, đầy rẫy những cám dỗ và khiêu chiến, nhưng bí mật làm cho họ có thể giữ được tình cảm đến cuối cùng là: cảm giác nguy hiểm.

Tại sao thời gian yêu nhau là giai đoạn đẹp nhất? Vì lúc đó, chúng ta cố hết sức thể hiện mặt tốt đẹp nhất của mình cho người yêu thấy, để hấp dẫn người yêu, nếu như bạn không cố gắng “thể hiện”, người yêu có thể “chạy” mất. Cho nên, con người lúc đang yêu đều tranh thủ hóa trang mình thành chàng hoàng tử Bạch Mã, hay công chúa Bạch Tuyết. Nhưng sau khi kết hôn, cùng sống chung trong một mái nhà, không còn cảm giác nguy hiểm, cả hai đều bắt đầu tùy tiện trong cử chỉ và lời nói. Khi con người không còn giữ ý tứ, bắt đầu ăn nói tùy tiện thì mặt xấu của tính tình dần dần bộc lộ ra. Sự khác biệt tính tình trước và sau hôn nhân của cả hai người, làm sao chấp nhận được? Nếu không thể có sự bao dung nhường nhịn thì chỉ có con đường chia ly mà thôi.

Trước khi nhận lấy tình yêu thì trong lòng mình phải có tình yêu. Trong chuyên mục “Tâm nhìn Trần Ngật” của báo Thanh Niên Bắc Kinh, tôi từng phát biểu bài “Không nên cho những gì bản thân mình không có”. Chủ đề tôi muốn phát biểu là: Một người không có tình yêu, không hiểu gì về tình yêu lại đi yêu người khác, trao tình yêu cho người khác thì vốn là không thực tế. Khi một người không có bất cứ một thứ gì cả, thì thử hỏi anh ta có thể cho người khác cái gì chứ? Người không có hạnh phúc thì không thể cho hạnh phúc, nếu như nhất định phải cho, thì chỉ có thể trao cho đau khổ, bi thương, thậm chí là trao cho sự ích kỷ. Cho nên, trong hôn nhân chúng ta thường nói là yêu nhau, nhưng có khi chỉ làm đau khổ nhau mà thôi.

Cái gì gọi là cảnh giới cao nhất của tình yêu? Tình yêu là một nét đẹp tuyệt vời, tình yêu có thể chiến thắng tất cả. Nếu bạn ca tụng tình yêu, dâng hiến cho tình yêu thì nó sẽ mang đến cho bạn một không gian thoải mái. Người yêu của bạn giống như một con diều, chỉ cần bạn có thể giữ được sợi dây, còn lại hãy để anh ta được tự do bay lượn trên bầu trời! Tôi ngày càng tin cách nói về duyên phận của nền văn hóa Trung Quốc, tôi thực sự tin rằng chỉ cần cố gắng hết

mình, những gì thuộc về bạn cho dù có xa rời bạn, sớm muộn gì cũng sẽ quay về với bạn.

Nhân đây tôi cũng muốn bàn về vai trò của người vợ trong tình yêu.

Tháng 8 năm 2004, thống đốc bang New Jersey công khai thừa nhận mình là người đồng tính, đồng thời tuyên bố từ chức, quyết định như vậy là một ác mộng và không chỉ làm đảo lộn cuộc sống chính trị của ông, mà còn ảnh hưởng xấu đến cuộc sống của vợ và người thân ông. Vợ ông cũng chỉ mới biết tin ấy trong ngày đó, nhìn thấy chồng vừa bị áy náy vì xấu hổ vừa phải gánh chịu mọi áp lực tâm lý đè nặng, câu đầu tiên bà nói với chồng là: “Nếu như anh muốn em cùng anh xuất hiện trước công chúng thì em sẽ luôn theo bên cạnh anh.” Sau đó, bà ấy bình thản bước vào văn phòng có rất nhiều quan chức đang ngồi, lần lượt bắt tay từng người.

Khi đọc được tin này, tôi cảm nhận sâu sắc sự cao quý và vĩ đại của một người phụ nữ. Đây mới đúng là phụ nữ, đây mới đúng là người vợ chân chính. Tình yêu của người phụ nữ có thể bao dung tất cả, chính là sự bao dung và vĩ đại như vậy làm cho phụ nữ càng đẹp hơn. Tôi cũng từng để ý thấy các bà vợ của nhiều ông chủ lớn có sự nghiệp đồ sộ (ở đây chỉ vợ chính thức), họ có điểm chung quan trọng nhất là hai chữ “rộng lượng”. Vợ của vị thống đốc bang nói ở trên tuy là sau này đã ly hôn với ông, nhưng khi phải đối diện với nguy nan bà ấy có thể đứng về phía ông, cùng đối đầu với khó khăn, hành động này của bà làm cho mọi người không quên được hình tượng cao quý của bà.

Nhiều vụ xì căng đan về Thành Long với các nữ ngôi sao điện ảnh, thế nhưng vợ anh - Lâm Phụng Kiều suốt hai mươi năm vẫn đợi anh trở về. Sau khi Thành Long trở thành người của công chúng, Lâm Phụng Kiều nói với cả thế giới rằng: “Anh ấy chỉ phạm lỗi mà mọi đàn ông đều phạm phải.” Câu nói đơn giản này lại có thể làm tan chảy tảng băng đã bị đóng hàng nghìn năm.

Ngược lại với hai câu chuyện trên, vợ cũ của một vị thị trưởng NewYork thì ngược lại.

Trước ngày vị thị trưởng này hết nhiệm kỳ, chuyện ngoại tình của ông ta bị phanh phui. Bà vợ biết chuyện chồng mình ngoại tình, bèn lợi dụng vị trí nhân viên đài truyền hình của mình để tổ chức họp báo, lên án hành vi của chồng. Là vợ, mà phơi bày thêm những chuyện xấu của chồng là quá đáng. Thử nghĩ xem, một người vợ không biết lo cho đại cuộc như vậy, thì có ai chấp nhận được? Công chúng đã không thèm đếm xỉa đến hành vi làm sụp đổ hình tượng cá nhân của ngài thị trưởng của bà, nhưng hành động của người vợ này, ai còn có thể phát biểu thêm gì nữa? Chồng vốn dĩ là một nhân vật quan trọng của công chúng, cần gì phải sỉ nhục ông ta như vậy!

Tôi từng hỏi một người làm công, cô thích làm việc với người chủ như thế nào? Ông chủ hay bà chủ? Cô ấy trả lời đơn giản: thích làm cho ông chủ, vì đàn ông rất rộng rãi, làm việc dứt khoát, công tư phân minh. Còn bà chủ thì hay càu nhàu, đôi khi còn trút những bức bối đang mang lên công việc.

Thực tế, đa số đàn ông đều trọng tình cảm, đều có trách nhiệm. Nếu có sự thông cảm của người vợ, họ không dễ gì rời bỏ gia đình. Trong cuộc sống, chúng ta nên đơn giản hóa mọi sự phức tạp, làm người cần phải khoáng đạt và mơ hồ một chút. Đàn bà không phải là đàn ông, do đó không thể hiểu rõ đàn ông, vì vậy cũng không nên dồn ép đàn ông.

Hạnh phúc đạt được trên cơ sở cùng nhau chia sẻ, có khi hy sinh thêm một chút, chịu đựng thêm một chút, nhượng bộ thêm một chút, bạn sẽ đạt được một “vẻ đẹp” tuyệt vời trong tâm hồn.

Tình yêu không phải là sự chiếm hữu. Khi tình yêu đó thuộc về bạn, hãy trân trọng nó, nếu đã hết duyên phận, hãy chúc cho người kia được hạnh phúc. Khi học được yêu và bao dung, tình yêu này sẽ thăng hoa trong tâm hồn tĩnh lặng và tồn tại vĩnh hằng trong thế giới tinh thần của bạn.

2.

Lấy người như thế nào là "sống chịu khổ"?

Tôi từng đọc một cuốn sách miêu tả ba trạng thái của hôn nhân. Trạng thái kết hôn và ly hôn, đã được đề cập nhiều, trong đó đề cập đến trạng thái giữa hai trạng thái: đó là giai đoạn cuộc sống hôn nhân không hạnh phúc mà ly hôn cũng không được, trong văn chương còn gọi là "chết còn hơn sống". Cưới vợ về mà phải sống chịu khổ, cũng là một trong những cảm giác "chết còn hơn sống".

Câu chuyện thứ nhất

Một vị hiệu trưởng trường trung học từng nói với tôi: "Những học sinh được sinh ra trong những năm vào giai đoạn 'Cách mạng văn hóa', là lớp học sinh có cá tính nhất, cách biệt nhất trong tầng lớp học sinh." Việc này liên quan đến sự lo lắng và mệt mỏi của người dân, trong giai đoạn đó sự mệt mỏi và kiệt sức của người mẹ sẽ ảnh hưởng đến thai nhi.

Mỹ Ngọc sinh ra vào thời điểm "Cách mạng văn hóa" bùng nổ năm 1966. Trước khi cô ra đời, cha mẹ cô đều dạy ở trường đại học, thuộc thành phần trí thức cao cấp. Vào năm đó cha mẹ cô đạt được rất nhiều thành quả, rồi cuộc Cách mạng văn hóa bùng nổ, bị chính người học sinh họ thương yêu nhất xếp vào thành phần trí thức phản động, mỗi ngày bị mang ra đường phê phán. Mỹ Ngọc nghe mẹ cô kể lại, cha cô vốn dĩ là người lương thiện, khi bị rơi vào cảnh cô lập như vậy, tinh thần bất ổn, bị bệnh thần kinh. Người học trò đánh chửi ông lúc đó lại cho là ông giả điên nên ông không được điều trị, bệnh ngày càng nặng thêm. Vì sợ ông tự sát hoặc đi ra ngoài nói sàm, lại phạm tội nghiêm trọng hơn, mẹ cô dành hết thời gian của mình chăm sóc cha cô.

Mỹ Ngọc tuy sống chung với cha mẹ, nhưng cô không có một gia đình yên ấm và hạnh phúc như bao đứa trẻ khác. Cô không biết thế nào là làm nũng, thế nào là được yêu thương chiều chuộng. Ấn tượng sâu sắc trong cô là cảnh mẹ cô âm thầm khóc và cha cô khi phát bệnh vô cớ mắng chửi mẹ con cô. Cứ như vậy cô lớn trong thảm cảnh và sự bất lực của gia đình. Trong quá trình trưởng thành không có bóng dáng của cha mẹ, cô trở nên trầm lặng ít nói, nhưng rất mạnh mẽ. Sau khi cô thi vào đại học, đã dâng hiến rất sớm cho người đàn ông đầu tiên khen cô đẹp và tỏ tình với cô. Tốt nghiệp đại học, cô liền kết hôn với người này. Lúc đó cô thực sự xinh đẹp, cô rất hạnh phúc, vì lần đầu tiên cô cảm nhận được hạnh phúc của mái ấm gia đình.

Khi các con của họ học tiểu học, tôi gặp chồng của Mỹ Ngọc, anh than phiền: "Mỹ Ngọc là người tốt, thế nhưng là một người chồng, tôi thực sự không thể chịu đựng được." Mỹ Ngọc gánh vác toàn bộ việc nhà, thu nhập cũng không ít hơn chồng, dạy bảo con cái chu toàn, sao anh lại không vừa lòng?

Mỹ Ngọc từ nhỏ đã sớm vắng tình yêu thương của cha, chồng là người đàn ông đầu tiên trong cuộc đời cô, cũng có thể nói là người đàn ông duy nhất của cô. Nhưng vì cô lớn lên trong gia đình không có sự yêu thương, cô không những chưa từng thấy cảnh yêu thương, mà càng không biết

cách biểu hiện tình yêu, trong thế giới tình cảm của cô, luôn tồn tại một lỗ hổng rất lớn và rất sâu.

Khi vừa kết hôn với cô, chồng cô rất hạnh phúc, vì cô một lòng một dạ yêu anh. Về sau, anh phát hiện, anh là người bù đắp những lỗ hổng tình cảm trong cô, lỗ hổng đó càng bù đắp thì càng sâu hơn, cái cũ chưa xong, đã xuất hiện cái mới. Khi bắt đầu hai người quấn quýt với nhau là vì tình yêu còn mới mẻ, khi tất cả trở nên sự lặp đi lặp lại khô khan, sống với nhau như vậy lại trở thành trách nhiệm và nghĩa vụ, người chồng trở nên mệt mỏi, sự bất mãn nảy sinh. Cứ như vậy, cuộc hôn nhân ngày càng tồi tệ.

Câu chuyện thứ hai

Trong thời gian hai năm du học ở Mỹ, Di Hà quen với một số bạn trai người Tây, cuối cùng cô kết hôn với một người Mỹ. Sau khi kết hôn, Di Hà luôn cáu gắt vì những chuyện nhỏ không đâu, người chồng mệt mỏi, khuyên cô nên tìm đến bác sĩ tâm lý. Thoạt đầu cô rất giận, sau đó xem như nể mặt chồng, cô đến bác sĩ.

Sau khi được sự chỉ dẫn của bác sĩ tâm lý, Di Hà trở nên vui vẻ hơn. Bác sĩ đã đưa cô trở ngược về với quá khứ, bất giác, cánh cửa ký ức của cô mở ra...

Vào một buổi tối mùa hè, trong nhà không có người lớn, chỉ có Di Hà và một cậu bé hàng xóm ngồi đánh bài với nhau. Cha cô đi làm về, bước vào nhà, bất ngờ đánh cậu bé một cái gần như văng khỏi nhà, sau đó tát vào mặt cô và nói “đồ lưu manh...” Lúc đó cô chỉ sáu bảy tuổi. Cha cô còn nói, trời tối thế này, nam nữ ở cùng một chỗ sẽ làm chuyện xấu, còn nhỏ mà hư đồn quá, không có gì là tốt cả...

Năm Di Hà khoảng mười tuổi, cha mẹ cô ly hôn, mấy năm liền trước khi ly hôn, cha mẹ cô gây gổ suốt, làm cho tuổi thơ của Di Hà không có cảm giác an toàn. Điều này đã làm cho cô không chịu tin vào bất kỳ người đàn ông nào, thậm chí nhiều lần nghi ngờ thần kinh mình có vấn đề.

Trong phòng khám của bác sĩ, Di Hà bật khóc, cô không ngờ rằng, ký ức xa xưa cần phải nhanh chóng quên đi kia, lại là nguyên nhân gây trở ngại cho mối quan hệ của cô với người khác phái.

Di Hà rất miễn cưỡng khi chấp nhận lời cầu hôn của chồng, vì cô nghĩ rằng đàn ông là không thể tin tưởng được. Nhưng bây giờ cô rất cảm kích người chồng vô cùng yêu thương mình, vì anh ấy không những nhẫn nại mà còn mang đến sự khỏe mạnh về tinh thần và sức khỏe cho cô.

Câu chuyện thứ ba

Hai người bạn thân Tô và Tịnh cùng đến Mỹ. Hai người chồng cũng đến đoàn tụ cùng hai cô.

Tính tình của Tô và Tịnh rất hợp ý nhau. Chỉ cần một trong hai người có chuyện gì không hài lòng, lập tức sẽ kể cho người kia nghe. Thậm chí cả hai người đều có chìa khóa nhà của nhau. Nếu Tô cãi nhau với chồng, Tô sẽ sang nhà Tịnh, Tịnh cũng vậy, nhà của Tô cũng là nơi lánh nạn của cô. Suy nghĩ của họ giống hệt nhau, họ nghĩ đàn ông không phải là người tốt, đàn bà không thể nào cúi đầu trước đàn ông. Do đó, họ quan niệm rằng, tuyệt đối không để chồng lấn lướt. Khi họ có chuyện xung đột với chồng và kể cho nhau nghe, điều họ nghe được không phải là sự chia

sẻ, khuyên nên thay đổi, mà là làm thế nào để hơn thua với chồng. Điều này dẫn đến mâu thuẫn trong gia đình họ ngày càng gay gắt, rốt cuộc cả hai đều lần lượt dẫn đến ly hôn.

Khi người chồng đã ra đi, cuộc sống của họ vẫn không được bình yên. Mâu thuẫn nhanh chóng nảy sinh trong thế giới tình cảm của hai người đàn bà nương tựa lẫn nhau. Thì ra trước kia khi gặp chuyện bực mình, ngoài việc có thể kể cho nhau nghe, họ có thể về nhà trút giận, thậm chí hận thù, bây giờ chỉ có thể trút giận lên người kia, cứ như vậy tình bạn hai người tan vỡ, cuối cùng trở thành kẻ thù của nhau.

Tôi đã từng nghe một chuyên gia hôn nhân nói: “Đàn bà nếu như muốn sống một mình suốt đời, tốt nhất nên kết bạn với một người đàn bà xấu, vì người đó sẽ thường xuyên nhắc nhở bạn thù hận đàn ông như thế nào!”

Câu chuyện thứ tư

Sau cùng xin kể về chuyện của một người đàn ông.

Lần đầu tiên tôi gặp Quân tại buổi liên hoan mừng xuân của người Hoa. Khi người bạn giới thiệu Quân với mọi người, tôi nói với một bạn gái bên cạnh: “Quân đẹp trai quá, giống như diễn viên điện ảnh vậy. Anh ấy có thể là người đẹp trai nhất trong số đàn ông mà tôi từng gặp ở Mỹ.”

Cô bạn lại cười: “Nhìn mặt anh ta buồn như vậy, có đẹp chẳng nữa, cũng làm cho người ta khó chịu.”

“Buồn à? Anh ta sao lại buồn? Lúc này tôi còn nghe nói, anh ta vừa trở về trên chiếc du thuyền sang trọng. Đến Mỹ chưa được hai tháng, từ bờ biển Tây đến bờ biển Đông anh ta đều đã đi qua.”

“Hãy nhìn người phụ nữ bên cạnh anh ta, bạn đoán xem đó là người tình hay là vợ?” Cô bạn hỏi tôi.

Người ta thường nói vợ chồng thường có nét giống nhau. Vợ chồng lâu năm, không cần giới thiệu, người tinh mắt vừa nhìn sẽ nhận ra ngay; thế nhưng, người yêu thì không như vậy, giữa họ không được tự nhiên, người này nhìn theo ánh mắt của người kia mà làm, đó là một mối quan hệ tế nhị, chỉ có thể hiểu mà không thể nói được.

Người phụ nữ bên cạnh Quân là người tình của anh, nhưng quan hệ giữa họ không đơn giản, người phụ nữ này là người tình của một đại gia ở Trung Quốc. Đại gia này đã có vợ, chắc chắn sẽ không kết hôn với cô, nhưng vì cô sinh cho ông ta một đứa con trai, để tỏ lòng biết ơn cô, đại gia đó đã mua cho cô một căn nhà, còn cho cô một khoản tiền đủ cho hai mẹ con cô sống trọn đời, nhưng lại không thể có mặt bên cô thường xuyên. Cô ta trẻ, đẹp lại có cả khoản tiền kếch sù nữa sao lại không “bao” một người tình chứ? Thế là vào một buổi tiệc cô gặp Quân, hai người nhanh chóng kết tình, không cần biết là tình yêu hay tình dục?

Thế nhưng quan hệ hai người là mối quan hệ “lén lút của sự lén lút”, tuyệt đối không thể cho người tình đại gia đó biết. Thế là Quân từ bỏ công việc đang rất ổn định của anh trong nước, hai người dẫn nhau đến Mỹ. Visa thời hạn một năm, giấy tờ tùy thân dễ dàng làm được, tiếp đó lấy thẻ xanh của Mỹ rồi đi du lịch khắp thế giới đó là kế hoạch của họ khi mới đặt chân đến Mỹ. Kết quả thì sao? Không được mấy tháng, họ bị luật sư lo thủ tục di dân lường gạt hết mấy chục nghìn

đô, đã gần hết một năm rồi mà việc làm giấy tờ gần như không có hy vọng. Tệ hơn nữa, chi phí sinh hoạt ở Mỹ cao hơn nhiều so với dự tính của họ mà Quân thì không có khoản thu nhập nào khác, cảnh nghèo không ăn nui cũng phải lở thật hoàn toàn bất lợi. Không lâu sau, quan hệ giữa hai người xảy ra rạn nứt. Cô gái này đã quen được chiều chuộng, ngày càng xem khinh gã đàn ông không làm ra tích sự gì ở Mỹ, sau lần không muốn trả thêm một tháng tiền thuê phòng, cô một mình bỏ về nước trước.

Còn Quân? Visa hết hạn rồi và công việc chính thức ở trong nước cũng bị mất. Ở Mỹ, người đến tuổi trung niên như anh lại không thông thạo ngôn ngữ muốn tìm một chân chạy bàn trong quán ăn cũng đã khó. Vì người tình này, anh đã ly hôn và bỏ việc, mọi người đều biết anh muốn ra nước ngoài lập nghiệp, không ngờ lại rơi vào hoàn cảnh như vậy, làm sao dám về nước gặp bạn bè người thân? Huống chi, bây giờ lại không có đồng xu dính túi, cũng không có cách nào lo chi phí sinh hoạt và học phí cho con đang học trung học trong nước.

Lời kết

Lấy người như thế nào là “sống chịu khổ”?

Lấy người như thế nào là sống chịu khổ? Tại sao có nhiều người từng là tình nhân lại trở thành kẻ thù, yêu đương trở thành thù hận?

Đối với đàn ông, sáu loại phụ nữ sau đây có thể làm cho cuộc hôn nhân của bạn trở nên đau khổ:

1. Một phụ nữ muốn làm thay đổi người đàn ông

Cô ấy có thể xuất thân từ một gia đình không có tình yêu, chưa từng cảm nhận được sự ấm áp của tình cảm. Do cô ta không có được tình cảm yêu thương từ cha mẹ, nên cô ta cố gắng tìm tình yêu nơi người bạn đời của cô, cố gắng tìm cách làm thay đổi anh ta. Cô ta luôn cảm thấy chồng mình chưa được hoàn mỹ, nhưng vẫn “tin tưởng ở tiềm lực của chồng” nên cô tìm đủ mọi cách làm thay đổi chồng mình trở thành người mà cô ta muốn. Nếu như bạn quyết không tiếp nhận sự “cải tạo” của cô ấy thì cuộc hôn nhân của hai người sẽ đi đến tan vỡ.

2. Một người phụ nữ quên đi bản thân

Cô ta có thể chưa từng quan tâm và yêu thương chính bản thân mình. Khi một người cần sự chăm sóc xuất hiện, tự nhiên cô ta đặt tất cả sự chú ý vào đối tượng đó, hết lòng lo lắng, phục vụ cho người đó. Bất cứ khi nào cô ta cũng bằng lòng tiếp nhận và gánh chịu mọi sự trách móc dằn vò xảy ra trong quan hệ tình cảm giữa hai người. Cô ta không phải sống vì mình mà là sống vì người khác; có thể nói cô ta là một cô gái ngoan ngoãn luôn dâng hiến một cách vô tư, thậm chí nói cô ta là nô lệ của tình yêu quên cả bản thân. Nhưng hôn nhân là một quan hệ vợ chồng bình đẳng chứ không phải là quan hệ giữa chủ nhân và nô tỳ. Làm bạn đời với một người phụ nữ quên cả bản thân, người đàn ông phải gánh vác gánh nặng tình cảm nặng nề nhất, trừ phi bạn là người đàn ông lạnh lùng vô tình cảm có thể nhẫn nại tiếp nhận sự “hy sinh” của cô ta. Đối với bản thân cô ta, một khi người đàn ông vì một lý do nào đó rời bỏ cô ta, cô ta có thể bị suy sụp vì không thể tiếp nhận sự thật ấy.

3. Một người phụ nữ không biết giới hạn

Cô ta chưa từng có cảm giác an toàn, hơn nữa làm việc cũng không có sự hài hòa, điều độ, và không bao giờ thấy thỏa mãn đầy đủ. Một khi cô ta đã yêu người nào thì cho dù anh ta vốn không thể nào thuộc về cô, cô cũng sẽ không buông tha, cô ta sẽ đợi chờ, trong lúc đợi chờ cô ta càng cố gắng làm ra những việc vượt quá giới hạn. Phụ nữ như vậy thường hành động theo cảm hứng, có thể vì một phút rung động bỗng bột mà không màng đến hậu quả, bất kể đó là sự mua sắm vật dụng một cách điên rồ hay là sự theo đuổi thú vui tột độ. Trong hôn nhân, cô ta càng không thể đối diện với kết cục bị bỏ rơi, cho dù tình cảm đã hết nhưng cô ta vẫn tìm mọi cách giữ anh ta lại, dù phải trả giá bao nhiêu.

4. Một người phụ nữ không chấp nhận sự thật

Cô ta chưa từng có lòng tự tin, dù cho hạnh phúc đã ở bên cạnh, cô ta vẫn không tin đó là sự thật. Cô nghi ngờ tất cả, kể cả tình yêu, vì trong lòng cô ta không thể nào thừa nhận hơi ấm của tình yêu. Nếu như kết hôn với một phụ nữ như vậy, bạn lúc nào cũng phải chuẩn bị đối phó với những sự mẫn cảm và đa nghi của cô ta, hơn nữa còn phải vì cô ấy mà chống chọi với những phong ba bão táp trong cuộc sống. Nếu tình cảm hai người gặp phải sóng gió, cô ta chỉ biết một mình sống trong thế giới đầy hoang tưởng, tránh xa hiện thực. Cũng giống như loài đà điểu, lúc gặp phải nguy nan liền giấu đầu vào trong cát, cho rằng nếu không đối diện với nguy hiểm thì mọi chuyện đều tốt lành. Thực tế thì cô ta không đủ dũng cảm đối diện với sự thật.

5. Một người phụ nữ “tự ngược đãi”

Cô ta muốn kết bạn với những người luôn gặp khó khăn trong cuộc sống, trong tình cảm, để tìm sự an ủi từ họ, lấy đó che giấu sự nghi ngờ và vô trách nhiệm của cô. Có lẽ do cô ta lớn lên trong nỗi dằn vặt và bất hạnh, nên cô không biết quý trọng người một lòng một dạ yêu thương cô. Đối với cô, cuộc sống bình lặng thì quá ư là vô vị. Cô càng muốn chinh phục những ngày tháng không bình yên và những người khó điều khiển, và xem nó như một loại kích thích. Người phụ nữ như thế dễ vấp phải trục trặc trong hôn nhân, vì họ luôn không bằng lòng với cuộc sống thường nhật, họ luôn thích tìm những điều mới lạ và kích thích.

6. Người phụ nữ không thoát khỏi hình bóng của cha mẹ

Khác với năm loại phụ nữ đã nêu, cuộc sống của người phụ nữ này không phải không có được sự yêu thương, mà là được cha mẹ yêu thương và hy sinh cho cô quá nhiều, trong suy nghĩ của cô đó là món nợ ân tình không thể nào trả hết. Áp lực này khiến cô không trưởng thành nổi, không thể tận hưởng cuộc sống độc lập của bản thân. Nếu bạn kết hôn với loại phụ nữ này, giống như nhận một gánh nặng không thể bỏ xuống được, hơn nữa, cô ấy sẽ theo cách thức cư xử của cha mẹ áp đặt vào cuộc hôn nhân của mình, làm gia đình bạn trở thành một gia đình “thuộc địa”.

Khi bàn về “lấy người như thế nào là 'sống chịu khổ'”, tôi lại liên tưởng đến một cuộc nghiên cứu khác: có nhiều ông chủ thuộc hàng thông minh năng nổ, lại luôn bị ngã vào lòng người tình trẻ đẹp của mình, gây nên tình cảnh khốn đốn vô cùng. Người tình của những người đàn ông này đều có một số đặc điểm giống nhau: ngoài việc sống độc thân, nhiều cô xuất thân từ các gia đình vô cùng bất hạnh, ví dụ như mất cha hoặc mẹ từ rất sớm, cha mẹ ly hôn, cuộc sống

nghèo khổ... Mở đầu cuốn sách này từng nói, khi người đàn ông tìm được người phụ nữ, họ có thể phát hiện ra chính mình từ người phụ nữ đó. Sự xuất hiện của những cô gái này, làm họ thương xót thực sự, hơn nữa sự yếu đuối của các cô khiến cho những người đàn ông muốn bảo vệ các cô tăng thêm khí phách anh hùng của họ. Còn các cô đó thì sao? Tâm hồn các cô vốn đã không trong sạch. Đối với các cô, tình yêu mà họ cần giống như cái vực sâu không đáy, lúc nào cũng đòi hỏi người tình bù đắp. Lúc đầu, người đàn ông bị sự dịu dàng, sự yếu đuối của các cô gái này mê hoặc, dốc toàn tâm sức bù đắp cho cô, đến cuối cùng, các cô từ chỗ yếu thế cần được che chở giúp đỡ đã trở thành người có ưu thế, người đàn ông lại rơi vào tay người tình vốn dĩ rất “yếu đuối” của họ.

Thử nghĩ, một cô gái trẻ có tâm hồn trong sạch, lành mạnh, làm sao có thể tìm được niềm vui và hạnh phúc trên sự đổ vỡ của một gia đình khác? Làm sao tìm được tình yêu ở những người đàn ông cách biệt tuổi tác. Ngoài vật chất, quyền lực, tình cảm cha con, còn gì nữa chứ?

Do đó nhiều người đàn ông sáng suốt không dễ gì nói “yêu”. Họ biết rằng, tình yêu có ý nghĩa rất sâu xa, nó bao hàm trách nhiệm, giống như tự mình vác lấy gánh nặng suốt đời.

Nếu như một cô gái từ nhỏ đã thiếu hụt tình cảm, sự thiếu hụt đó sẽ giống như một cái vực sâu thăm thẳm được vẻ đẹp bên ngoài che đậy. Một khi có đối tượng yêu vẻ đẹp bên ngoài của cô, thì phải có trách nhiệm bù đắp sự thiếu hụt tình cảm bên trong cái vẻ đẹp ấy, khi tình yêu giữa hai người biến thành sự bù đắp tình cảm cho một người thì một trong hai người nhất định sẽ mệt mỏi, tình yêu có nguy cơ tan vỡ.

Khi con người cảm nhận được tình yêu thì ít nhiều cũng ý thức được tương lai không thể đoán trước được; khi hai người cùng hưởng thụ cảm giác của tình yêu, đồng thời cũng tìm hiểu những gì chưa biết của nhau. Tình yêu thì không có điều kiện nhưng bạn nên hiểu rằng tìm hiểu người yêu không phải để xa rời người đó mà để chuẩn bị cho một hành trình đầy gian nan thử thách, hai người cùng nhau đi hết đoạn đường tình một cách tốt đẹp bình yên!

3.

Mười lời khuyên chân thành dành cho phụ nữ mới lập gia đình

Quan hệ giữa nam và nữ cơ bản có thể chia làm ba giai đoạn: từ bạn bè đến tình nhân, từ tình nhân đến tình mẫu tử, sau đó lại trở về quan hệ bạn bè. Quan hệ tình nhân mỏng manh nhất, quan hệ bạn bè thì lâu dài nhất, quan hệ mẫu tử là một hình thức biểu hiện của tình bạn bè. Bí quyết thành công của đa số các cuộc hôn nhân là: sau khi từ quan hệ tình nhân chuyển sang thành quan hệ vợ chồng, lại có thể quay trở lại với quan hệ bạn bè. Thế thì bạn và bạn đời của bạn hiện nay đang ở vào giai đoạn nào?

Lúc còn ở ký túc xá đại học, tôi từng nghe các bạn nữ đang yêu tự hào thề rằng: “Suốt đời này tôi cũng không muốn kết hôn!” Tôi lúc ấy vừa mười tám tuổi nghĩ, đó là suy nghĩ của các bạn, tôi thì không như vậy, tôi muốn cùng người yêu mình cùng nắm tay đến cuối đời.

Lúc ấy, tôi chỉ biết sự thiêng liêng và cao quý của tình yêu. Nhưng bây giờ, sau khi đã trải qua 20 năm cuộc sống hôn nhân, tôi đã từng cười, từng khóc, từng yêu, từng hận, nhìn lại quãng đường hôn nhân cùng anh đi đến bây giờ, tôi mới thật sự thấu hiểu rằng: thì ra hôn nhân là giảng đường quý báu giúp ta trưởng thành trong cuộc đời, nó có thể làm cho một người yếu đuối thay da đổi thịt trở nên mạnh mẽ, cũng có thể làm cho kẻ mạnh phải khuất phục.

Để duy trì cuộc hôn nhân của bạn được lâu bền, hãy ghi nhớ những điểm quan trọng sau đây:

Điểm thứ nhất: *Yêu là một nghệ thuật mà cả đời người không ngừng hoàn thiện*

Một đôi vợ chồng nông thôn một chữ bẻ đôi cũng không biết, không có học vấn, cũng không thể nói được lý lẽ cao siêu nào, lại có thể yêu nhau đến trọn đời, sống với nhau tới đầu bạc răng long; còn một đôi vợ chồng là nhà nghiên cứu tâm lý học gia đình, học vấn rất cao, đã từng cho những người khác vô số lời khuyên về hạnh phúc gia đình, nhưng cuộc sống hôn nhân của chính họ lại luôn lục đục vì không hạnh phúc. Cho nên chúng ta nói: trình độ học vấn và trình độ văn hóa không phải là yếu tố then chốt của hạnh phúc hôn nhân.

Hôn nhân là chuyện của hai người, cần sự cùng cố gắng duy trì của cả hai. Nếu tình cảm giữa hai người bị rạn nứt thì không thể hoàn toàn đổ lỗi cho người kia, mà bản thân cũng phải chịu một phần trách nhiệm nhất định. Trên thế gian này không có tình yêu vĩnh cửu, vì tình yêu giống như một đóa hoa, nếu ta không vun phân tưới nước thì sớm hay muộn thì nó cũng sẽ tàn.

Ở nước ngoài, tôi thường nghe người chồng nói với vợ anh rằng: “Hãy nhớ, hôn nhân bắt đầu từ hai chúng ta. Sau khi con đã trưởng thành, rồi cũng sẽ rời khỏi gia đình này, cuối cùng thì cũng chỉ có hai chúng ta nương tựa lẫn nhau.” Trong suy nghĩ của nhiều người, vị trí vợ

chồng thậm chí còn cao hơn cả cha mẹ.

Phụ nữ thường sau khi sinh con mới thấy được sự tồn tại của chồng. Hai mươi năm trước, tôi nghe một phụ nữ ở Thượng Hải nói: “Vị trí thứ nhất trong đời tôi là chồng tôi, chứ không phải là con cái.” Cô ấy đúng là người phụ nữ sáng suốt.

Vợ chồng quan trọng hơn con cái, làm cho bạn đời mình hạnh phúc là trách nhiệm quan trọng nhất trong cuộc sống hôn nhân.

Quan tâm chăm sóc chồng không phải là yêu cầu chồng phải hoàn toàn thuộc về bạn mà phải cho anh ta một không gian cần thiết. Vì tình yêu không phải là sự chiếm hữu, quá chiếm hữu thường dẫn đến đổ vỡ, mà đó không phải là vì tình yêu mà là vì sự lo sợ và sự không tự tin ở bản thân.

Cuộc phỏng vấn của tôi thường bằng điện thoại. Tôi phát hiện, khi tôi gọi cho đối tượng phỏng vấn là nam, dù người đó là bạn hay người lạ thì người nghe điện thoại lúc nào cũng là vợ anh ta. Khi điện thoại nhắc lên, trước tiên tôi xưng tên rồi nói lý do gọi điện thoại, thời gian nói chuyện khoảng bao lâu, đồng thời tỏ ý xin lỗi và cảm ơn. Khi nói chuyện với những người phụ nữ này, tôi thường đoán được đó là người như thế nào, quan hệ vợ chồng của họ như thế nào. Vì nghe giọng nói, có thể đoán được nội tâm của người phụ nữ.

Một gia đình hòa thuận nhất định sẽ có một người đàn bà thân thiện, cô ấy sẽ không can thiệp vào thế giới của chồng, và còn cho chồng một không gian tương đối rộng rãi, vì cô biết rõ vị trí của mình trong trái tim chồng. Sự tin cậy của cô xuất phát từ lòng tin tuyệt đối và tình yêu vô điều kiện với người chồng.

Trong nhóm bạn của tôi, những người phụ nữ như thế rất nhiều. Từ những người phụ nữ rộng lượng này, đã làm cho những ông chồng trở nên rộng lượng. Còn những người phụ nữ không tự tin, lúc nào cũng mang đầy nghi hoặc trong lòng, thường để ý dò xét đến mọi hoạt động của chồng, điều này chỉ càng làm cho người chồng phiền muộn. Khi tôi gặp những người phụ nữ như vậy, chợt nghĩ: “Chắc cô nghĩ rằng con gái trên thế gian này đều thích chồng cô chắc?”

Mẫn - cô bạn gái thân của tôi khi đi công tác ở Trung Quốc, có người hỏi cô: “Bây giờ ở Mỹ là ban đêm, chồng cô đang làm gì? Anh ấy có nhân cơ hội cô đi vắng...” Mẫn lập tức trả lời: “Tôi không cần phải theo dõi anh ấy.” Mẫn tin ở chính mình và tin cậy hoàn toàn vào người chồng.

Trong cuộc sống vợ chồng, mỗi ngày đều sống trong sự nghi hoặc và lo sợ, thì chỉ bằng dứt khoát chia tay, hơn nữa sự nghi hoặc và lo sợ của nhiều người chính là sự khắc họa nội tâm của chính mình. Có lẽ bạn từng làm ra những chuyện sai trái cho nên bạn nghi ngờ người khác cũng như vậy. Tình yêu thì rất diệu kỳ, nên buông lỏng thì hãy buông để người kia có khoảng không gian riêng tư để thư giãn. Một tình yêu hoàn toàn tin cậy, khoan dung, độ lượng mới là cơ sở vững chắc của tình cảm.

Tình yêu không hề có công thức nhất định mà phải dùng trái tim chinh phục đối tượng. Trong cuộc sống vợ chồng, không phải ngày nào cũng là ngày hạnh phúc, chỉ cần mỗi ngày cố gắng làm tốt việc có thể làm là đủ rồi. Gặp một người đáng để yêu là không dễ dàng, đừng bao

giờ nghĩ rằng phải khống chế hoặc làm thay đổi anh ta. Một nhà viết kịch nổi tiếng đã từng nói: “Đừng sửa bừa lên kịch bản ăn khách.”

Điểm thứ hai: *Chúng ta có hai lỗ tai nhưng chỉ có một cái miệng*

Chúng ta có hai cái lỗ tai, nhưng chỉ có một cái miệng. Tại sao vậy? Tôi nghĩ ông trời đã định trước, chúng ta nên lắng nghe người khác nhiều hơn và nên ít nói những lời vô vị. Trong vấn đề nói và nghe, đàn ông và đàn bà rất khác nhau. Thời gian phụ nữ nói nhiều gấp mấy lần đàn ông. Hơn nữa, khi người vợ đang thao thao bất tuyệt với chồng, cô ghét nhất là người chồng không lắng nghe hoặc xen vào. Tại sao phụ nữ lại thường kết bạn với người phụ nữ khác? Vì họ rất cần thổ lộ, rất cần nói ra, đây là thói quen của họ. Người chồng thông minh không cần nói gì, chỉ cần chú ý lắng nghe, có hiểu hay không thì không quan trọng.

Có một phụ nữ nổi tiếng khi nói về người chồng, liền nói một câu: “Anh ấy là một thánh giả vô cùng nhiệt tình.” Tuy rằng sự nghiệp của người chồng không thành công bằng người vợ nhưng tình cảm vợ chồng họ vẫn trước sau như một. Một điều vô cùng quan trọng là người chồng không bao giờ thị uy đối với vợ, cũng không hạ thấp người vợ, chỉ bình tĩnh quan tâm và lắng nghe vợ nói.

Tuy đa số đàn ông không nói huyền thoại như phụ nữ, điều này không có nghĩa là phụ nữ không cần lắng nghe. Nếu như người phụ nữ có thể khiến cho người đàn ông muốn tâm sự với cô, quan hệ như vậy mới có thể thấu hiểu tận đáy lòng, mới có thể bền vững.

Những năm gần đây, từ Mỹ đến Trung Quốc, từ giới kinh doanh đến giới trí thức, từ những du học sinh đến thường dân, đều có cơ hội nghe nhiều người giảng về nhiều cách cảm nhận tâm hồn, thật là đẹp, thật là hay. Quá trình nghe giảng này khiến tôi cảm nhận được, “nghe” không phải là một quá trình tiếp nhận thụ động, hay nhất là người nghe và người giảng có thể tùy lúc thay đổi vị trí cho nhau, đồng thời người kia không bị áp lực tâm lý nào.

Điểm thứ ba: *Học cách thỏa hiệp và phục tùng, vì giữa vợ chồng không có sự thắng bại*

Trong cuộc sống thường ngày của vợ chồng, câu nói làm đối phương bị tổn thương nhất là: “Sống chung với anh (em) thật là thiệt thòi, anh (em) vốn không xứng với tôi.”

Khi nói ra câu này, bạn có nghĩ rằng: Người kia không xứng với bạn, vậy tại sao bạn lại kết hôn với người ấy? Hãy nhớ rằng, trong hôn nhân thì vui buồn đau khổ có nhau, nếu bạn không hạnh phúc thì người kia cũng không hạnh phúc. Bạn có biết rằng, bạn có thể tặng cho bạn đời món quà tốt đẹp nhất tức là hạnh phúc của chính bạn. Trong tiếng Anh có câu tục ngữ rằng: Phàm là nời thì sớm muộn gì cũng có một cái nắp vừa vặn với nó, quan hệ vợ chồng với nhau cũng giống như giữa cái nời và cái nắp.

Một nhóm con gái ngồi chuyện trò với nhau, có người nói chuyện ôn hòa, có người thì cố tỏ ra vẻ tài giỏi, hấp dẫn để gây sự chú ý của những người khác. Quan sát kỹ những động tác và thái độ này, chúng ta có thể đoán qua được những tình cảm ẩn chứa đằng sau cuộc sống của cô ta, bao gồm tại sao cô ta không tìm được đối tượng, tại sao cô ta ly hôn, tại sao cô ta luôn oán trách cuộc hôn nhân của mình...

Hôn nhân hạnh phúc không phải là sự phối hợp giữa tướng và binh sĩ, mà là sự kết hợp luôn hoán đổi vị trí cho nhau giữa tướng và quân sĩ. Những điều cơ bản của tập yoga là: hít thở thoải mái, âm dương kết hợp, duy trì trạng thái cân bằng, dẻo dai... theo phương pháp Trung Dung của truyền thống Trung Quốc, đó cũng chính là những điều cơ bản mà cuộc hôn nhân hạnh phúc phải có. Thỏa hiệp không phải tự nhiên có thể làm được, nhưng đó là cái mà chúng ta cùng người bạn đời phải học trong cuộc sống vợ chồng. Một vị nữ doanh nghiệp tài ba từng nói với tôi: “Cô biết không? Sự phục tùng trong cuộc sống vợ chồng rất quan trọng.” Lời nói này phát ra từ một người thành đạt như cô ấy khiến tôi kinh ngạc. Cô ấy giải thích: Phục tùng ở đây không giống như theo truyền thống Trung Quốc là phải “Tam cương ngũ thường” mà đó là một cách khác hiệu quả hơn của sự thỏa hiệp. Cô ấy còn cho tôi biết, nghệ thuật thỏa hiệp hiện đang là đề tài nghiên cứu của nhiều phụ nữ đã có gia đình ở rất nhiều nước.

Thay đổi bản thân, hoàn thiện bản thân thực ra còn quan trọng hơn là chờ đợi sự thay đổi của đối phương. Đây là một hình thức thỏa hiệp quan trọng, vì nó có tính chủ động và tích cực. Bất kể là trong sự nghiệp, trong hôn nhân hay trong quan hệ hằng ngày, người biết cách thỏa hiệp sẽ luôn luôn là người có ưu thế, rất tự tin, đầy đủ phẩm cách và hiểu rõ lòng người.

Hãy nhớ, giữa vợ chồng không có sự thắng thua, chỉ có cùng thắng hoặc cùng thất bại.

Điểm thứ tư: *Hôn nhân không phải là một nửa thêm một nửa*

Hôn nhân không phải anh một nửa tôi một nửa, mà là anh 100% cộng với tôi 100%. Nếu nói hôn nhân giống như cơ thể con người thì đàn ông là cái đầu còn phụ nữ là trái tim, hai cái có chức năng khác nhau nhưng phối hợp và hỗ trợ nhau làm việc. Có khi thấy trong một gia đình cả vợ và chồng đều tài giỏi, cả hai đều đối ngoại, đều thành công, nhưng thực chất họ đã sớm phá vỡ sự cân bằng trong hôn nhân, những vui buồn sướng khổ chỉ có bản thân họ biết được. Họ là những người sống một mỗi nhất, trừ phi họ đều là siêu nhân.

Người đàn ông hiểu rõ, khi anh ta chưa tạo dựng được sự nghiệp, cuộc sống còn nhiều áp lực, thì họ mong muốn vợ mình chung sức cùng họ xây dựng sự nghiệp, tạo lập cuộc sống tốt đẹp hơn. Nhưng đến khi sự nghiệp thành đạt, thì họ không cần người vợ phải cùng họ làm việc mưu sinh. Đặc biệt là sau khi có con, phải có một người ở nhà lo lắng, gánh vác việc gia đình và chăm sóc con cái. Đây là yếu tố quan trọng trong việc duy trì sự cân bằng trong một gia đình.

Một người mẹ đã đến tuổi trung niên thì ít nhiều sẽ hiểu được: Một phụ nữ có thể làm được tất cả những việc mình muốn, hơn nữa lại còn có thể làm một cách xuất sắc, thế nhưng những việc làm xuất sắc mang tính thời gian, nói cách khác, sự thành công của mỗi một việc đều phải có sự đầu tư công sức theo từng giai đoạn, một người có thể làm nhiều việc nhưng không thể trong cùng một thời gian, trong một thời điểm cùng làm tất cả các việc. Đây cũng chính là sự khác biệt lớn nhất dựa theo quan niệm và hành vi của phụ nữ Phương Tây và phụ nữ Trung Quốc trong việc lựa chọn gia đình và sự nghiệp cá nhân. Phụ nữ Trung Quốc nghĩ rằng, việc gì họ cũng phải làm được, cũng phải làm cho tốt; còn phụ nữ phương Tây cho dù học vị cao đến đâu, sự nghiệp xán lạn đến đâu, lúc nào cũng có thể vì chồng con mà lui về nhà. Đây không phải là vấn đề ai đúng ai sai, điều kiện và hoàn cảnh khác nhau sẽ tạo nên những quan niệm khác nhau. Thế nhưng, cho dù điều kiện kinh tế cho phép đi nữa, những người phụ nữ đến từ Trung Quốc cũng không bỏ sự nghiệp của mình (cho dù chỉ là tạm thời), vì họ cho rằng, phụ nữ chỉ

dựa vào sự nghiệp thì vị trí và thành tựu mới được “công nhận”, kể cả vị trí trong gia đình.

Tôi thường xem tiết mục “thế giới động vật”. Xem những câu chuyện và đặc tính thói quen của động vật, lúc nào tôi cũng nghĩ đến loài người chúng ta.

Trong một gia đình hổ, hổ mẹ sau khi sinh một bầy hổ con, liền đảm nhiệm nhiệm vụ nuôi dưỡng hổ con, hổ cha thì đi tìm thức ăn về. Lúc đó tôi có một giả định kỳ lạ, hổ mẹ ngày nào cũng chăm sóc con, thật là chán, nó muốn ra ngoài kiếm thức ăn để chứng tỏ giá trị bản thân. Thế là cả hai con hổ mẹ và hổ cha cùng ra ngoài săn mồi, đồng thời tìm một con hổ lạ về chăm sóc hổ con. Khi hổ cái tìm được thức ăn nhiều hơn hổ đực, nó bắt đầu so sánh sự vô dụng của hổ đực. Vợ chồng hổ sau khi về nhà, vô cùng mệt mỏi, thế là công việc vốn do hổ cái làm, hổ đực cũng bắt đầu làm... Tôi bắt đầu nhận thấy cách nghĩ của mình quá hoang đường, sau đó lại nghĩ, có lẽ không hoàn toàn như thế. Không thể xem thường sự phân công của tự nhiên và bản tính, sự tiến bộ của con người thể hiện ở chỗ không ngừng sáng tạo ra những thứ đẹp đẽ, nhưng cũng không thể chôn giấu bản tính cá nhân. Con người hiện đại, quá theo đuổi vinh quang, quá thực dụng vật chất, quá tham lam, làm cho bản tính con người thay đổi.

Trong xã hội hiện đại, mọi người ngày càng xem trọng việc thể hiện giá trị bản thân. Thế nhưng, có công thức nào có thể đo lường được mức độ và giá phải trả của việc muốn chứng tỏ bản thân trong quan hệ vợ chồng, trong cuộc sống hôn nhân?

Sự bình đẳng và chia đều trong hôn nhân, vốn là sự sai lầm và ảo giác. Trong chương 1 có đề cập, trời sinh nam nữ vốn khác nhau, vậy thì bình đẳng từ điểm nào? Tìm được vị trí thích hợp nhất cho mỗi cá nhân, thực tế hơn việc đấu tranh để thể hiện giá trị của bản thân. Tuyệt đối đừng để hôn nhân biến đàn ông thành đàn bà, và ngược lại đàn bà lại trở thành đàn ông. Sự nhân nhượng của người chồng không phải là hạnh phúc, sự xuất sắc của người vợ không phải là vinh dự. Vì sự toàn vẹn và yên ấm trong gia đình, nếu như chồng ra ngoài kiếm tiền nhiều, thì người vợ chăm sóc nhà cửa nhiều hơn. Đó là quy luật tự nhiên, đó không phải là trọng nam khinh nữ!

Điểm thứ năm: đừng xem hôn nhân như trò đùa, kết hôn dễ nhưng ly hôn thì khó

Khi hai người phải lòng nhau, cảm thấy cần phải chung sống với nhau, làm giấy kết hôn thật đơn giản. Thế nhưng, không có chiếc cân nào có thể đo lường được tính chất quan trọng của giấy kết hôn này. Trong thực tế, “cuộc hôn nhân chớp nhoáng” dễ gây hậu quả nghiêm trọng.

Sau khi tốt nghiệp đại học, Kiện làm thuyền viên trên tàu viễn dương, một năm đi tàu mấy lần, mỗi lần hai ba tháng. Vì cha mất sớm, lại là con một, nên Kiện sợ khi đi công tác, mẹ ở nhà một mình sẽ buồn, nên sau khi tốt nghiệp đại học, liền vội vàng kết hôn với người học cùng trường, hy vọng vợ có thể thay mình chăm sóc mẹ.

Năm đầu tiên, cuộc sống rất vui vẻ, thế nhưng sang năm thứ hai, thì có vấn đề. Mẹ Kiện là giáo sư đại học, hằng ngày bận việc dạy học nghiên cứu, cuộc sống rất phong phú, người cũng rất thoáng, việc nhà ít khi nhờ đến con dâu. Hơn nữa, mẹ chồng thường nói với con dâu: hai vợ chồng còn trẻ, chưa có con, hãy tranh thủ thời gian, học thêm thứ gì đó. Từ đó con dâu làm việc ngày đêm, cuối tuần phải làm thêm. Mẹ chồng cảm thấy vui mừng.

Một lần, Kiện đi làm về, vợ đã đi làm thêm, thế là Kiện dẫn mẹ đi dạo công viên. Không ngờ, bóng hình quen thuộc chợt xuất hiện trước mắt, hơn nữa, đang âu yếm với một người đàn ông... Kiện không tin vào mắt mình, anh muốn xông vào hai người, nhưng mẹ anh nắm tay anh lôi đi.

Tối đến, người vợ về nhà, nói là làm thêm rất mệt, cô đã ăn cơm rồi, muốn đi ngủ trước. Kiện không kiềm chế được, vặn hỏi vợ, nhưng cô vợ một mực chối cãi, khẳng định rằng chưa từng làm chuyện có lỗi với Kiện. Kỳ về nhà lần này, hai người thường xuyên cãi nhau, rồi cũng đến lúc Kiện phải đi làm, anh ra đi với một tâm trạng rất buồn phiền.

Trong cuộc hành trình trên biển, Kiện lại nghĩ: mình thường xuyên lên đênh trên biển, còn cô ấy thì thân gái sống cô đơn một mình, thật không dễ chịu chút nào, tha lỗi cho cô ấy thôi. Thế là, khi về thăm nhà, anh nói với vợ: “Anh tha lỗi cho em”, nhưng vợ anh không chấp nhận có lỗi, ngược lại, còn nói anh và mẹ anh dựng chuyện.

Điều không thể ngờ rằng, lần này khi gặp lại mẹ, Kiện phát hiện mẹ anh già đi rất nhiều, tóc bạc trắng. Dò hỏi nguyên nhân, bà chỉ âm thầm khóc. Sau đó Kiện mới biết, vợ anh thường dùng những lời lẽ độc ác xúc phạm đến người mẹ hiền lành. Dù bà vẫn một lòng khuyên giải vợ chồng anh hòa thuận, nhưng Kiện đã quyết định ly hôn.

Trường của Kiện học hầu hết là nam, chỉ có một ít nữ, nhưng anh cũng không yêu cô nào. Khi tốt nghiệp, chỉ vì lo cho mẹ mà anh vội vàng cưới vợ, không ngờ lại xảy ra chuyện ngược với ý muốn. Vợ kiên quyết không đồng ý ly hôn, hai người từ cãi nhau ồn ào lại rơi vào chiến tranh lạnh, trong lòng Kiện ngày càng ảm đạm, buồn bã. Kiện từng nói: “Lúc trước chúng tôi chỉ quen nhau 8 tháng đã kết hôn, khi muốn ly hôn, tôi phải mất hết 8 năm!”

Điểm thứ sáu: Không nên tùy tiện nói ly hôn

Dưới đây là thư của người cha viết cho con gái trước một ngày ly hôn với vợ:

Con gái yêu,

Bức thư này cha viết cho con xem khi con đã trưởng thành, nhờ mẹ chuyển giúp cho con. Hôm nay là ngày 8 tháng 6 năm 1997, là sinh nhật của Linh Linh. Chiều nay, cha mẹ sẽ đến tòa làm thủ tục ly hôn.

Có lẽ ngày con trưởng thành, cũng chưa thể hiểu hết ý nghĩa toàn bộ nội dung bức thư này, vậy thì hãy mang nó bên mình, nếu ngày đó cha không thể bên cạnh con, bức thư này mang lời nhắn nhủ và sự thương nhớ của cha đối với con.

Con yêu, lần đầu tiên khi con “phát hiện” cha mẹ không sống chung với nhau như cha mẹ của các bạn, chắc con sẽ rất buồn? Hơn nữa là không hiểu tại sao? Cha mong con và tin tưởng con sau khi trưởng thành (thực sự trưởng thành) có thể bình tĩnh đối diện những chuyện này, đáng mừng là cha thương con, mẹ cũng thương con. Có người từng nói với cha, cha đã cho con sự quan tâm và tình thương vốn nên dành cho mẹ.

Sự chia tay của cha mẹ là một câu chuyện xưa nhưng lại là một thực tế nghiệt ngã, có rất nhiều nguyên do mà có lẽ Thượng đế cũng không thể giải thích và giải quyết được. Mùa xuân này, tức là từ ngày 6 đến 11 tháng 2, cha đã trải qua những ngày sống một mình. Những ngày đó cha

mới cảm nhận được thế nào là cô đơn, sự cô đơn của con người, sự cô đơn của nhân loại, đó là một cảm giác không thể nào tả được... Nó có thể làm dòng nước đang chảy phải đóng băng, làm cây khô phải rơi lệ... Mùa xuân này là mùa xuân đầu tiên sau khi Linh Linh biết “nói” nhưng cha lại không được nhìn thấy mặt con.

Mấy ngày nay, cha luôn suy nghĩ một vấn đề: Linh Linh sẽ bất hạnh hay may mắn khi đến với thế giới này, cha hy vọng là sẽ may mắn, vì trên bước đường cha mẹ đi cho đến giờ phút này, “mỗi bước đi đều đầy gian nan, cực khổ”. Nhưng Linh Linh ra đời lại rất thông minh và đáng yêu, đã thừa kế được toàn bộ tính nhạy bén của cha mẹ.

Nếu không có mùa xuân này, có lẽ cha cũng không có dũng cảm để rời xa Linh Linh, vì nếu không có mùa xuân này, chắc cha không biết được thế nào là tình yêu, thế nào là sự bi thương của con người, thói xấu của con người... Mười tám năm trước cha đã rời khỏi cha mẹ, một mình đi kiếm sống, sự cô đơn lúc nào cũng đeo bám cha. Hơn nữa trong thời gian ở Bắc Kinh hơn mười năm, ngày nào cũng phải đối diện với sự cô đơn. Nhưng vì có con, vì có Linh Linh mà mọi cảm giác đều thay đổi. Ngày hôm trước, khi cha dẫn con đi chơi có hỏi: “Không có cha bên cạnh con có chịu không?” Nhìn thấy con nửa hiểu nửa không ra dáng tủi thân, cha biết rằng con càng không thể không có mẹ... Linh Linh, lớn lên phải đối xử tốt với mẹ, ông ngoại bà ngoại nữa, nếu có dịp gặp ông nội bà nội, thì cũng phải “nói năng lễ phép” với ông bà nội, cha biết về mặt “ăn nói” thì con giống hệt cha, thực ra thì trong lòng con biết rõ phải biểu đạt như thế nào...

Linh Linh, cha “đi đây”, cha không thể chăm sóc và cho con những gì con muốn. Có lẽ từ bây giờ, cha nên thay đổi cách nghĩ và thay đổi lối sống.

Cha thương con!

Cha thương yêu của con

Ngày 8 tháng 6

Nếu có người đang chọn lựa giữa ly hôn và không ly hôn, tôi sẽ chân thành khuyên họ: “Đừng nghe ý kiến của người khác, vì không ai biết rõ thế giới riêng của hai người bằng chính hai bạn, chỉ có hai người là người trong cuộc, hãy nghe con tim của chính mình, hỏi chính con tim mình. Nếu bạn còn yêu người ấy, thì đừng ly hôn, sức mạnh của tình yêu có thể chiến thắng tất cả những trở ngại.”

Nếu hai người đã có con, tôi còn khuyên thêm: “Khi con cái trưởng thành, đừng bao giờ oán trách rằng: Khi xưa cha mẹ không ly hôn, là vì các con.” Đừng đẩy trách nhiệm đó cho những đứa con vô tội. Nếu con cái nói lại: “Chúng con giờ đã trưởng thành cả rồi, cha mẹ cứ ly hôn đi!” Bạn có lý do gì để trách chúng vong ân phụ nghĩa không?

Trong số những người ly hôn, biết bao nhiêu người đang trong tình trạng căng thẳng đầu óc, mất đi lý trí, vội vã bước vào tòa kết thúc cuộc hôn nhân? Cái quan trọng hơn là sau khi ly hôn mọi việc có tốt đẹp hơn không?

Tổng giám đốc Lý đã ly hôn mấy năm rồi. Tuy mấy năm nay, công ty làm ăn phát triển, nhiều cô gái luôn theo đuổi ông, nhưng để tìm một người sống chung với mình, thì ông không dám nghĩ

đến và ông cũng không tin tưởng cô nào, vì tình yêu giữa ông và người vợ trước cũng như sự đố vỡ của họ khiến cho ông không thể nào hiểu nổi.

Một buổi tối, ông vừa về đến nhà, vô cùng mệt mỏi ngã xuống salon nằm, thì người bạn thân thiết nhất của ông gọi điện thoại cho ông giọng gấp rút, bảo ông hãy lập tức mở tivi xem.

Tổng giám đốc Lý nghe vậy bức mình nói: “Mấy chương trình vô bổ ấy mà coi cái gì, tôi không có thời gian ngủ nữa xem chỉ những chương trình vô bổ ấy.”

“Thì anh cứ mở xem, vợ cũ của anh đang nói về anh kìa.”

“Cái gì?” Tổng giám đốc Lý nháy vội xuống ghế, nhấn điều khiển từ xa, trên màn hình hiện ra khuôn mặt vợ cũ của anh, nước mắt đã chảy rơi. Lúc này nghe tiếng của người dẫn chương trình vang lên: “Là một phụ nữ, sau khi đã thành công trong sự nghiệp, chị nghĩ lại xem có việc gì làm chị phải tiếc nuối? Nếu như cho chị làm lại thì chị sẽ làm như thế nào?”

Cô ấy nói: “Việc sai lầm lớn nhất mà tôi phạm phải trong đời là ly hôn với người chồng hết mực yêu thương tôi; đáng tiếc là không thể tìm được người đàn ông nào tốt hơn anh ấy.” Lời nói thật tận đáy lòng này do vợ ông, một phụ nữ nói ra trước hàng ngàn hàng vạn người xem làm cho Tổng giám đốc Lý có một cảm xúc không thể nào tả được.

Lúc trước Tổng giám đốc Lý dạy ngoại ngữ trong trường đại học, công việc rất nhẹ nhàng, phần lớn thời gian là làm công việc nhà giúp người vợ suốt ngày bận việc bên ngoài. Dần dần, có lẽ dần là ông chồng vô tích sự, không có chí làm ăn, chồng kiếm tiền còn không đủ cho vợ tiêu. Những lời ấy làm ông không nén được tức giận, bèn từ bỏ công việc dạy học ở trường đại học, cùng với vài người bạn thành lập công ty. Công ty ngày càng phát triển, suốt ngày phải ở bên ngoài lo công việc, vợ thường phải ở nhà đợi ông về nên cũng thường hay cầu nhàu, nói là chồng không quan tâm đến cô nữa, không còn yêu cô nữa....

Có một hôm, Tổng giám đốc Lý đứng trước mặt vợ hỏi: “Từ trước tới giờ anh không biết là rốt cuộc em muốn cái gì?”

Cô vợ đang giận nói: “Em muốn ly hôn.”

“Ly hôn thì ly hôn!” Tổng giám đốc Lý nổi giận, trả lời dứt khoát.

Hai người chưa có con nên việc ly hôn cũng rất dễ dàng và dứt khoát. Tổng giám đốc Lý mang toàn bộ tài sản tích lũy được và hai căn nhà của họ, nói cách khác là toàn bộ tài sản giao lại cho người vợ, vì ông ấy không muốn mang bất cứ món nợ nào.

“Anh hiện giờ cũng còn độc thân, nghe cô vợ cũ nói những lời cảm động như vậy, tại sao hai người không nối lại tình xưa?” tôi hỏi.

Tổng giám đốc Lý nói: “Đột nhiên nghe người phụ nữ từng cứng rắn trước mặt tôi nói những lời ấy trước công chúng, tôi cũng thực sự cảm động. Sau đó tôi điện thoại cho cô ấy, nhưng tờ giấy ly hôn nói cho tôi biết là hai người chúng tôi đã chia tay rồi! Nó giống như một con kênh lớn không thể nào vượt qua được. Nhưng nguyên nhân quan trọng hơn, là tôi thực sự mệt mỏi, chán chường, thực sự không muốn quay trở lại.”

Ly hôn không phải việc nói đùa, làm đùa, kết hôn thì phải trả giá, ly hôn thì càng phải trả giá nhiều hơn!

Điểm thứ bảy: *Sự tranh cãi giữa vợ chồng không phải là điều xấu*

Bạn có biết rằng một đôi nam nữ yêu nhau cuối cùng dẫn đến ly dị, vấn đề không phải là hai người không tâm đầu ý hợp, ý kiến khác nhau, mà chủ yếu là khi mâu thuẫn xảy ra, hai bên giải quyết vấn đề như thế nào!

Mâu thuẫn là chuyện thường tình, là vợ chồng với nhau thì cần gì phải làm mâu thuẫn thêm gay gắt? Nếu hai người dung cảm đối diện với sự khác biệt của nhau, thì mới có thể trở thành người dung cảm và mạnh mẽ trong hôn nhân. Ly hôn vẫn luôn là cái có thoái thác của những người yếu hèn trốn chạy.

Huấn luyện viên bóng đá của con gái tôi từng kể cho tôi nghe cảnh gà trống nuôi con. Anh nói với tôi, vì mẹ của con gái anh bị nghiện hút và nát rượu, nên anh phải mang con gái đi nơi khác. Anh có 10 cửa hàng liên tiếp, ngoài việc tạo dựng sự nghiệp ra, anh còn phải chăm sóc con, nên không có thời gian hẹn hò với những người phụ nữ khác. Nhưng anh ta nói: “Nếu tôi cứ sống độc thân mãi, thì sự trưởng thành của con gái tôi sẽ có nhiều thiếu sót đáng tiếc.”

Không phải anh không có bạn gái, nhưng trước khi chưa kết hôn anh sẽ không đưa phụ nữ về nhà, vì anh không muốn là tấm gương xấu cho con. Vậy thì sự thiếu sót đáng tiếc của con gái mà anh nghĩ là gì? Một là con gái anh không thấy được cảnh quan tâm yêu thương lẫn nhau giữa cha mẹ qua lời nói và cử chỉ, đây là sự cần thiết trong một gia đình hạnh phúc; hai là con gái chưa từng chứng kiến cha mẹ cãi nhau.

Cãi nhau? Mọi người đều cho rằng cãi nhau trước mặt các con là không tốt ư? Nhưng anh ta nói: “Cãi nhau bằng 'động tay động chân' đương nhiên là không tốt, nhưng sự tranh cãi lành mạnh là cần thiết. Sự bất đồng quan điểm xảy ra ở mọi mối quan hệ, trong quan hệ gia đình cũng là chuyện bình thường. Vấn đề không phải là sự mâu thuẫn, mà là ở quá trình tranh cãi, nghiên cứu thảo luận, giải quyết và thỏa hiệp giữa hai vợ chồng, nếu để cho con cái nhìn thấy sự chuyển biến tâm lý của cha mẹ trong quá trình giải quyết mâu thuẫn, vô hình chung chúng sẽ rút ra được những bài học, hình thành khả năng giải quyết vấn đề trong cuộc sống hiện thực của chúng.”

Buổi nói chuyện với anh ấy, khiến tôi nhớ lại một ông chủ đã từng nói với tôi rằng vợ chồng ông chưa từng cãi nhau. Nhìn dáng vẻ dương dương tự đắc của anh, tôi nói: “Nhất định là bản thân anh có vấn đề, vì anh vốn không cho vợ anh một cơ hội để tranh cãi, để bày tỏ quan điểm.” Anh ta nói: “Vợ tôi thực sự quá tốt, nhưng nếu cứ như vậy, vấn đề của con tôi trở nên trầm trọng hơn.” Lúc con tôi còn ở nhà chúng tôi không thấy nó có biểu hiện gì rõ ràng, khi rời xa gia đình đi học đại học, mọi sinh viên đều đến từ khắp mọi nơi và đều độc thân, không tránh khỏi những va chạm. Mỗi khi mọi người tranh chấp bàn cãi, thì chỉ có con trai anh ta không dám nói một lời, thái độ lúng ta lúng túng.

Thực ra, hạnh phúc và bất hạnh trong hôn nhân, không chỉ đơn thuần được miêu tả bằng cách họ có cãi nhau hay không. Có một ca sĩ từng nói với tôi: “Bạn có biết không? Những cặp vợ chồng xem ra rất thương yêu nhau, chưa từng cãi nhau, lại ly hôn sớm hơn những cặp vợ chồng

khác.” Tại sao vậy?

Trong thời gian du học, một bạn nữ nói với tôi: “Vợ chồng tôi chưa từng gây gổ nhau!” khiến tôi hâm mộ vô cùng, thế nhưng vợ chồng họ lại là cặp đầu tiên ly hôn sớm nhất trong nhóm du học sinh thời đó.

Một bạn nói: “Vợ chồng ngay cả gây gổ cũng không có hứng thú, chứng tỏ tình cảm giữa họ đã bị tê liệt, còn gì để nói nữa chứ?”

Hôn nhân có tính chất tạm thời thì có thể tiếp tục, còn cuộc hôn nhân thập toàn thập mỹ thì sao? Có, nhưng rất ít. Nếu bạn thuộc vào nhóm đại đa số, xin chúc mừng bạn, vì bạn, tôi và người khác nữa không phải cô đơn, vì chúng ta thuộc về đại đa số, cứ gây gổ nhau để có sự khác nhau, đó là điều bình thường. Chính vì nhiều người cho rằng không nên tranh cãi, nên khi nó xảy ra, họ lại cho rằng đó là hôn nhân có nguy cơ tan vỡ. Hãy nhớ rằng: thành công và thất bại, hạnh phúc và bất hạnh chỉ có tính chất tương đối. Nam nữ là hai loại người khác nhau, lại đến từ hai gia đình khác nhau, văn hóa, hoàn cảnh, quan niệm, bản tính khác nhau, làm sao không có sự khác biệt chứ? Tranh cãi chỉ là một hình thức bộc phát của sự khác nhau đó.

Điểm thứ 8: Phụ nữ là một loài động vật không biết lý lẽ

Trước đám đông, vợ của một ông chủ lớn đột nhiên nói: “Phụ nữ là một loài động vật không biết lý lẽ.” Chưa dứt lời, mọi người đều lắng tai nghe, sau đó là tiếng vỗ tay của đám đàn ông vang lên.

Thế nhưng, câu nói chủ yếu vẫn tiếp tục: “Chính vì phụ nữ không biết lý lẽ, nên khi tiếp xúc với phụ nữ, không thể dùng phương pháp lý lẽ để giải quyết vấn đề. Người đàn ông muốn cãi lý với phụ nữ, là người đàn ông ngu xuẩn nhất, cãi lý với phụ nữ giống như là nước đổ lá môn. Đối với phụ nữ, có lý cũng không rõ, cho dù có rõ, người chồng thắng, thì vợ có thuận theo không? Nếu vợ buồn phiền, cô ấy sẽ dễ nổi nóng với con cái, cũng không vui vẻ với chồng. Do đó, người chồng thông minh nên nhớ rằng: Làm cho người phụ nữ trong nhà bạn vui vẻ, thì cả nhà bạn sẽ được vui vẻ.”

Lúc này, đám đông đàn ông lo lắng: “Vậy cả cuộc đời đàn ông chúng ta sẽ mệt mỏi đến chết sao?”

“Dễ dàng cô ấy vậy, người phụ nữ tốt có thể dễ dàng được.”

“Ai nói đàn ông không cần dễ dàng?”, tôi nói với họ: “Đàn ông giống như trẻ con vậy. Cha mẹ không thể ngày nào cũng nói với con: sao con đáng ghét thế, sao con ngu thế, sao con làm cái này, sao con làm cái kia nghe mãi sẽ bị ác cảm, tâm lý chống lại của người chồng ngày càng mạnh mẽ, sau đó cứ làm những việc khiến vợ tức giận.”

Hôm đó, khi mọi người thảo luận sắp đến lúc kết thúc, một người đàn ông trung niên đột nhiên nói: “Trước kia sao yếu đuối giống gà con, sao bây giờ lại trở thành chim ưng bắt gà con vậy?” Đám phụ nữ đồng thanh hỏi: “Anh đang nói ai vậy?”

Điểm thứ 9: Bốn câu nói luôn phải ghi nhớ

Câu thứ nhất: Thái độ, cách cư xử đối với người nhà giống như đối với bạn bè, đối với bạn bè giống như đối với người nhà.

Nhà là chốn quay về của mỗi người chúng ta, sau một ngày vật lộn với xã hội bên ngoài, đương nhiên chúng ta muốn về nhà thư giãn nghỉ ngơi. Có thể nói, về đến nhà, vợ chồng đều biểu hiện bản tính thực nhất của mình. Nhưng khi quá chân thật, sẽ quên hết tất cả, không cần nghĩ đến hình tượng của mình đối với người kia, không cần nghĩ đến hậu quả. Hai người đều tự công nhận một cách đương nhiên rằng: dù gì thì người kia cũng là của mình rồi, gạo đã nấu thành cơm, có dữ, có xấu một chút thì cũng không quan hệ gì, dù gì thì người kia cũng không dễ gì rời xa mình.

Cách suy nghĩ này là nguyên nhân quan trọng dẫn đến mâu thuẫn vợ chồng khó hòa giải. Có khi chúng ta thường nghe một người kể về người bạn đời ở nhà làm những gì, là người ngoài cuộc thật không thể tin được, vì người đó ở ngoài đời vốn không phải như thế, rất lịch sự, hòa nhã, được mọi người yêu mến, trước mặt bạn bè là một người khác, trước mặt người bạn đời lại là một người khác. Từ đó có thể rút ra kết luận, trong vấn đề quan hệ vợ chồng, người ngoài tốt nhất không nên xen vào, vì chuyện trong nhà của hai vợ chồng, là người ngoài cuộc, chúng ta làm sao thấu hiểu hết vấn đề của họ được?

Câu thứ hai: Vợ chồng không ai nợ ai, do đó phải biết nói cảm ơn khi người kia làm việc gì cho bạn.

Quan hệ giữa con người là bình đẳng. Cho dù là vợ chồng, không người nào có nghĩa vụ phải phục vụ vô điều kiện cho người kia. Hơn nữa đây cũng không phải là mối quan hệ ai nợ ai. Đừng cho rằng người bạn đời đối xử tốt với bạn là việc đương nhiên, là nghĩa vụ. Quan hệ vợ chồng tốt đẹp bắt đầu từ tình cảm chứ không phải trách nhiệm. Do đó giữa vợ chồng phải luôn có sự cảm kích, sự trân trọng. Tình nghĩa này vượt xa tình yêu nam nữ. Nên nhớ, khi vợ bạn hoặc chồng bạn làm việc gì cho bạn, hoặc tặng bạn quà gì để thể hiện tình yêu đối với bạn, thì bạn nhất định phải nói: “Cảm ơn”, đừng cho rằng đó là việc tất nhiên người kia phải làm vậy.

Câu thứ ba: đừng nghĩ người kia là gốc.

Đừng vì vợ hoặc chồng bạn tốt bụng, hiền lành, nhẫn nại mà ngộ nhận rằng mình thông minh hơn, có thể bức hiếp người kia, ngồi lên đầu người kia, vênh mặt sai khiến người kia. Nếu như vợ hoặc chồng bạn yêu bạn, sẽ cố gắng nhẫn nại, nhường nhịn bạn, nhưng nó cũng có giới hạn. Không ai muốn người khác xem thường mình. Làm người không ai muốn bị chê cười, nhưng người ra vẻ thông minh khôn vặt, sẽ bị mọi người phỉ nhổ, chê cười.

Câu thứ tư: Đừng so sánh khuyết điểm của người bạn đời với ưu điểm của người khác.

Một trong những điều đại kỵ trong hôn nhân là so sánh người bạn đời của mình với người khác. Tệ hơn là, có người có đến 99% là không bằng người bạn đời của bạn, thế nhưng, bạn lại mang điểm tốt duy nhất của người ấy so sánh với khuyết điểm của người bạn đời của mình. Không có người nào là hoàn mỹ, khi bạn mang người khác ra so sánh khắp khiếm khuyết với người bạn đời của mình như vậy, bạn có muốn người bạn đời của bạn sẽ làm như vậy đối với bạn không? Cái gì mình không muốn, thì đừng gây ra cho người khác.

Điểm thứ 10: Bản đồ hôn nhân

Người ta đã vẽ bản đồ cho một cuộc hôn nhân, từ đông sang tây, trên bản đồ trình tự có 5 giai đoạn:

Giai đoạn thứ nhất: những năm tháng tình cảm say đắm, mãnh liệt, tình yêu làm cho hai người chiến thắng tất cả trong cuộc sống.

Giai đoạn thứ hai: bước vào giai đoạn mù quáng, không biết đi đâu và từ đâu đến, không có bản đồ dẫn đường, càng không biết người bạn đời đang nghĩ gì, nói gì.

Giai đoạn thứ ba: cuộc sống bắt đầu ổn định, nhưng hai người bắt đầu tranh cãi: tôi đã quen như vậy, chỉ có anh hoặc em mới phải thay đổi, nghe rõ chưa? Nếu anh hoặc em không thay đổi, chúng ta làm sao có cuộc sống vui vẻ? Anh hoặc em thay đổi rồi, vấn đề cốt lõi của chúng ta sẽ được giải quyết, tôi là đúng, người thay đổi là anh hoặc em thôi!

Giai đoạn thứ tư: anh (em) sao vẫn như vậy, sao vẫn cứ theo cách của anh (em) chứ? Anh (em) à, khi nào thay đổi đây? Thay đổi không được à? Thì thôi, cứ theo em (anh) đi, có lẽ em (anh) cũng không làm anh (em) thay đổi được.

Giai đoạn thứ năm: cuối cùng, hai vợ chồng đã quen tính tình nhau, đã đi gần hết mọi nơi trên bản đồ, bản đồ hướng dẫn đường trong lòng hai người ngày càng hiện ra rõ ràng, đến khi hiểu rõ lòng nhau, sẽ trở nên khoan dung hơn, độ lượng hơn, càng hiểu nhau hơn. Cứ như vậy, cùng nắm tay nhau, cãi nhau, cùng hát, cùng cười, cùng khóc, giống như vũ điệu tăng gô không thể nhảy một mình, hai người cùng nhau dạo bước trên con đường hôn nhân.

Tôi rất thích lời khuyên của một bác trai trước khi con trai ông kết hôn: “Con ạ, mẹ con trước khi đi ra ngoài, đều phải trang điểm, mỗi lần đều ngọt ngào nói với cha: anh ơi, chờ em chút nữa nhé! Mấy mươi năm qua, chính trong những lúc chờ mẹ con một chút nữa ấy, cha đã học cách nấu thức ăn, học tiếng Anh, học vi tính, học cách làm những việc mình thích, hơn nữa, cha đã học biết cách làm người.”

Mười năm trước, chồng tôi mê đánh golf, bao nhiêu năm, cứ đến cuối tuần, chồng tôi lại đến sân banh. Mỗi ngày cuối tuần, tôi đành phải ở nhà chờ anh ấy về. Trong khoảng chờ đợi đó, mười năm sau, tôi không những làm tròn trách nhiệm thay chồng dạy con, mà còn phỏng vấn được hàng trăm người, đọc được hàng trăm cuốn sách, có hàng trăm bài tùy bút được đăng trên báo, còn xuất bản được vài quyển sách nữa.

4.

Bạn có từng nghĩ đến việc ngoại tình?

Sự hoang tưởng và thực tế của ngoại tình

Hầu như không có người nào công khai thừa nhận với bạn là họ ngoại tình, nguyên nhân không cần nói thì mọi người cũng rõ. Thế nhưng, tôi có thể chắc một điều rằng, có rất nhiều người, cho dù gia đình có hạnh phúc hay không, cũng mang sự hoang tưởng về ngoại tình. Sự hoang tưởng này thường xuất hiện trong khoảnh khắc nào đó trong hoàn cảnh nào đó. Bởi vì, loài người là động vật có tình cảm. Trong một hoàn cảnh bên ngoài nhất định, sự dao động của tình cảm làm nảy sinh sự hoang tưởng.

Vào ngày cuối năm và ngày đầu năm của một năm, cũng là hai ngày giao thừa và năm mới, một mình tôi ở Trung Quốc. Vì người thân ở Trung Quốc dự tính sẽ đến ăn tết cùng tôi, nhưng do có sự thay đổi đột xuất, họ không đến kịp. Còn tôi vốn dự định đón tiếp họ, nên không có kế hoạch nào khác. Trong những ngày cô đơn khó chịu này, tôi chợt nghĩ đến câu chuyện do một người bạn kể lại.

Người bạn đó là một chàng trai trẻ đẹp trai, từng được nhiều cô gái theo đuổi, nhưng anh ấy rất đa tình và dễ dàng gặp dịp thì vui chơi. Thế nhưng, đến khi anh ấy gặp khó khăn về kinh tế, buộc phải tự mình đi kiếm tiền, thì không còn cô gái nào theo đuổi anh nữa. Trong khoảng nửa năm, anh chỉ ở trong căn lều tạm của công nhân xây dựng chuyên sửa chữa nhà cửa ở Bắc Kinh. Ngồi trên tấm vải của mười một người ngủ, anh từng hoang tưởng về sự xuất hiện của các cô bạn năm xưa, đồng thời tự nhủ: “Bất cứ người con gái nào đến tìm mình, mình sẽ cưới cô ấy ngay trong ngày hôm sau.” Cảm giác này tuyệt nhiên không phải là tình yêu, cũng không chỉ là sự cảm kích, mà là sự hoang tưởng và kỳ vọng của con người trong hoàn cảnh cô đơn vô vọng. Ngoại tình xảy ra trong tâm trạng như thế.

Tính bi thương trong câu nói của anh bạn ấy, đã chiếu rọi cảm nhận của tôi lúc đó. Do đó, tôi không dám bày tỏ tình cảm thực của tôi lúc ấy với ai. Điều này khiến tôi hiểu rằng, tình cảm của con người cần có sự khống chế của lý trí. Người đương thời cho đó là bảo thủ, còn tôi cho rằng đó chính là sự bảo vệ nhân cách, bảo vệ sự tôn nghiêm của một con người.

Trở về chủ đề ngoại tình. Tôi đã nói, với nhiều người, ngoại tình là một sự hoang tưởng. Yếu - một người bạn thân của tôi, có gia đình hạnh phúc yên ấm đã từng nói nhỏ với tôi: “Tôi thật sự muốn ngoại tình một lần.” Sự việc đã lâu, nhưng lời nói của cô ấy cứ lảng vảng trong đầu tôi. Trên thực tế, cô ấy đã nói lên một sự thật, một sự thật mà nhiều người không dám nghĩ, không dám đối diện, càng không dám thừa nhận.

Thế nhưng, hoang tưởng không phải là toàn bộ của việc ngoại tình. Chỉ có người biến hoang tưởng thành sự thật, lúc đó mới thật sự là ngoại tình. Người ta đã tổng kết nguyên nhân của ngoại tình: vì người bạn đời xem sự hy sinh của mình là chuyện đương nhiên, vì không muốn

thường xuyên nghe người bạn đời chê trách, vì hai vợ chồng không có quan hệ tình dục, vì cần thỏa mãn tính tự ái, vì tâm trạng cần được giải thoát, vì bị lún sâu vào vực thẳm tình yêu không ngoi lên được. Ở đây, tôi muốn nói là, những lý do trên, chẳng qua chỉ là một cái cớ. Chuyện ngoại tình xảy ra, ngoài sự hoang tưởng trong tiềm thức, còn có nguyên nhân thực tế.

Những người Hoa bước vào tuổi trung niên cùng lứa tuổi với tôi, đại đa số yêu nhau và kết hôn từ thập niên 70, 80 của thế kỷ XX, một thời đại dưới sự chi phối của phái Thanh giáo. Mười mấy năm sau, lại phát hiện thế giới đã thay đổi rất nhiều. Một bạn học đại học bốn mươi tuổi ngoài, sau khi ly hôn đã rất thẳng thắn nói rằng: “Cái thế giới này, vốn chẳng có tình yêu.” Vì thời ấy, sự giáo dục mà chúng tôi tiếp nhận là, một khi đã kết tóc thì phải chung sống trọn đời, trong đầu óc cố chấp của chúng tôi, chữ ly hôn là một thứ làm mất thể diện con người! Hơn nữa, quan trọng nhất là, chúng tôi không có môi trường giao tiếp rộng rãi có thể gặp nhiều người khác giới, ngoài bạn học ra chỉ là đồng nghiệp, nếu không thì chỉ qua bạn bè giới thiệu. Đến khi hôn nhân có vấn đề, hai bên đều tự hỏi: “Nếu như lúc trước chúng ta tự yêu nhau, chứ không nhờ người giới thiệu, thì quan hệ của chúng ta có tốt hơn không?” Thế là, rất nhiều người do nuối tiếc trước khi kết hôn không được yêu thương say đắm mãnh liệt, nên sau khi ly hôn, lại quyết tâm đi tìm tình nhân, để bù đắp thiếu hụt trong cuộc sống.

Thế nhưng, đến ngày nay, sau bao nhiêu năm từng trải, những con người năm xưa không giống như thời trẻ nữa, chỉ đơn thuần vì tình cảm mà đến với nhau. Bởi vì bất kể là ngoại tình, tái hôn, hay là người lớn tuổi chưa kết hôn, khi đối diện với người khác giới, đều bị chi phối bởi lợi ích, bởi thực dụng, chú ý đến mọi phương diện, quan tâm đến cái được cái mất. Điều này chứng minh cho xu hướng thành thạo và đầy lý trí của một con người. Một người phụ nữ hơn 30 tuổi, sự nghiệp phát triển, nói với tôi với giọng rất bi thương: “Ai bảo tôi không muốn lấy chồng, nhưng mà, chỉ cần tiếp xúc với đàn ông, là tôi lập tức phát hiện ra khuyết điểm của người ấy.” Một người đã ly hôn, có gia tài ketch sù phân vân nói: “Lúc còn nghèo thì tôi không để ý, nhưng bây giờ, tôi không thể phân biệt được, người đó yêu tôi vì tiền của tôi hay thực sự yêu thương tôi.” Trước tình trạng như vậy, kết quả của việc ngoại tình không phải là sự tiếp tục của tình yêu, mà là sự kết hợp giữa dục vọng và lợi ích. Dĩ nhiên, điều này không phải là tuyệt đối.

Tuy xã hội hiện đại đã có những quan điểm rất thông thoáng, nhưng vấn đề ngoại tình vẫn luôn bị người đời chê trách, không có gì vinh dự. Mỗi lần bầu cử tổng thống Mỹ, những chuyện ngoại tình của người trong cuộc luôn được đưa ra để phê phán đối phương. Chuyện tình phong lưu của Tổng thống Bill Clinton thì cả thế giới ai ai cũng rõ.

Khi xảy ra ngoại tình

Người ta nói: không có lửa thì làm sao có khói. Nếu xảy ra việc ngoại tình thì phải tìm hiểu rõ nguyên nhân từ gia đình; muốn ngăn chặn việc ngoại tình thì cũng phải nhờ vào gia đình. Tuy con người có thể tự răn mình bằng cách kiềm chế bản thân, bao dung và nhẫn nhịn, nhưng tình cảm giữa hai vợ chồng mới là vũ khí quan trọng nhất.

Khi xuất hiện việc ngoại tình và người thứ ba, chúng ta thường dùng quan niệm đạo đức để châm chích đối phương, thế nhưng, vấn đề tình cảm là do hai người, một bàn tay vỗ không kêu, cả hai vợ chồng đều phải có trách nhiệm. Hơn nữa, trách tội và vặn hỏi không thể nào giải

quyết được vấn đề cốt lõi.

Một phụ nữ kể, tuy cô và chồng ngủ chung giường nhưng lúc nào giữa hai người cũng đặt chiếc gối, vì anh ta đã ngoại tình bên ngoài. Cho nên khi nghĩ tới chồng, cô cảm thấy căm ghét. Tôi hỏi, nếu không giải hòa được thì dứt khoát chia tay cho rồi, tại sao lại phải sống cùng chồng? Cô nói vì các con nên không muốn ly hôn. Con cái đương nhiên là quan trọng, nhưng nếu vợ chồng đồng sàng dị mộng chỉ vì con mà sống cảnh hôn nhân tạm bợ, vậy thì khi con lớn lên, không những không cảm ơn cha mẹ, hơn nữa nó cũng sẽ mang thái độ vô trách nhiệm và xem nhẹ việc hôn nhân của chính mình. Vì việc trong phòng ngủ nhất định sẽ có khi mang ra phòng khách nói. Con cái không phải gốc, nó sẽ vô hình chung biết được mọi việc. Vợ chồng phải thành thật mà đối diện với sự xuất hiện của ngoại tình, đó mới là sự bảo vệ nhân cách, thái độ tôn trọng trong hôn nhân.

Một gia đình hoàn chỉnh không phải là sự đầy đủ vật chất; một cuộc tình trọn vẹn cũng không phải chỉ là hai người sống chung với nhau là đủ rồi.

Không ai ngăn cản được việc ngoại tình, tại sao lại như vậy? Là phụ nữ, bản thân chúng ta phải làm những gì? Những gì nên làm, những gì không nên làm? Nghĩ đi nghĩ lại, càng nghĩ càng rối, thực ra tôi cũng không thể nào nói hết được, mỗi gia đình giống như một vân tay trên bàn tay chúng ta vậy, mấy tỉ vân tay, không sợi nào giống nhau. Hiện nay ở Trung Quốc, nhiều đôi vợ chồng trung niên thuộc tầng lớp trung lưu đang lâm vào cảnh gia đình lục đục. Từ những công việc nội trợ cơ bản trong gia đình đến việc giáo dục con cái đều thuê người làm, chỉ cần có tiền - tiền có thể khiến quỷ đuổi ma. Thực ra tiền không đuổi được ma quỷ, nhưng tiền có thể sai khiến người, người có thể biến thành quỷ đuổi ma giúp bạn. Nó hàm ý là chỉ cần có tiền thì có thể thuê tài xế, người làm, thầy giáo cho con, có thể mua cái này cái nọ, nhưng thứ mà tiền không thể mua được là: mua một người đàn bà cho chồng, mua một người đàn ông cho vợ. Bạn thấy đấy, đối với vợ chồng thì ngôi nhà là nơi ấm áp nhất, chỉ cần có tiền thì việc trong việc ngoài đều có người sắp xếp, sau khi sinh con ra cũng có thể không cần lo lắng, thế nhưng chuyện lên giường là chuyện riêng của vợ và chồng, không phải vợ không có ở nhà, mà nếu vợ không muốn thì chồng chỉ còn cách là: phải đợi, cho dù có buồn khổ, bực mình thì đó cũng là việc của hai người. Vậy con người và động vật khác nhau ở điểm nào? Động vật thì có thể dựa theo nhu cầu sinh lý mà trút ra khi bị ức chế, còn con người? Phải dựa vào lý trí và phải nhẫn nại mà chịu đựng.

Kiểm chế và chịu đựng là việc làm rất cao thượng, đọc giả sẽ hỏi, cô đang nói gì? Cái tôi muốn nói đây là: tình cảm, ngoài vợ chồng ra, không ai có thể thay thế tình tiết sinh hoạt, những ký ức đẹp sẽ giúp ta giữ lấy tình cảm. Ký ức bao hàm những gì? Ví dụ: khi chồng về, người vợ đến mở đèn chứ không phải là người làm; chồng mệt mỏi vì công việc bên ngoài, được vợ dọn cơm vừa khẩu vị của chồng chứ không phải là người giúp việc; sáng sớm, vợ gọi các con thức dậy khi các con còn ngái ngủ, vợ dọn bữa ăn sáng lên bàn chứ không phải là bảo mẫu; khi mọi người vây quanh xem tivi, vợ mang đến một tách trà nóng cho chồng, mang đĩa trái cây cho các con chứ không phải là người giúp việc làm... Những việc vặt vãnh như vậy không thể dùng người giúp việc thay thế được. Trong sinh hoạt, là một người vợ, rốt cuộc thì bạn đã làm cho chồng được những gì? Trong hôn nhân có xảy ra việc ngoại tình, nếu như vợ không quan tâm, thì có thể không cần bàn đến, nếu như người vợ muốn làm trái tim chồng

quay trở về, thì nhất định phải làm một phụ nữ tốt, một bà chủ nhà có trách nhiệm, hết lòng duy trì sự êm ấm trong gia đình. Việc làm này tiền không thể nào thay thế được, người giúp việc cũng không thể thay thế được, vì không ai có thể thay thế tình cảm mà một phụ nữ quyết tâm tạo thành. Nói nhiều như vậy, chỉ để nhấn mạnh việc ngoại tình phát sinh là do con người không hiểu, không lý giải được tại sao lại ngoại tình, đồng thời mọi người cần chú ý để có biện pháp tốt, nhằm bảo vệ gia đình êm ấm của mình.

Hôn nhân và tình nghĩa bền vững tạo ra từ những hành động nhỏ nhất nhưng không thể thiếu được trong cuộc sống, anh làm tôi làm, anh cho tôi cho, anh tặng tôi nhận, anh chủ động, tôi càng phải cố gắng, từng thứ từng thứ được lưu giữ lại, tạo nên một sợi dây ân tình vô hình gắn kết giữa vợ chồng. Nếu như cho bạn hồi tưởng lại những việc mà bạn ghi nhớ sâu sắc nhất, thì có thể những người đầu tiên loé lên trong đầu bạn là: ông nội, bà nội, ông ngoại, bà ngoại chứ không phải là cha mẹ chúng ta, tại sao vậy? Ai cho bạn ấn tượng nhiều nhất thì người đầu tiên bạn nhớ sẽ là người đó. Nếu chồng bạn ngoại tình, vậy thì bạn hãy tìm hiểu xem, nguyên nhân gì làm sợi dây tình cảm giữa anh ta và bạn không còn sức ràng buộc?

Trong tự chuyện của một nhân viên của công ty điện máy gia dụng ở Mỹ đã từng kể về mẹ anh ta. Lúc nhỏ, gia đình anh rất nghèo, mẹ anh phải thức dậy khi trời còn khuya, dùng than xỉ rơi ra từ than đá đốt lửa sưởi ấm cho cả gia đình. Khi các con thức dậy, mẹ đã chuẩn bị xong bữa ăn sáng. Anh ấy giờ đã hơn năm mươi tuổi, nhưng khi nghĩ đến những việc này cũng không sao cầm được nước mắt.

Sau khi chồng qua đời, mặc dù trước những người theo đuổi, Tam Mao vẫn khẳng khái nói: "Tôi thật muốn yêu lại một lần." Nhưng đối với cô, những cảm giác mà trước đây người chồng cho cô vẫn không thể nào phai, không có gì có thể thay thế được.

Vị tổng thống mang đầy tai tiếng về những chuyện phong lưu, Bill Clinton thì sao? Trước cuộc phẫu thuật tim đầy nguy hiểm đến tính mạng, ông đã xin vợ tha thứ, và vừa khóc vừa nói: "Người anh yêu nhất là em!" Mặc dù từng có vô số phụ nữ bên cạnh ông, nhưng có một thứ tình cảm làm ông không thể nào quên được vợ ông.

Tôi đã phỏng vấn qua hai ba trăm nhà doanh nghiệp thành đạt Trung Quốc ở lứa tuổi trung niên về tình trạng hôn nhân của họ, họ cho biết cơ bản thì họ vẫn sống chung với người vợ của họ. Hơn nữa sự nghiệp thành đạt của họ gắn liền với sự hỗ trợ từ gia đình bền vững của họ. Một người đàn ông có trách nhiệm với gia đình, thì cũng sẽ có trách nhiệm với sự nghiệp của chính mình.

Trong chuyện cổ tích thiếu nhi, chúng ta thường thấy sau khi hoàng tử và công chúa kết hôn, thì "từ đó họ trải qua những ngày tháng chung sống hạnh phúc bên nhau". Nhưng trong thực tế, nhiều đôi vợ chồng thời còn trẻ đã yêu nhau say đắm lại thường vì nhiều lý do khác nhau mà cắt đứt tình nghĩa vợ chồng. Nhưng cũng có những đôi vợ chồng "ân ái như ngày đầu, bách niên giai lão". Đối với người chồng bạc tình, có khi người vợ đau khổ trách: "Em vì anh mà làm biết bao nhiêu việc? Tại sao anh lại..." Đối với việc này, xin người vợ hãy thay đổi cách suy nghĩ, hãy tự hỏi bản thân: "Chúng ta vì chồng làm biết bao nhiêu việc, nhưng bao nhiêu việc đó là những gì? Lặp đi lặp lại một công việc, có cái gì mới không? Nếu như có cái mới thì cái đó từ đâu mà có? Nếu như không có cái mới thì chúng ta phải tìm cái mới ấy ở đâu?"

Nếu như bạn chú ý quan sát những đôi vợ chồng ngày càng thương yêu nhau trong cuộc sống thực tại, thì bạn sẽ phát hiện ra, họ luôn luôn tìm cách làm mới tình yêu trong mọi tình huống của cuộc sống.

Lời kết

Hôn nhân thực ra chỉ là sự “tập hợp”

Hôn nhân giống như trò chơi ghép hình của trẻ em, vợ chồng cùng nhau ghép hình, ghép tới ghép lui, lúc đúng lúc sai, đúng và sai đan xen nhau, chồng chéo nhau, có người nhanh mắt, có người nhanh tay, anh qua tôi lại, cuối cùng cả hai cùng “đánh hòa” trong trò chơi ghép hình của cuộc sống hôn nhân. Trong quá trình ghép hình, sự đan xen đúng sai và những chỗ sai bổ sung cho nhau. Cho nên, trong hôn nhân cần phải có sự thử thách, phải nhẫn nại, càng phải có tấm lòng rộng lượng trước những sai lầm của người bạn đời.

Từ khi bị tiếng sét ái tình, đến hôn lễ không có gì sang trọng, đến cùng nhau xây dựng sự nghiệp, cuộc hôn nhân của cô bạn Hoa bây giờ đã đến tuổi trung niên cứ thế cho đến bây giờ. Hoa từng nửa thật nửa đùa nói với chồng: “Ông xã, em giờ đã hơn ba mươi tuổi rồi, lại là mẹ của hai đứa con. Bây giờ nếu anh bỏ em, chắc không có ai muốn lấy em nữa.” Chồng Hoa còn có vẻ nghiêm túc hơn: “Em tưởng rằng rời xa em, chắc có ai muốn anh hả?” Hoa cười nói: “Nếu cả hai chúng ta đã đến bước phải như vậy, thì chúng ta cứ cùng nhau đi hết quãng đời còn lại nhé.”

Theo tuổi tác, sự trưởng thành của con cái, sở thích và công việc ngày càng không liên quan gì với nhau, cộng với sự ràng buộc xã hội và áp lực khi vào tuổi trung niên, những xung đột giữa việc làm của con cái và sự xếp đặt của bản thân chúng tôi, những hứng thú và thứ tự trước sau ngày càng phân tán, cộng thêm sự thường xuyên phải đi công tác... May mắn là, cho đến giờ chúng tôi vẫn còn sống chung.

Vẻ đẹp, xấu bên ngoài không phải là nhân tố quyết định tình cảm vợ chồng. Nhiều đôi vợ chồng có vẻ bên ngoài thật không tương xứng, không đẹp đôi; thế mà có nhiều đôi nhìn bên ngoài thấy dường như họ sẽ chia tay sớm thế mà lại yêu nhau đến nỗi “kiếp sau vẫn yêu nhau, vẫn sống với nhau.” Bỏ qua yếu tố ngoại hình của họ, hãy xem xét cuộc sống thực sự của họ, bạn sẽ phát hiện, hai vợ chồng là quan hệ tình cảm lứa đôi, một khi hai người sống chung trong thời gian lâu dài, đẹp xấu gì nhìn mãi cũng quen mắt, sẽ thấy đẹp. Không chỉ trong mắt người tình thì đẹp như Tây Thi, mà trong mắt người thân cũng đẹp như Tây Thi.

Trong cuộc sống hôn nhân, thì điều tối kỵ là một người cứ cho rằng sống chung với người kia là thiệt thòi cho mình. Nếu như bạn bất hạnh thì người kia cũng không vui sướng gì, vậy thì bạn cảm thấy thiệt thòi thì cả hai đều thiệt thòi. Chỉ có sự bao dung với nhau, nhường nhịn lẫn nhau với nhau, đối xử bình đẳng với nhau, kính trọng và yêu thương lẫn nhau mới tạo ra được mối quan hệ hôn nhân đồng điệu.

Tháng 5 năm 2004, tôi có một buổi diễn thuyết cho sinh viên trường đại học Nhân dân, Trung Quốc. Trong buổi diễn thuyết, một sinh viên hỏi tôi: “Khi cô viết ‘cuộc hội ngộ nhân duyên siêu việt EMBA’, cô đã phỏng vấn mấy trăm vị tổng giám đốc công ty, hơn 80% là nam giới, họ chắc chắn đều là những người tài giỏi. Tiếp xúc với những người như vậy nhiều thì cô nghĩ gì về chồng mình, họ có ảnh hưởng đến cuộc sống tình cảm của cô và chồng cô không?”

Thế là, trong chốc lát, mấy trăm cặp mắt hướng về phía tôi. Một sinh viên mới mười mấy tuổi mà đặt ra câu hỏi hóc búa như vậy! Lúc đó không có thời gian để suy nghĩ. Tôi còn nhớ là trả lời như thế này:

Sự cám dỗ không giới hạn về thời gian và tuổi tác. Ví dụ như em là một người xuất sắc, đương nhiên em sẽ thu hút người khác, người khác cũng hấp dẫn lại em, đây chính là một thế giới chân thực. Sức hấp dẫn là nét đẹp của con người, một nét đẹp chỉ có thể thưởng thức mà không thể chia sẻ được.

Nhiều người ưu tú như vậy xuất hiện trước mặt em, em nhất định sẽ bị sức hấp dẫn của họ tác động. Nếu tôi là người thiếu nhiệt tình, họ cũng sẽ không tiếp xúc với tôi. Như vậy, giữa chúng tôi không có sự gặp nhau trong tư tưởng, sẽ không hiểu nhau, cuộc phỏng vấn sẽ không thể tiến hành được, vì vậy công việc của tôi xem như bị thất bại.

Nhưng, có một điểm rất quan trọng, đó chính là có một số người không phân biệt thương trường và tình trường, đối với những trường hợp này tôi cảm thấy rất khó khăn. Khi tôi làm việc cho một công ty nước ngoài, là một nhân viên quan trọng nhất là biết bốn phận, phải có chuyên môn của mình, yêu nghề và hoàn thành tốt công việc của mình. Vừa vào công ty chúng tôi phải ký một loạt hợp đồng. Có rất nhiều cô gái độc thân làm việc trong ngành thời trang ở New York, họ ăn mặc sang trọng và đầy màu sắc, vì họ rất chú ý đến diện mạo bên ngoài, họ cũng rất biết cách nói chuyện với đàn ông, đồng thời họ rất chuyên nghiệp. Nhiều công ty có quy định bất thành văn là: cô gái nào có quan hệ không rõ ràng với cấp trên, thì một trong hai người phải rời khỏi công ty. Tôi đã lưu lạc ở nước Mỹ mười mấy năm rồi, nên tôi biết rất rõ những việc như vậy. Công việc là công việc, gia đình là gia đình, phải có sự phân biệt rõ ràng.

Tôi không thể làm cho mọi người đều thích tôi, nhưng làm cho mọi người kính trọng mình thì quan trọng hơn nhiều so với đơn thuần chỉ là thích mình. Vì kẻ địch có thể không thích tôi, nhưng kẻ địch có thể tôn trọng tôi, nguyên do họ tôn trọng tôi, xuất phát từ tài năng và nhân cách vẹn toàn của tôi. (Mọi sinh viên đều vỗ tay tán thưởng).

Đối với chồng, vị trí của anh ấy mãi mãi vẫn là chồng, tôi không thể mang người khác ra so sánh với anh ấy, như vậy là không công bằng. Nếu anh ấy mang người phụ nữ khác so sánh với tôi thì bản thân tôi cũng cảm thấy khó chịu. Tôi và chồng tôi quen nhau lúc chúng tôi hai mươi tuổi, cho đến bây giờ, tuy anh ấy không phải là người đàn ông xuất sắc nhất tôi nhìn thấy trong đời, nhưng là người tôi yêu nhất. Tôi muốn nói là: Hạnh phúc là do bản thân tạo nên, bạn muốn hạnh phúc thì phải cố gắng xây dựng và gìn giữ, bạn muốn yêu anh ta thì phải mỗi ngày nói cho anh ta biết. Cho dù có những lúc cãi vã, rất giận, hãy học cách tự nói với chính mình: "Tôi hiện giờ rất giận anh ấy, đang giận anh ấy, đành phải để ngày mai lại yêu anh ấy vậy!"

Tôi không tin có thế giới tình cảm thập toàn thập mỹ, cũng không tin giữa vợ chồng có sự tâm đầu ý hợp hoàn toàn. Tôi cảm thấy hai người có thể nắm tay nhau đi hết đoạn đường tình, điều quan trọng là không phải hai người cứ nhìn chăm chăm vào nhau, quan sát nhau, mà hai người cần phải phóng xa tầm mắt. Chỉ cần hai người cùng nhắm vào một mục tiêu, bất kể là bạn cỡi ngựa, anh ta chạy xe, bạn chạy bộ, anh ta nhảy, chỉ cần hai người có nhau, anh ta không bỏ rơi bạn, bạn cũng không rời bỏ anh ta, đối xử bao dung rộng lượng với nhau, nhớ thương nhau, tự nhiên hai người sẽ có thể thanh thản sống với nhau đến trọn đời.

Phần 4

Ai nói lời nói dối không có “Lý”

Bảy sắc cầu vồng tô điểm cho bầu trời sau cơn mưa lớn, nhưng đó chỉ là hình ảnh giả tạo. Nói dối thì sao? Khi đề cập đến vấn đề tình cảm, nó không có phân biệt trắng đen, đúng sai một cách rõ ràng, mà nó giống như bảy sắc cầu vồng làm cho thế giới mù tịt, trở nên mơ hồ. Khi bạn bị mê hoặc bởi bảy sắc cầu vồng, tình yêu mơ hồ sẽ cho bạn cảm giác hạnh phúc mơ hồ; nếu bạn cố tình muốn nhìn rõ nội tâm của đối phương, xem xét cho thật rõ ràng, bạn có biết rằng bạn đang tự mang gông vào cổ.

Say sưa với những lời nói dối của chính mình

Rất nhiều người sau khi xem ảnh nghệ thuật của tôi, phần khích nói với tôi: “Thật là đẹp quá!” Tôi rất là đắc ý, sau cùng cũng tự tin đem cho mẹ tôi xem, không ngờ rằng câu đầu tiên bà thốt ra là: “Thì ra các mình tinh trong phim và trong quảng cáo đều là giả tạo!”

Một người bạn nam rất có học thức và thành đạt trong sự nghiệp đã từng làm tôi mở rộng tầm mắt.

Ngày đó, bạn gái anh điện thoại đến, hỏi anh: “Hôm qua anh đi đâu? Sao tìm anh mãi không được?”

Anh ta nói: “Anh đi hộp đêm.”

Bên kia đầu dây nói: “Lúc đó anh đi với ai?”

Anh không để ý gì nói: “Có thể đi với ai? Đương nhiên là với mấy cô gái ở hộp đêm rồi!”

“Cái gì?” tôi kinh ngạc hỏi anh ta: “Sao anh nói vậy, không sợ bạn gái anh nghe bỏ anh sao?”

Anh ấy cười nhạt nói: “Thực ra tôi vốn dĩ không quan tâm đến cô ấy, cô ấy muốn bỏ đi thì càng tốt.”

Vì không quan tâm đến tình cảm, nên mới nói thực lòng, mà không hề do dự. Tôi nghĩ, vậy thì nếu một người vì nghĩ đến cảm nhận của đối phương, vì muốn duy trì tình cảm đang bên bờ vực tan vỡ, vì muốn cứu vãn tình yêu hoặc sự quan tâm của đối phương, thì người đó mới đánh bóng cho lời nói của mình, dù là phóng đại, dù là trái với lòng mình, dù là lời nói dối, có phải đáng được tha thứ không?

1.

Vì sao đàn ông phải nói dối?

Nếu như nói lời nói dối có lý thì bạn nhất định rất phần nộ, vì bạn cho rằng nói dối không thể tha thứ được. Thế nhưng bạn hãy tự hỏi lòng mình xem, chẳng lẽ trong suốt cuộc đời, bạn chưa từng nói dối lần nào hay sao? Cho dù là vì không muốn làm người khác đau lòng? Hay là để bảo vệ chính mình? Hoặc là để giữ thể diện cho người khác?

Đương nhiên là khi giáo dục con cái, cần phải đề cao sự chân thật. Nội quy của trường quân sự Westpoint của Mỹ là: “Bất cứ lúc nào cũng không cho phép nói dối, nếu bạn bảo vệ cho một người nói dối, thì bạn sẽ bị phạt cùng tội với người kia.” Khi tuyên thệ tại tòa án, bạn cũng phải nói: “Những lời tôi nói ra đều là thật, hoàn toàn thật, tuyệt đối thật.”

Thế nhưng, tình cảm không phải là trắng và đen, đúng và sai phân biệt rõ ràng, nội dung bao hàm của nó phức tạp hơn nhiều. Tôi từng xem qua một bộ phim, khi luật sư buộc bị cáo nói ra sự thật, đột nhiên bị cáo nói một câu: “Tôi có thể nói thật với anh, nhưng anh có thể chấp nhận lời nói thật đó hay không? Các anh vốn không thể tiếp nhận lời nói thật kia mà!” Trong thế giới tình cảm lời nói thật luôn luôn khó chấp nhận được.

Khi các phương tiện thông tin chưa được phát triển như ngày nay, có một người đàn ông từ Mỹ đến Âu châu công tác. Do gia đình có chuyện cần. Vợ ông gọi điện thoại đến công ty, hỏi trợ lý của ông số điện thoại khách sạn - nơi ông trọ, nhưng cô trợ lý lại lạnh lùng nói: “Tôi không biết số điện thoại của ông ấy.” Nói xong liền lập tức gác điện thoại, không có một lời hỏi thăm hay xin lỗi.

Ở phương Tây, người ta rất coi trọng quan hệ gia đình. Trong những tình huống thông thường, cho dù người trợ lý không có số điện thoại, nhưng cũng có thể dựa vào cuốn sổ thông tin trong công ty, sẽ cố gắng tìm giúp số điện thoại. Huống hồ là một khi gia đình họ có chuyện gấp đang cần giải quyết?

Trực giác của người phụ nữ rất nhạy cảm, bà vợ liền liên hệ đến thư ký của công ty, đồng thời tìm được số điện thoại, và nhân tiện hỏi: “Trợ lý của anh ấy cũng biết số điện thoại này phải không? Nếu không thì công ty có việc cần thì làm sao liên hệ?” Thư ký công ty không biết sự tình liền trả lời: “Bà không cần phải lo lắng, nhân vật quan trọng như chồng bà, có rất nhiều việc phải cần ông ấy quyết định, cho nên những nhân viên làm việc trong bộ phận ông ấy đều biết rõ ông ấy đi đâu và biết cách liên lạc.”

Nghe đến đây, bà lập tức liên tưởng đến những cử chỉ rất lạ của ông chồng, ví dụ như: thường hay soi kiếng, chủ động tiếp điện thoại, họp cuối tuần... càng nghĩ càng cảm thấy có gì đó không bình thường.

Bà liền lập tức điện thoại cho chồng, câu đầu tiên bà nói là: “Ông và cô trợ lý của ông có quan hệ đặc biệt gì?”

Chồng bà nghe thấy, lặng người hồi lâu, hỏi lại: “Bà nghe được gì rồi?”

“Cần gì phải nghe được gì? Ông là cấp trên, cô ấy thường ngày ân cần với ông như vậy, đã biết tôi là vợ ông, theo thông thường thì cô ta phải phần nào kính nể tôi...”

“Cô ta đắc tội với bà sao? Đừng có để trong lòng. Tôi sẽ bảo cô ta chú ý một chút.”

“Cô ta biết số điện thoại ở đây không?”

“Trong công ty ai ai cũng biết.”

“Tại sao cô ta không cho tôi biết số điện thoại ở đây? Cô ta biết rõ việc này rất quan trọng mà.”

“Cũng có thể... cô ấy quên.” Bên đầu dây kia, chồng bà giải thích.

Lúc này, cô tiếp tân khách sạn xin lỗi và báo lại với ông: “Xin lỗi thưa ông, có một phụ nữ cần nói chuyện với ông, cô ấy nói ông đang chờ điện thoại của cô ấy.”

Sau một hồi im lặng, người chồng nói: “Bây giờ tôi đang họp, không tiếp điện thoại được.”

Trước tình hình này, vợ ông không nhin được nữa: “Tại sao ông không nói là ông đang nói chuyện với vợ ông? Tôi với ông nói chuyện là họp sao?” Tiếp theo đó là tiếng “Cụp” gác điện thoại của bà ấy. Mặc dù người chồng liên tiếp gọi lại nhưng bà ấy không tiếp điện thoại.

Không lâu sau khi chuyện này xảy ra, cô trợ lý của ông bị công ty cho thôi việc. Thế nhưng, người chồng vẫn không thừa nhận việc mình có quan hệ gì với cô ta. Đó là do ông muốn tránh khỏi cục diện này, hay còn một nguyên nhân nào khác? Bất kể như thế nào, đừng tưởng rằng phụ nữ sẽ quên, có lẽ họ sẽ cảnh giác hơn, cũng có thể họ quan tâm yêu thương chồng hơn, cũng có thể đây là ngòi nổ làm bùng phát những vấn đề trong quan hệ vợ chồng.

Sau này người vợ hỏi tôi, chồng bà có phải đã thay lòng đổi dạ. Tôi nói: “Nếu ông ta muốn bỏ gia đình này thì ông ta có thể bỏ từ lâu rồi. Ông ấy mỗi ngày đi làm về nhà, chối sạch những vấn đề nhạy cảm, thực ra chỉ vì ông ấy còn quan tâm đến gia đình này, còn quan tâm đến bà! Nếu như ông ấy nói với bà là ông ấy ngoại tình thì bà có tha thứ cho ông ấy không?”

“Tôi nhất định sẽ cắt đứt quan hệ với ông ấy, rời khỏi nhà!”

“Đúng rồi!” tôi nói, “Chính vì ông ấy không nói gì, cho nên hai người mới có thể sống chung được đến ngày hôm nay. Cho dù là bà có còn nghi ngờ chuyện đó hay không, nhưng hôn nhân của hai người vẫn còn được tiếp tục.”

Khi đối phương thật sự nói thật, có lẽ là anh ta đã không quan tâm đến cảm giác của bạn, không còn quan tâm đến quan hệ của hai người.

Đương nhiên ở đây nói lý do của sự nói dối, thực ra đều do đã làm những việc không nên làm, nhưng một khi đã vướng vào những việc này thì khó mà dứt ra được. Thực ra, không nói sự thật là vì sợ người nghe không thể chấp nhận. Lời nói dối có khi có lợi chứ không có hại. Thế nhưng, nói dối phải có mức độ, phải có giới hạn. Nếu như khi một người không quan tâm đến gì cả, không có giới hạn, thì lời nói dối có thể là vô biên vô tận. Lời nói dối không phải là mượn cớ, gọi chó sói nhiều lần sớm muộn gì cũng bị chó sói ăn thịt.

Tôi cảm thấy hôn nhân giống như một ranh giới, mọi thứ cô ấy nói đều là thật, mọi thứ anh ấy nói đều là giả, bất kể là thật hay giả, họ vẫn không rời nhau. Thời gian mười mấy năm trôi qua, anh ấy bị sự chân tình của cô ấy làm xiêu lòng và cô ấy chưa từng nghi ngờ anh ấy một chút nào. Cứ như vậy, giả biến thành thật, và trong khoảnh khắc vẻ đẹp trở nên vĩnh hằng!

2.

Trời sinh phụ nữ thích mơ mộng

Khi giận, phụ nữ Mỹ thường hay ví đàn ông như thế này: “Họ là lợn.” Có lẽ có một vài người đàn ông là lợn thật, nhưng khi phụ nữ yêu “lợn”, lại tưởng tượng họ là con rồng, có thể hôm nay anh ta không phải là rồng, thì sau này, anh ta nhất định sẽ thành rồng. Thế là, người phụ nữ lấy chồng không phải vì con người thật sự của anh ta, cô lấy con người do cô tự tưởng tượng nên. Sau bao nhiêu năm, “lợn” vẫn cứ là “lợn”, ngay cả cánh cũng không mọc ra, nếu họ không giống như những gì phụ nữ tưởng tượng, đó là sự thiệt thòi của phụ nữ, là sự sai lầm của đàn ông, từ đó mà dẫn đến sự sai lầm trong hôn nhân của chúng ta. Chẳng lẽ đây không phải một hình thức nói dối khác của phụ nữ sao?

Ngay trong những ngày viết cuốn sách này, nửa đêm tôi có nhận điện thoại của một người bạn gái, nói là có chuyện gấp, phải nghe ý kiến của tôi, sau đó mới quyết định. Tôi đang nửa mơ nửa tỉnh đành phải nghe cô ấy kể.

Cô nói, ở Chicago, cô bất ngờ gặp lại người đàn ông cô yêu hai mươi năm về trước. Vừa gặp mặt nhau, hai bên đều khóc. Cô muốn ly hôn với người chồng hiện tại, và nối lại tình xưa với người tình cũ vì đây là người đàn ông cô yêu nhất trên đời.

Nghe cô bạn có ý nghĩ điên rồ như thế, tôi tỉnh hẳn ra. Thế là hai chúng tôi nói chuyện đến sáng hôm sau. Mục đích duy nhất của tôi là giúp cô ấy tỉnh mộng. Dù đó là người đàn ông cô yêu nhất thì sao? Đó là hai mươi năm trước! Từ hai mươi tuổi đến bốn mươi tuổi, con người thay đổi rất nhiều.

Hơn nữa, chồng cô khá xuất sắc: từ làm ruộng, đi lính, tự học nghiên cứu sinh, lấy bằng tiến sĩ Mỹ, sự nghiệp thành đạt, rất quan tâm thương yêu vợ. Vì vậy, tôi khuyên cô ấy, vấn đề ở chỗ chồng cô đối xử quá tốt với cô, tốt đến nỗi cô thấy không gì mới mẻ, không có gì hấp dẫn. Hơn nữa, người yêu cũ đã có vợ, lần gặp mặt ngẫu nhiên này tuy là một bất ngờ thú vị, nhưng chỉ là sự nhắc lại kỷ niệm xưa, còn những chuyện về tương lai sau này, chỉ do cô tự vẽ nên mà thôi.

Những chuyện người ngoài nghe có vẻ hoang đường, cô bạn lại cho rằng đó là một chuyện tình sử thi đầy cảm động, cứ vậy, cô tự mình đào một cái hố, và tình nguyện nhảy xuống!

Có rất nhiều người nói với tôi: Nếu ngày nào đó tự viết về chuyện tình của mình, chắc chắn sẽ làm người đời cảm động. Thực ra chuyện tình là của riêng bạn, như chính người uống nước mới biết nước lạnh hay nước nóng.

3.

Cẩn thận với những đàn ông lãng mạn

Hai mươi năm nay, tôi sống trong thế giới phương Tây, tận mắt thấy đàn ông phương Tây đúng là rất biết cách bày tỏ tình cảm với phụ nữ. Nhưng nói như vậy không có nghĩa là đàn ông phương Tây lãng mạn, còn đàn ông phương Đông không lãng mạn. Chỉ có điều hình thức biểu hiện lãng mạn không giống nhau mà thôi. Nhưng những phụ nữ chưa từng tiếp xúc với đàn ông phương Tây luôn dễ bị sự lãng mạn của họ làm xiêu lòng.

Một lần tôi ăn tối tại trang trại ở Italy. Đó là một vườn nho rất rộng rãi và yên tĩnh. Chúng tôi - mười mấy du khách đến từ Mỹ vừa dùng bữa vừa nghe các nghệ sĩ dân gian biểu diễn. Giữa buổi, tôi đi vệ sinh, lúc đi ra, tôi thấy hai anh em song sinh quỳ xuống đất với tư thế xin cầu hôn với tôi, còn những người đàn ông khác thì vừa đệm nhạc vừa nhảy, còn có người hô lớn: “Em đẹp quá, hấp dẫn quá, em đã làm chúng tôi điên dại vì em.”

Biết rõ là những người này đang diễn kịch, hơn nữa những du khách khác trong đại sảnh đều đồng loạt tán thưởng, làm tôi cảm thấy rất vui. Mặc dù tất cả đều là đóng kịch, nhưng khi mọi người xung quanh, mọi cặp mắt đều xem bạn là trung tâm, đều nhìn về phía bạn thì cảm giác của bạn sẽ rất tuyệt vời.

Còn có một lần, tôi tham dự buổi tiệc trong một thành nhỏ ở Thụy Sĩ. Đêm đó ít nhất cũng có một ngàn du khách từ khắp nơi trên thế giới đến trang trại nổi tiếng này. Mọi người vừa ăn cơm vừa xem biểu diễn. Trong đó có một tiết mục, ba vị “hoàng tử” trên sàn diễn xuống mời ba “mỹ nhân” trong số cả ngàn vị khách lên cùng khiêu vũ.

Lúc nhìn thấy một vị “hoàng tử” đi về phía tôi đang ngồi, tim tôi bắt đầu đập liên hồi. Tiếng vỗ tay hoan hô xung quanh khiến cả hai tai tôi lùng bùng. Tôi chưa kịp lấy lại bình tĩnh, đã bị anh ta nắm tay kéo lên sân khấu. Người dẫn chương trình rất chuyên nghiệp hỏi tôi nhiều câu hỏi, đồng thời cảm ơn tôi là người phương Đông đầu tiên, cảm ơn thân hình xinh đẹp của tôi gây cho họ một ấn tượng mạnh mẽ, v.v.

Sau khi tiệc tan, rất nhiều người khách đến chào hỏi tôi, tôi cảm thấy rất ngại, cố tìm cách tránh xa phía sau mọi người, muốn lặng lẽ rời khỏi nơi ấy. Không ngờ, vị “hoàng tử” đã kéo tôi lên sân khấu, đang đứng sẵn ở cửa chính đợi tôi, còn hôn lên tay tôi trước mặt mọi người để thể hiện sự cảm ơn của anh ta đối với tôi.

Con người rất thích vinh dự hão huyền, lúc ấy tôi suýt choáng đi vì xúc động, về đến khách sạn tôi cũng không tài nào ngủ được. Nhưng tôi biết, trong buổi dạ tiệc sau, anh ta lại dùng cách thức giống hệt như vậy đối với một phụ nữ khác. Loại lãng mạn này chỉ là một cách thể hiện của vui vẻ mà thôi, hoặc thậm chí chỉ là một nghi lễ.

Lãng mạn là một hình ảnh giả tạo mà người khác mang đến cho mình, thực ra cuộc sống

không phải chỉ có vui sướng, cuộc sống là một loại trạng thái vật chất và tâm hồn, cần phải một người có tâm hồn khỏe mạnh để cân bằng nó.

Chúng ta rất thường nghe những từ “yêu thích, xinh đẹp, nhớ thương” từ những người đàn ông phương Tây, nhưng có khi nghe quen rồi lại không có cảm giác, vì đã biết rõ đó chỉ là biểu hiện sự lễ nghi khách sáo mà thôi. Nhưng những lời này được nói ra từ một người đàn ông xuất sắc Trung Quốc thì nó rất có ý nghĩa.

Có một người đàn ông Trung Quốc nói với vợ trước khi cô ta bỏ theo một người đàn ông Mỹ: “Em thấy chai nước này không? Nước nhiều như vậy nhưng khi uống hết thì sẽ không còn. Em trách anh là không thường nói 'anh yêu em', nếu như anh luôn nói câu nói ấy thì cũng giống như nước trong chai sau khi uống hết, có nói nữa thì chỉ toàn là những lời nói trống rỗng.”

Lãng mạn là một yếu tố góp phần quan trọng trong tình yêu, nhưng không phải là toàn bộ tình cảm để dẫn đến hôn nhân. Những đôi vợ chồng ở thập kỷ 80 của thế kỷ XX như chúng tôi, đa số đều chưa từng trải qua sự lãng mạn của thời hiện đại, nhưng trong cuộc sống của chúng tôi không phải không có tình yêu. Trong tình yêu, thực tế và hư vinh đều quan trọng như nhau. Nhưng phần hư vinh thì luôn dễ làm cho người ta tưởng là thật, vì nó quá rõ ràng, không cần phí sức cũng có thể có được, nắm được. Vấn đề là: nếu chúng ta nghĩ rằng hư vinh là thực tế, thì khi biết thực tế lại quá khô khan, khác hẳn với sự tưởng tượng, từ đó chúng ta sẽ có cảm giác lúc đầu bị lừa dối, cảm thấy mọi thứ xảy ra lúc đầu đều là giả dối. Nguyên nhân chủ yếu do chúng ta quá phóng đại cái hư vinh mà quên đi thực tế xung quanh cuộc sống của mình.

4.

Phía sau của “Cuộc gặp gỡ đẹp đẽ”

Năm 1999, tôi đi công tác tại Thượng Hải, ở tại khách sạn dành cho nhân viên nước ngoài của cô bạn. Một buổi sáng, vừa đi đến đầu đường, đột nhiên một cơn gió lạnh thổi đến, tiếng trời gầm xa xa. Tôi vội chạy về khách sạn lấy áo khoác. Vừa bước vào thang máy, chưa kịp đứng vững thì có một tràng tiếng Anh bên tai:

“Chào buổi sáng, cô đi tầng mấy?”

“Tầng ba mươi tám!”

Vừa dứt lời thì có người đưa tay lên bảng điện nhấn dùm tôi. Từ chiếc gương phản quang, tôi thấy có một người nước ngoài mặc áo ngắn quần ngắn, lưng ướt đầm mồ hôi đang đứng bên cạnh. Trong thang máy chỉ có ông ấy và tôi. Tôi quay qua cười thân thiện với ông khách người nước ngoài: “Cám ơn ông, trời trở gió rồi, ông không thấy lạnh sao?”

Cứ thế chúng tôi tự nhiên bắt đầu tán gẫu, nội dung cũng chỉ là kiến trúc của New York, mì ống Italy, băng đóng ở bờ biển phía tây... không có chủ đề nhất định. Tới tầng ba mươi bốn, ông ta bước ra, quay đầu nhìn lại dường như còn muốn nói điều gì.

“Rất mong cô có thể cùng tôi xuống lầu uống cà phê nói chuyện tiếp.”

Không may, tôi đã có hẹn trước, chỉ dành cảm ơn ý tốt và từ chối, nếu không bận hẹn, thì tôi sẽ kéo cả cô bạn tôi đi cùng, không có gì phải lo sợ cả. Lúc này ông ta móc từ chiếc ví ra một tấm danh thiếp trao cho tôi: “Tôi là Winshen, đến Trung Quốc đã hai năm...”

Tối hôm đó, tôi kể lại chuyện này với cô bạn, đầu tiên cô ấy ngạc nhiên nhìn tôi chăm chăm, sau đó nhoẻn miệng cười, nói: “Ái chà, tôi đã ở đây một năm rồi, chưa từng thấy người nước ngoài nào nhiệt tình như vậy, bạn mới tới một ngày thì đã được kết bạn rồi sao?”

Lời nói của cô ấy làm lòng tôi vốn không nghĩ gì bỗng nhiên hồi hộp. Chẳng lẽ tôi đã làm sai điều gì? Có gì quá đáng hoặc không ổn không? Nghĩ đi, nghĩ lại, chẳng phải vì mình làm quen với một người nước ngoài sao! Đương nhiên, vấn đề không chỉ là mình làm quen với một người lạ, mà còn nói chuyện với người ấy rất tự nhiên. Nói thật, lúc ấy chúng tôi nói chuyện bằng tiếng Anh, nhưng còn lưu loát hơn cả dùng tiếng Trung Quốc.

Việc này làm tôi nhớ lại một chuyện rất thú vị. Người trong nước thường hỏi tôi “Tại sao thấy người nước ngoài có vẻ trẻ hơn so với tuổi của họ?” Tôi nửa thật nửa đùa nói: “Vì quan hệ giữa người trong nước quá phức tạp, nên nét mặt của người Trung Quốc có nhiều vẻ, nhiều kiểu. Bạn xem mỗi người luôn luôn phải thay đổi nét mặt: đối với người thân thì thả lỏng tự nhiên; đối với người quen thì hỏi han ân cần một cách khách sáo; đối với cấp trên thì e dè, sợ sệt; đối với cấp dưới thì phải khống chế sự kiêu căng; đối với người lạ thì không quan tâm tới;

từ sáng đến tối, các cơ mặt bị kéo tới kéo lui một ngày phải thay đổi mấy chục lần, một năm có thể phải thay đổi mấy ngàn lần. Giá như, bất cứ gặp người nào, khuôn mặt ta chỉ giữ một nét mặt chào hỏi lễ phép, mỉm cười một cái, thì những nếp nhăn trên mặt có phải sẽ ít đi không?"

Biển người bao la trong thế giới mê mông, người Trung Quốc có thói quen dùng cái “vòng tròn”, lại xem sự giao tế lấy bản thân là tâm điểm dựa vào tình cảm sâu cạn để sắp xếp vị trí của người thân bạn bè trong vòng đó. Người quan trọng nhất sẽ ở gần tâm điểm nhất, xếp sau người quan trọng nhất là, người quen, đồng nghiệp, cấp trên, cấp dưới, người lạ vòng tròn có thể lớn, nhỏ tùy theo mối quan hệ và sự từng trải của mỗi người. Vòng tròn quan hệ biến hóa khôn lường, người trong vòng, người trên vòng, người ngoài vòng được sắp xếp rất rõ ràng. Trong mạng lưới quan hệ đan xen phức tạp này, khó tránh khỏi nghe người Trung Quốc nói: “Không phải anh không quan trọng, làm như vậy chẳng phải là vì đánh đồng quan hệ sao!”

Người Mỹ thì sao? Bản thân là trung tâm, những người khác đều xếp thành từng hàng từng hàng tùy ý. Về mặt thời gian có thứ tự trước sau, sớm tối, nhưng trong lòng họ đối với người thân, bạn bè, và những người khác không có phân ra quan hệ gần xa tuyệt đối. Xã hội nước Mỹ khích lệ, đồng thời nhấn mạnh sự tồn tại và phát huy cá tính, cho nên người ta quen với suy nghĩ “tôi làm theo cách của tôi, ai nói gì cũng mặc”, do vậy không cần quan tâm duy trì quan hệ con người với con người, mà cần gì phải lấy lòng người khác. Họ đối nhân xử thế không có sự gần xa, thân thuộc, họ tùy tình huống sự việc mà giải quyết. Cho nên người nước ngoài khi tuyển người, sẽ thu nhận người xa lạ nhưng tài giỏi, chứ không vì quan hệ mà thu nhận người bạn đã quen nhiều năm nhưng không có tài, là chuyện bình thường. Nhưng đối với người Trung Quốc, làm như vậy thì mọi người sẽ cảm thấy: người này sao không có tình nghĩa gì cả!

Còn nữa, khi hai người Mỹ nói chuyện với nhau, mắt nhìn thẳng vào nhau, hiểu nhau, đó là một hình thức tương đối quan trọng trong giao tiếp. Còn nhiều người Trung Quốc thì tránh nhìn thẳng vào mắt người kia, nhưng không nhìn không phải là không muốn nhìn. Ở Mỹ, nếu như có một phụ nữ xinh đẹp xuất hiện tại dạ tiệc, nhất định sẽ có rất nhiều người thán nhiên ngắm nhìn thưởng thức vẻ đẹp của cô ta, thậm chí còn chủ động đến làm quen. Người Trung Quốc thì sao? Bất cứ một cử động công khai nào, cho dù là sự làm quen rất lịch sự chắc cũng sẽ bị xem là hành động thiếu suy nghĩ? Sự thật vốn tự nhiên, lại bị bắt buộc kiềm chế lại, rồi thì việc đơn giản bị con người làm cho phức tạp hoá.

Về mặt xưng hô và tuổi tác trong mối quan hệ giữa con người với con người, sự khác biệt trong văn hóa giữa Đông và Tây càng lớn. Ở các nước phương Tây, người ta kỵ nhất là bị hỏi: “Anh bao nhiêu tuổi?”; vui mừng nhất là được khen “Nhìn anh sao mà trẻ thế”. Còn ở Trung Quốc, tuổi tác là sự từng trải, một sự tượng trưng của vốn liếng và kinh nghiệm sống. Tôi lớn hơn bạn, là anh của bạn, là chị của bạn, xưng anh kêu em, biểu hiện là tôn trọng nghĩa khí, thực tế là ẩn chứa ý thức đẳng cấp thấp cao.

Ở Mỹ, dù bạn là ông chủ, hay người lớn tuổi, mọi người đều có thể xưng hô với bạn bằng “tên”. Tên tiếng Trung Quốc của tôi là Trần Ngật, người Mỹ lớn nhỏ đều có thể gọi tôi là: “Ngật”, theo họ nói: “Chẳng phải chữ E trong mẫu tự tiếng Anh sao?” khi chào hỏi Tổng giám đốc của các công ty, bất luận chức vị cao bao nhiêu, tôi đều không cần gọi họ, chỉ cần gọi tên của họ là được rồi. Vấn đề duy nhất là, có một số cô gái Trung Quốc sau khi kết hôn, mang họ

chồng, tự mình đổi nguyên cái tên tiếng Trung Quốc của mình thành tên nước ngoài bằng tiếng Anh. Ví dụ như: tên Vương Phi Phi, tên tiếng Anh là Fairy, chồng họ Lee, trở thành Fairy Lee. Bạn xem, có giống ai không?

Khi về nước, cái không quen nhất đó là cách xưng hô: nào là tổng giám đốc Trương, tổng giám đốc Lý, tổng giám đốc Triệu, ông Mã, tiểu Xã... Không có cái nào gọi tên trực tiếp được. Có rất nhiều bạn bè cũ quen biết nhau đã hai, ba chục năm rồi thì gọi cả tên lẫn họ quen rồi, đột nhiên gọi “thủ trưởng” cảm thấy hơi ngồ ngổ. Nhưng ở Mỹ, người Hoa gọi nhau bằng tên chỉ hạn chế ở những người đã có tên tiếng anh, như: Mary, John, Alan, Peter, Jennifer v.v... mà không phải là tên có một từ như tiếng Trung Quốc. Nếu như tên Trương Lợi, bạn gọi “Lợi”, Lý Bình, bạn gọi là “Bình”, Vạn Niên Thuận, bạn gọi “Niên Thuận”, phải rất chú ý đối tượng, coi chừng bị hỏi vặn lại rằng: “Anh bạn, chẳng lẽ bạn có thể gọi vậy sao?”

Trở lại vấn đề chính, nếu như lúc đầu một người Trung Quốc đang đứng trong thang máy, chắc ông ta rất có thể không chủ động làm quen trước, mà tôi cũng “nhập gia tùy tục”, cúi đầu xuống, dường như không ai nhìn thấy nhau, e rằng ở Thượng Hải chắc cũng đã không có “cuộc gặp gỡ đẹp đẽ” như vậy!

Nói đến nói dối, chỉ cần là ý tốt, thì bạn nói càng nhiều càng tốt, ví dụ:

Một buổi sáng sớm, sau khi rời khỏi khách sạn, ngồi lên taxi, tôi nói: “Cho tôi đến nhà hàng Côn Luân.”

“Quốc Đô, Lệ Đô, Thủ Đô, Vương Đô, Tân Đại Đô v.v... tôi đều biết, cô muốn đến Côn Luân, tôi càng biết rõ.”

Trong lòng tôi nghĩ đây chắc là anh tài xế vui tính, tôi chưa kịp nói gì, anh ta lại lên tiếng: “Cô à, cô làm nghề gì?”

“Anh xem tôi giống làm nghề gì?”

“Giống bà chủ.”

“Tôi không thích làm bà chủ, mệt lắm.”

“Mệt à, tài xế lái xe, không có khách thì lo, có khách thì mệt. Chủ tiệm ăn, không có khách thì lo, có khách thì mệt. Khi nào mới hết mệt? Đi gặp ông Mác thì hết mệt.” Tài xế nhìn tôi một cái từ kính chiếu hậu, nói tiếp: “Cô à, lúc cô mười tám, mười chín tuổi, chắc là đẹp lắm. Nếu tôi còn trẻ, nhất định sẽ theo cô.”

“Tôi đã kết hôn từ lâu rồi! có hai đứa con rồi!” Tôi cười nói.

“Kết hôn à, cô có nghe câu nói này chưa? Kết hôn là sai lầm, ly hôn là tỉnh ngộ, không có con là thứ bỏ đi, có con rồi là lại sai lầm, tái hôn là biết sai mà không sửa.” Không biết anh ta từ đâu nghe được câu dài như vậy!

Chẳng bao lâu, đã đến nơi tôi cần đến. Lúc xuống xe, tài xế lại nói: “Cô cười lấp lánh như ánh mặt trời, hy vọng tương lai không xa lại được gặp cô.”

Bạn nói xem anh tài xế này nói thật hay nói giả? Thực ra thật giả không quan trọng, người nói vui, người nghe vui hơn, đừng quá nghiêm khắc. Không làm tổn thương nhau, bạn tốt, tôi tốt, mọi người đều tốt, thế giới này chẳng phải là tốt hơn sao.

Lời kết

Ai nói bạn là tất cả sinh mạng của anh ta

Nếu có một người nói với bạn, người anh ta yêu nhất là bạn, thì xin hãy đừng tin. Chưa tới cuối cuộc đời thì xin đừng tùy tiện nói từ “nhất”. Nếu có ai đó nói với bạn: bạn là tất cả sinh mạng của anh ta, thực ra đều toàn là những lời dối trá. Trên thế giới này, không người nào có thể là toàn bộ của người khác, không ai có thể hoàn toàn thay thế được người khác, chỉ duy nhất bản thân mình, và chính mình đi cho đến hết cuộc đời.

Khi trái tim chúng ta bị mưa gió đập vùi, rất cần sức nóng của mặt trời làm khô trái tim ướt đẫm; khi con đường ta đi bị vách núi cản trở, rất cần có người dẫn đường chỉ lối ta đi; khi lòng ta bị thương tổn dày vò, thì rất cần một tình yêu chân thật lại đắp lành vết thương. Nhưng, khi vướng vào vòng xoáy tình cảm, bạn cần phải biết làm thế nào để xử lý. Nắm giữ thì đau khổ, buông xuôi thì bạc tình, những ân oán trong tình cảm bùng phát ngay giữa sự nắm giữ và buông xuôi. Làm người phụ nữ, chúng ta không tránh khỏi phát sinh tình cảm với một người đàn ông, nhưng trước tiên phụ nữ phải giữ được bình tĩnh. Họ sợ những lời nói dối của đàn ông, nhưng lại mê say bởi những lời nói dối của đàn ông. Khi tình cảm sâu đậm thì thường có những lời thề như: yêu đến kiếp sau, biển cạn đá mòn v.v., nhưng sinh mệnh và năng lực con người có hạn, không ai có thể quyết định việc xảy ra ở thời điểm cả trăm năm sau, vậy bản chất của những lời thề mãi mãi không thay đổi, nó chỉ là một lời nói dối vô căn cứ. Nhưng phụ nữ luôn thích nghe những lời nói dối như vậy, một lần rồi lại một lần, nghe mãi không chán.

Nhưng tình cảm không phải là tất cả của người đàn ông. Vì họ là đàn ông, sự nghiệp là rất quan trọng đối với họ. Anh ta sẽ không dùng toàn bộ sinh mạng của mình đặt vào tình yêu, nếu không thì khi về già, nếu anh ta không làm được việc gì, thì sẽ hối hận suốt đời, sẽ đổ lỗi cho tình cảm. Cho nên để sống với nhau đến trọn đời mà không hối tiếc, thì hãy chân thành hiểu và thông cảm cho anh ta, mong cho anh ta hạnh phúc! Cho dù là theo đuổi một hình bóng, ôm lấy một giấc mộng; cho dù bạn không phải là tất cả sinh mạng của anh ta.

Phần 5

Đàn ông “nhận xét” phụ nữ

Trong một dịp nhân viên công ty đi du lịch dã ngoại, ông chủ hỏi các nhân viên nữ:

"Các cô có biết phụ nữ nên chọn một người chồng như thế nào không?"

"Đương nhiên là chọn một người tốt như ông chủ rồi!"

Các cô không hẹn mà cùng trả lời.

"Đừng có nói bậy", ông chủ nghiêm túc nói: "Phải tìm người đàn ông bước ra từ đám phụ nữ".

Phụ nữ có chuyện bực mình, trong lòng buồn bực không vui, thường tìm đến nhà các bạn nữ khóc than kể lể; đàn ông có chuyện bực mình, trong lòng không vui thì thường tìm những anh bạn uống rượu la quậy. Về mặt hành vi có thể nói nam và nữ khác nhau rất xa.

Nếu có một ngày, một người đàn ông không nén lòng được, nói với bạn: "Cô thật hiểu ý người", thì bạn nên vui mừng. Vì sự khen tặng như vậy quý báu hơn lời khen bạn xinh đẹp, vì khi ấy quan hệ của anh ta và bạn không phải chỉ ở hình dáng bên ngoài mà đã tiến sâu vào tâm hồn. Quan hệ xác thịt không thể lâu dài, sự tương giao giữa hai tâm hồn mới là trọn đời trọn kiếp.

1.

Người phụ nữ trong mắt đàn ông

Một người đàn ông nói với tôi: “Tôi thích tiếp xúc với những cô gái đẹp.” Lần đầu nghe anh ta nói như vậy, tôi cảm thấy anh ta rất nông cạn thiếu kiến thức, nhưng bạn hãy nghe anh ta giải thích.

Anh ta nói, phụ nữ đẹp hiền hậu hơn phụ nữ diện mạo bình thường, đơn giản, vì từ nhỏ đến lớn họ thường được người khác yêu thích, điều này làm họ không cần phải phí nhiều tâm sức để so đo, giành giật. Người khác đối xử với cô rất tốt, cũng có thể nói là cưng chiều, điều này làm cô chỉ thấy mặt tốt của thế giới và cô trở nên đơn giản, thuần khiết. Còn những phụ nữ diện mạo bình thường thì hay tính toán, từ nhỏ đã không được yêu thương nhưng lại cố gắng để có được sự yêu thương. Họ không thể dựa vào vóc dáng của mình để làm người khác chú ý, nên chỉ còn cách dùng mọi thủ đoạn để có được những gì họ cần.

Tuy anh ta nói không phải không có lý, nhưng hoàn cảnh trưởng thành, không gian phát triển và rèn luyện khí chất là những yếu tố rất quan trọng. Mọi người đều thích cái đẹp. Nhưng chúng ta không thể dựa vào tướng mạo mà định tốt xấu. Sắc đẹp do trời sinh không thể muốn mà có được, nhưng trí tuệ, phẩm hạnh và sự rèn luyện đạo đức lại là những yếu tố có thể làm nổi bật sự rực rỡ xinh đẹp của phụ nữ.

Tôi từng mời một người bạn nữ xinh đẹp dùng cơm tại một nhà hàng lớn ở Thượng Hải, chúng tôi vừa ăn vừa bàn công việc. Lúc gần kết thúc, người phục vụ bàn đến nói với hai chúng tôi là có một người khách khác đã trả tiền bữa ăn giúp chúng tôi rồi, đồng thời có ý mời chúng tôi sang bàn của họ trò chuyện. Tôi nhìn cô bạn xinh đẹp nói: “Hôm nay nhờ bạn mà tôi thơm lây, cảm ơn bạn!”. Một lần khác, cũng ở Thượng Hải tôi cùng uống trà với một người đẹp từ Mỹ về, kết quả là có mấy kỹ sư người Mỹ chủ động đến trò chuyện với chúng tôi. Chúng tôi cũng lịch sự chào hỏi họ một cách rất thoải mái.

Thực ra không cần tưởng tượng quá phức tạp những sự giao tiếp tự nhiên, nếu bản thân phụ nữ có sự tự tin, chín chắn, lễ độ, thì sẽ nhận được sự tôn trọng của đối phương. Vẻ đẹp bên ngoài sẽ được mọi người ngưỡng mộ nhưng không phải là chiếm hữu, nếu một phụ nữ xinh đẹp nhưng ăn nói, cử chỉ tùy tiện thì sẽ tự làm giảm giá trị của mình.

Còn có một người đàn ông nói như thế này: “Một đời người mà chỉ kết hôn có một lần thì không hợp lý. Thời đại đang thay đổi, tự thân con người cũng thay đổi. Từ ấu thơ cho tới trưởng thành, từ khỏe mạnh đến già yếu... mỗi giai đoạn khác nhau sẽ yêu thích những thứ khác nhau. Nếu như tính tình giữa hai vợ chồng vẫn không thay đổi thì là việc rất hạnh phúc. Nhưng, đa số các đôi vợ chồng càng về sau, sự cách biệt ngày càng lớn. Lúc này nếu còn kéo họ lại với nhau thì thật là đau khổ.” Anh ta gọi quá trình này là: “Bỏ đi cái cũ, đón nhận cái mới.” Tôi nói: “Anh đang tìm cách cho việc ngoại tình của anh.” Anh ta nói: “Đó là bản chất bẩm sinh của con người mà!”

2.

Cái nhìn của đàn ông về thế giới nam nữ

Mười cách nhìn của đàn ông về thế giới nam nữ

Qua lời phát biểu của ba vị chuyên gia Mỹ, có thể thấy rõ sự biểu lộ chân thực của đàn ông về thế giới nam nữ. Ba vị này là: một là luật sư, một là kiểm toán viên, còn một là bác sĩ. Còn việc họ chỉ đại diện cho đàn ông Mỹ, hay đại diện cho toàn bộ đàn ông trên thế gian này, thì phải chờ các ông tự xác định.

Họ cho rằng, đàn ông có mười cách nhìn sau về thế giới nam nữ:

1. Trong quan hệ nam nữ, thường thì nữ đóng vai trò chủ đạo chứ không phải nam.

Đối diện với người phụ nữ họ ngưỡng mộ, họ luôn cảm thấy rất sợ và có cảm giác không an toàn. Tục ngữ nói rất hay: “Nam theo đuổi nữ khó như cách trở núi non trùng điệp, nữ theo đuổi nam dễ như chỉ cách một lớp vải.” Còn có một hiện tượng rất có ý nghĩa: Trong số lưu học sinh đợt đầu, những người bỏ chồng sớm luôn chính là những người phụ nữ trước kia đã chủ động theo đuổi chồng cô ta.

2. Trong giao tiếp, cũng không hẳn tuyệt đối là nam phải chủ động, nữ thụ động. Nhiều khi, đàn ông thích phụ nữ chủ động hơn.

Vì trong sự nghiệp đàn ông đã quen với việc dẫn đầu, nhưng khi bước vào thế giới của hai người, lòng can đảm, sự hiểu biết và thái độ tích cực của phụ nữ sẽ làm cho người đàn ông đang mệt mỏi vì công việc, tìm được sự thư giãn.

3. Sở dĩ đàn ông không tiếc công sức theo đuổi một thứ gì đó, không phải vì họ thích nó, mà là vì họ không thể chấp nhận thất bại.

Người đàn ông có sự nghiệp, có tham vọng sẽ không bỏ nhiều công sức để tranh giành một vật không có hy vọng. Cho nên, nếu bạn thích người đàn ông như vậy thì không nên đùa giỡn tình cảm với anh ta. Có khi đàn ông sẽ bỏ mọi công sức theo đuổi một phụ nữ, nhưng không nhất định là anh ta yêu cô ta sâu sắc, mà là vì anh ta không thể chấp nhận thất bại. Trong tình huống này, một khi chiếm được người phụ nữ này, thì anh ta sẽ khó có thể cố gắng tạo sự lãng mạn như lúc ban đầu theo đuổi. Trừ phi là anh ta vẫn còn chưa có cảm giác an toàn.

4. Nếu như phụ nữ quá chủ động hiến dâng cho đàn ông, đàn ông sẽ không cự tuyệt bạn, nhưng sẽ không sống suốt đời với bạn.

Nếu bạn phát hiện người đàn ông bạn yêu vốn không có hứng thú với bạn, thì bạn không nên tự nguyện mà sống chung với người đó. Vì có một số đàn ông không từ chối, nhưng trái tim của anh ta mãi mãi sẽ không thuộc về bạn. Cho nên đối với những đàn ông như vậy thì hãy sớm chia tay.

5. Khi đề cập đến nội dung của giới tính, thước đo và tiêu chuẩn của đàn ông và phụ nữ sẽ vĩnh viễn không giống nhau. Tuyệt đối là: “Chỉ cho phép quan phóng hỏa, không cho phép dân thấp đèn.”

Có số phụ nữ sau khi chồng ngoại tình, thì cũng ngoại tình để trả đũa, họ cho rằng: “Anh không chung thủy với tôi, thì tôi cũng không chung thủy với anh.” Nhưng cách “trả đũa” như vậy luôn luôn làm cho tình hình xấu đi. Vì đàn ông cho rằng mình một lần phong lưu thì không có gì dữ dội, nhưng sẽ không chịu đựng được vợ mình “phản bội” dù chỉ một lần.

6. Đàn ông cũng đổ kỵ.

Người mà trong sự nghiệp chỉ có thể thắng không chấp nhận thua, sẽ không chịu thua trong tình trường, càng không chấp nhận được người mình yêu bị người khác đoạt lấy. Người đàn ông càng không có cảm giác an toàn, ngọn lửa ghen tỵ trong họ càng mạnh.

7. Đàn ông là động vật, nếu như có thể, họ sẽ không cam lòng cả đời chỉ quan hệ với một người phụ nữ.

Trong lòng của đàn ông, tình dục và tình yêu rõ ràng là hai thứ khác nhau. Phụ nữ thường vì yêu một người đàn ông mà quan hệ tình dục với người đó; còn đàn ông thì vì ham muốn nhục dục mà có thể quan hệ tình dục với bất kỳ phụ nữ nào.

8. Đàn ông không chịu nổi, hoặc không thích nghe những sự cầu nhàu của phụ nữ.

Họ vĩnh viễn sẽ không chú ý lắng nghe phụ nữ đang cầu nhàu cái gì.

9. Đàn ông chú trọng hành động chứ không chú trọng ngôn từ.

Đàn ông có thể vĩnh viễn không học thuộc những lời bày tỏ tình yêu, họ tình nguyện dùng hành động thể hiện tình yêu.

10. Đàn ông là động vật có lòng tự trọng rất mãnh liệt.

Muốn vào thế giới của anh ta, hãy làm thỏa mãn lòng tự trọng của anh ta trước đã.

Bốn điều chân thật của đàn ông

Ngoài mười cách nhìn thế giới nam nữ của đàn ông đã nói ở phần trên, họ còn nhận xét bốn điều xấu xa nhưng chân thật của đàn ông:

Thứ nhất, đàn ông có thể quan hệ tình dục với một người hoàn toàn xa lạ, ví dụ như gái điểm. Nói cách khác: giữa nam và nữ, phụ nữ quan hệ tình dục là vì tình yêu, đàn ông có thể quan hệ tình dục chỉ đơn giản vì ham muốn tình dục.

Thứ hai, đàn ông thậm chí có thể làm chuyện vượt rào sau lưng người vợ thương yêu của họ. Điều này không có nghĩa là anh ta đã có tình yêu khác, với đàn ông, tính hiếu kỳ làm họ muốn nếm thử những thứ gì mới lạ.

Thứ ba, một người phụ nữ và một người đàn ông sau thời gian quen nhau, phụ nữ sẽ cần đàn ông thừa nhận, mong muốn làm vợ anh ta, nếu lúc đó người đàn ông nói với cô ta rằng:

“Anh chưa nghĩ đến” hoặc “anh chưa kịp chuẩn bị tâm lý”, thì việc “chưa nghĩ đến”, “chưa chuẩn bị” của anh ta cũng có nghĩa là không thể, không bao giờ.

Thứ tư, đàn ông luôn xem dung mạo của phụ nữ là yếu tố đầu tiên khi chọn bạn. Đối với nhiều người đàn ông, dung nhan của người phụ nữ là tất cả.

Hai vị giáo sư của một trường đại học Canada đã từng làm một thí nghiệm thú vị để chứng thực cho quan điểm này. Họ khảo sát 209 sinh viên nam nữ. Họ cho nam sinh viên xem hình con gái đẹp, nữ sinh viên xem hình đàn ông đẹp, chỉ cần có sự lựa chọn, đều được thưởng. Điều kiện như sau: nếu họ xem hình và chấp nhận ngay người trong hình, thì ngay ngày hôm sau sẽ được thưởng từ 15 đến 35 USD; nếu họ không hài lòng với người trong ảnh, chấp nhận chờ đợi, thì có thể sẽ được thưởng từ 50 đến 75 USD.

Kết quả? Một nhóm nam sinh viên xem hình những cô gái dung mạo bình thường, đều quyết định chờ dịp sau; một nhóm xem hình những cô gái đẹp, liền quyết định chấp nhận ngay, không cần chờ giải thưởng cao hơn, cũng không màng nghĩ đến sau này có cô khác đẹp hơn. Còn nữ sinh viên lại không xem trọng người trong hình đẹp trai hay bình thường, lý trí của họ không dễ bị ảnh hưởng bởi bề ngoài của đối tượng, họ căn cứ theo yêu cầu của bản thân mà quyết định lựa chọn hay chờ đợi.

Kết quả khảo sát, không phải đại diện cho tất cả cánh đàn ông trên thế gian này, đàn ông không hẳn đều giống nhau. Nhưng ở một góc độ khác, đây có lẽ chính là điều ghi nhận chân thực nhất trong tận tâm hồn của đàn ông. Nếu như có phụ nữ nào nói người đàn ông của mình không phải như vậy, chồng mình không phải như vậy, thì tôi thực sự chúc mừng, họ thật sự rất khá, có thể chiến thắng được nhược điểm bẩm sinh của mình, giữ gìn nề nếp và có tính tự trọng. Họ không chỉ là một người đàn ông trưởng thành, họ rất đáng được người phụ nữ yêu thương.

Cho nên, chị em phụ nữ đừng nên cho rằng những người đàn ông tốt như thế là chuyện đương nhiên. Với họ, người phụ nữ cần phải kính trọng, thậm chí phải cảm ơn họ.

3.

Những cái “cho nên” của đàn ông

Khi con gái trở thành người phụ nữ, thì con trai cùng lứa tuổi vẫn là con trai. Con trai trưởng thành trễ hơn con gái, cảm nhận cũng trễ hơn. Sự chăm sóc của phụ nữ sẽ làm cho con trai trở thành người đàn ông thực thụ, nhưng không phải đứa con trai nào cũng có thể “trưởng thành thành đàn ông”.

Bạn đã từng thấy bao nhiêu người đàn ông ghét làm việc? Sau khi kết hôn, đàn ông không thích đi mua sắm với phụ nữ; ra đường đàn ông không thích hỏi đường; Khi xem tivi, đàn ông thích dò từ kênh này sang kênh khác; khi nói chuyện, đàn ông thích chỉ bảo bạn, nhưng không nhẫn nại nghe bạn tâm sự... Nguyên nhân từ đâu?

Lấy ví dụ trong quá trình săn bắt của người đàn ông thời nguyên thủy, chúng ta giải thích lý do đằng sau những sự say mê kì hoặc của đàn ông.

Trong xã hội nguyên thủy, đàn ông đi săn, khi con mồi xuất hiện, họ không có thời gian thương lượng với người khác, cũng không cần chờ lệnh của ai, việc họ cần làm là ngấm con mồi, bắn, nhặt con mồi và mang về nhà, vì vậy họ không quen nói chuyện. Khi về đến nơi, họ im lặng ngồi trước đám lửa ngoài đồng, chẳng phải họ muốn cách ly đám đông, mà vì họ cần phải dưỡng sức, ngày mai lại tiếp tục đi săn. Sự khắc nghiệt trong môi trường sinh tồn, tạo cho họ có một trực giác nhạy bén để phân biệt phương hướng, tìm được đường về, do đó trên đường, không muốn hỏi thăm đường đi là bản tính vốn có của đàn ông.

Trong bất kỳ việc gì, đàn ông đều thích phải có mục đích, khái niệm rõ ràng. Vì vậy, khi đi mua sắm, thay đổi liên tục, đi tới đi lui không có hướng rõ ràng, sẽ làm cho đàn ông chịu áp lực rất lớn. Ngược lại đi mua sắm lại là hình thức giảm áp lực của phụ nữ. Việc này chỉ có thể giải thích là do nam nữ có cấu tạo bộ não khác nhau. Nhưng đàn ông lại thích chuyển vị trí, việc này có liên quan gì đến tính đào hoa của đàn ông không?

Phụ nữ thường oán trách, trước khi kết hôn, anh ấy rất lãng mạn và dịu dàng, kết hôn xong anh ấy giống như người gỗ lạnh lùng. Tôi nghĩ hiện tượng này cũng giống như việc săn bắn của đàn ông. Để săn được con mồi, họ phải tập trung tinh thần, sức lực, không từ thủ đoạn, bằng mọi giá. Khi con mồi đã ở trong tay, họ lập tức nói lỏng thần kinh và trạng thái đang căng thẳng cao độ, để khi sức khỏe phục hồi, họ lại tiếp tục đi tìm con mồi khác. Bởi vì, chinh phục mục tiêu mới là sự thử thách và kích thích của đàn ông.

Sáu tính chất đặc thù của đàn ông

Thế giới của đàn ông càng nghiên cứu càng thấy đơn giản, thế giới phụ nữ thì càng đơn thuần. Qua việc tìm hiểu thế giới đàn ông, tôi có thể tổng kết 6 đặc trưng sau của đàn ông:

1- Quan hệ giữa đàn ông với đàn ông không thân thiết như phụ nữ với nhau. Phụ nữ gặp

nhau là cạn hết nỗi lòng; hai người đàn ông gặp nhau, ngồi chung là được rồi, không cần nói chuyện cũng được. Vì giữa đàn ông có một thỏa ước ngầm tự nhiên, có một qui tắc giống nhau “cần làm gì, không cần làm gì”. Do đó, không nên ép buộc đàn ông phải có cách giao tiếp giống như phụ nữ.

2- Tính tự ái và ham muốn vinh quang của đàn ông cực cao, rất giữ thể diện, không muốn thừa nhận sai sót, không chấp nhận thế yếu và thất bại. Khi hai vợ chồng cãi nhau, nếu người vợ cứ một mực bắt chồng nhận lỗi, không cho anh ta lối thoát, không những không giải quyết được vấn đề, mà còn tổn thương đến tình cảm của hai người. Vì vậy, người vợ nên nhận lỗi về phần mình trước, để chồng cảm thấy có nhận lỗi cũng không bị mất mặt, không ảnh hưởng đến vị trí trong gia đình.

3- Đàn ông trong một thời gian chỉ tập trung làm được một việc. Do tính đặc thù của kết cấu não, họ không giống phụ nữ cùng lúc có thể làm được nhiều việc. Có thể do trời sinh khả năng kiêm nhiệm của họ yếu hơn phụ nữ, chứ không phải họ từ chối những việc phụ nữ giao họ làm. Đàn ông vừa chạy xe vừa nghe điện thoại là rất nguy hiểm, khả năng xảy ra tai nạn cao gấp hai lần phụ nữ.

4- Đàn ông rất say mê thể thao, vì vận động làm giảm đi sự đè nén tình cảm của họ, làm cho tình cảm và sức sống mãnh liệt của họ bộc phát, tình cảm nam nữ không thể thay thế được. Do đó, nếu anh ta muốn tập thể thao, thì bạn đừng nên can thiệp vào.

5- Phụ nữ thường rủ nhau đi toilet, đàn ông thì không. Vì bản tính phụ nữ lúc nào cũng muốn có chỗ dựa, lúc nào cũng phải có người bên cạnh, tính độc lập và ý thức độc lập của đàn ông lớn hơn. Do đó, chúng ta nhận thấy, có nhiều đàn ông hợp tác làm việc thì không hiệu quả bằng phụ nữ hợp tác với nhau, vì đàn ông có tính độc lập hơn.

6- Đàn ông hiếm khi nói tiếng yêu, không phải họ không biết nói, mà họ sợ. Họ sợ nhất không phải là bản thân tình yêu, họ sợ trách nhiệm và nghĩa vụ trong tình yêu. Chỉ khi anh ta làm tốt công tác chuẩn bị, thì anh ta mới thực hiện được nghĩa vụ trong cuộc sống gia đình.

4.

Cha không biết vì mẹ không nói

Mâu thuẫn giữa cha mẹ bắt nguồn từ những tình tiết nhỏ trong cuộc sống

Chúng ta thường gặp, trong một gia đình, khi mẹ cần nhần, cha liền bực dọc, sau đó là cãi nhau. Bạn có biết vì sao mẹ thường giận cha không? Mẹ thích cần nhần, cha cứ im lặng nghe là được rồi, phụ nữ chỉ thích nói nhiều mà thôi. Cha chúng ta không hiểu, thực ra lúc phụ nữ nói, cũng chỉ muốn làm sáng tỏ những thắc mắc của mình, cũng là một hình thức trút giận rồi quên mất. Khi mẹ cần nhần, cha không những không chăm chú nghe, thỉnh thoảng còn lôi thêm chuyện vào, rồi đưa ra những phương án giải quyết vấn đề như thể mình là chuyên gia, thậm chí không đợi mẹ nói xong thì đã đứng dậy đi làm chuyện khác.

Không chỉ là chuyện cần nhần, dường như cha và mẹ có nhiều điểm không hợp nhau.

Cha trách mẹ cố ý bắt bẻ. Thực ra, yêu cầu của mẹ hoàn mỹ và tỉ mỉ nghiêm khắc hơn cha. Cho nên trong một số công việc bán hàng, phụ nữ làm tốt đàn ông, vì họ chú trọng đến tính cách, nhu cầu của khách hàng hơn đàn ông, họ phục vụ khách hàng theo trực giác của họ, cố gắng sao cho thật hoàn mỹ.

Cha trách mẹ khó chiều. Có lẽ vì mẹ xem tình yêu là tất cả sinh mạng của bà. Phụ nữ toàn tâm toàn ý cống hiến, nhưng cũng cần sự phối hợp của đàn ông. Hôn nhân đầm ấm hạnh phúc cũng giống như gửi tiền trong ngân hàng, cần phải gửi vào nhiều hơn là rút ra. Nếu như chỉ rút tiền ra mà không tìm cách để gửi tiền vào thì sớm muộn gì cũng bị thâm hụt tài khoản của tình cảm.

Cha trách mẹ thường xử sự theo tình cảm. Có lẽ cha không biết, con tim và bộ não của phụ nữ cùng lúc làm việc, còn con tim và bộ não của đàn ông có thể làm việc riêng lẻ. Mẹ biểu hiện quá tình cảm, khi tình cảm bị suy sụp sẽ làm lý trí không thể khống chế được nữa, tình cảm không thể giống như cái van nước muốn khóa thì khóa, muốn mở thì mở.

Cha cho rằng một người mẹ có tính cách kiên cường có thể chống chọi mọi thứ. Thực ra phụ nữ không thể mãi mãi kiên cường, giống như trước khi thắng xe, cần phải có một quá trình giảm tốc độ. Phụ nữ không thể thiếu sự yêu thương và giúp đỡ của người đàn ông, nếu không thì cô ấy sẽ ngã gục, trừ phi là bạn muốn cô ấy biến thành một người đàn ông hoàn toàn.

Cha là đàn ông, khi nóng giận thường không muốn nói chuyện, thế nhưng mẹ lại tức giận vì cha không tin mẹ, không muốn cùng mẹ thảo luận. Ngược lại, khi mẹ giận, cha hỏi một câu: “có việc gì vậy?” nếu mẹ trả lời: “không có gì”, bất kể là nét mặt bà có khó nhìn đến đâu, lời nói có lúng túng đến đâu, thì cha vẫn cứ thản nhiên ngồi kề bên xem báo. Và rồi, mẹ càng tức giận, cho rằng cha không quan tâm đến bà. Thực ra, khi mẹ nói “không có gì” là do bà chưa nghĩ kịp giải

thích với chồng như thế nào. Chỉ cần cha cố nhấn nài hơn một tí hỏi thêm câu nữa: “Xin em hãy nói, anh nghe đây.” Là đủ rồi. Phụ nữ ghét nhất là hành vi gì của đàn ông biết không? Đó là trầm lặng, cứ luôn trầm lặng.

Trong cách giao tiếp, cha và mẹ cũng tồn tại nhiều điểm khác nhau:

- Giao tiếp của mẹ là quá trình, có thể nói đủ thứ chuyện trên đời và nói mãi; giao tiếp của cha là kết quả, lời nói ngắn gọn xúc tích, không nói lời thừa.
- Cách tư duy của mẹ là hình xoắn ốc, vòng tới vòng lui, khi nhỏ khi lớn, khi trên khi dưới, khi thì giãn ra khi thì rút lại, rất là đa dạng; cách tư duy của cha theo một đường thẳng, chỉ có trên và dưới, trước và sau.
- Mẹ nói chuyện là để thanh thản, xóa bỏ áp lực, nói ra được là xem như giải quyết được vấn đề, cũng không còn giận nữa; còn cha để xóa bỏ áp lực thì muốn được ở một mình trầm ngâm suy nghĩ. Đối với những việc không vui, mẹ thì phải nói ra thì mới quên nó được; cha thì sẽ nén nó trong lòng rồi từ từ quên nó.

Thái độ ứng phó với thế giới bên ngoài của đàn ông và phụ nữ bẩm sinh là không giống nhau. Có một chuyên gia tâm lý đã từng làm một cuộc thử nghiệm, chọn một số bé trai và bé gái chưa tới một tuổi, cho mẹ chúng đứng bên ngoài một tấm kính trong suốt, các bé bò về phía mẹ chúng. Bò đến trước tấm kính chắn, chúng phát hiện mẹ chúng bị cản bên ngoài tấm kính, không thể chạm vào mẹ được. Lúc này, biểu hiện của bé trai và bé gái bắt đầu khác nhau. Các bé trai tiếp tục bò đến tấm kính, dùng tay nắm lấy, tìm cách để tiếp xúc với mẹ; còn các bé gái khi biết không thể chạm được mẹ, phản ứng đầu tiên không phải là làm việc gì đó, mà là thút thít khóc rất đáng thương. Thí nghiệm này cho thấy, phụ nữ mong muốn cho thế giới bên ngoài nghe thấy tình cảm trong lòng mình, còn đàn ông thì sẽ đặt tình cảm dưới tận đáy lòng, dùng hành động để thực hiện mong muốn.

Giữa đàn ông và phụ nữ, ai sẽ nghe lời ai

Thực ra, đàn ông có thể dễ dàng làm cho phụ nữ vui vẻ. Anh ta không cần phải làm gì nhiều, mà anh ta cần phải luôn luôn lắng nghe. Ví dụ: mẹ muốn cha phụ giúp việc nội trợ, thì nhất định phải luôn luôn khen ngợi khích lệ cha, làm cho ông cảm thấy sự lao động của mình có người ngưỡng mộ, khiến cho ông ấy càng làm càng hăng hái. Đối với mẹ, cha phải nhấn nài và nhấn nài nghe theo những mệnh lệnh và những lời dặn dò, cho dù chỉ là đáp lời mà không hành động, mẹ cũng sẽ không buồn.

Sau khi đàn ông kết hôn, phải luôn chú ý quan tâm đến vợ ở nhiều mức độ khác nhau, vậy thì người đàn ông như thế nào sẽ quan tâm chú ý đến vợ nhiều hơn? Đầu tiên anh ta phải có một sự nghiệp thành công. Người từng có danh lợi, mới có được sự tự tin thoải mái vượt trội, thành công làm anh ta tìm thấy chính mình, làm cho tâm trạng anh bình ổn. Thứ hai, ngoài sự nghiệp ra bản thân anh phải có những sở thích khác, ví dụ như: thể thao, hội họa, đọc sách v.v. Những sở thích như vậy có thể rèn luyện đức tính và tình cảm của con người. Điều quan trọng nhất là, anh ta muốn được vợ ngưỡng mộ và kính trọng. Nếu một người đàn ông không tìm được sự tôn trọng và hư vinh từ vợ mình, thì tình cảm của anh ta sẽ chuyển sang người phụ nữ nào tán thưởng và kính trọng anh.

Quan hệ vợ chồng được củng cố qua các yếu tố nghệ thuật giao tiếp, biết đặt mình vào hoàn cảnh người khác để hiểu người ấy. Ví dụ: mẹ hy sinh tuổi thanh xuân và sự nghiệp của mình, lui về chăm sóc chồng con, lúc giận cha lại nói: “Em còn có thể có gì kia chứ?”, mẹ có thể vì vậy mà nổi trận lôi đình, vì thất vọng đòi ly hôn, nhưng mẹ vẫn mỉm cười, vẻ mặt đầy cảm kích trả lời cha: “Em vốn không có gì, nhưng em rất hạnh phúc, vì em đã có anh, có anh rồi, cái gì em cũng có!”, lúc cha trách mẹ việc gì cũng làm không tốt, việc gì cũng cần cha tham dự vào, mẹ có thể nói với cha: “Anh giỏi thật, giỏi hơn em nhiều, nhà này không có anh, em không biết phải làm sao!”

Phụ nữ thích biểu đạt hơn đàn ông. Vì vậy với người đàn ông ít nói, tốt nhất là người phụ nữ phải chủ động bước vào thế giới của anh ta, cảm nhận tình cảm của anh ta.

Trong công ty, hàng ngày đồng nghiệp nữ người Mỹ thường nhận được nhiều cuộc điện thoại của chồng hoặc người yêu, gọi đến hỏi thăm, nói yêu hoặc nhớ nhung. Còn chồng tôi, trừ khi có việc cần tìm, chưa từng điện thoại hỏi thăm tôi như vậy. Vì thế, tôi thường trách anh.

Có một ngày, thành phố nơi tôi ở bị một trận mưa rất lớn chưa từng thấy, đường sắt của tàu điện ngầm từ đó đến NewYork bị ngập nước, giao thông bị gián đoạn, lúc đó tôi đã rời khỏi nhà khá xa, đành phải đến công ty của chồng ở tạm một ngày. Trong tám, chín giờ như thế, ngay cả hỏi thăm vợ, chồng tôi cũng không có thời gian, cơm trưa do thư ký sắp xếp, vì thời gian làm việc và sự căng thẳng trong công việc của anh liên quan chặt chẽ với các phòng giao dịch vệ tinh của công ty.

Lúc đó, tôi mới thật sự thấy được mỗi nhân viên trong công ty anh ấy yêu nghề và bận rộn như thế nào. Chồng tôi là cấp trên của họ, trách nhiệm nặng gấp nhiều lần nhân viên thường. Làm việc trong môi trường áp lực nặng nề như thế, nhưng anh ấy chưa từng kể cho tôi. Từ đó về sau, tôi không còn trách anh ấy khi anh ấy vì công việc bận rộn mà quên ngày sinh nhật con, hoặc trễ nãi công việc nhà.

Có một người bạn đã từng đùa với tôi: “Trần Ngật là nhà văn mà tôi kính trọng, những ý kiến cô phát biểu, hiểu ý thì làm theo, không hiểu ý cũng phải làm theo, cho dù hiện tại không hiểu, nhưng sẽ có một ngày hiểu được.” Tôi nghĩ, trong quan hệ giữa đàn ông và phụ nữ, nếu đã kết hôn, cùng nhau hẹn ước, thì hai người cần phải cùng nhau bảo vệ, tạo ra hạnh phúc, cũng giống như ý “hiểu thì làm theo, không hiểu cũng phải làm theo”.

Kết luận

Làm sao hiểu rõ đàn ông

Một tiến sĩ du học Mỹ nói với tôi: “Đa số đàn ông Trung Quốc phải gần ba mươi tuổi mới trưởng thành về tâm lý, mà chúng ta lại kết hôn trước tuổi ba mươi. Nếu như kết hôn với người phụ nữ đức hạnh, rộng lượng, thì cô ấy sẽ khiến anh dần dần trở thành một người đàn ông. Thế nhưng, vì khá nhiều đàn ông lấy vợ quá sớm, không kịp có một khoảng thời gian và không gian cho anh ta trưởng thành, thế là trong hôn nhân ấy, họ trở thành những ông chồng trẻ con không bao giờ lớn nổi.”

Nếu so sánh với đàn ông phương Tây, nguyên nhân đàn ông Trung Quốc trưởng thành trễ có liên quan đến truyền thống văn hóa và phương pháp giáo dục gia đình.

Trong gia đình phương Tây, ngay từ nhỏ cha mẹ đã tập tính tự lập cho con cái. Con cái có quyền nói lý lẽ, cha mẹ không thể nói một là một. Nếu cha mẹ ngược đãi con cái, con cái có thể gọi cảnh sát hoặc nhờ pháp luật can thiệp. Ví dụ, con tôi đã cho tôi xem một Hiến chương của trẻ em, trong đó nói: “Các em hãy nhớ rằng, sự đau khổ và bất hạnh của cha mẹ, không phải là sự đau khổ và bất hạnh của các em, cha mẹ không có quyền trút những điều đó lên con cái.” Sự kỳ vọng và trách nhiệm của người làm cha mẹ ở phương Tây cũng là một cách buông tay. Trước mười tám tuổi, con cái do cha mẹ nuôi dưỡng, sau mười tám tuổi con cái tự mình sống riêng. Những đứa con sau mười tám tuổi mà không thể sống riêng muốn tiếp tục sống chung với cha mẹ, thì phải nộp một khoản tiền ăn ở nhất định cho cha mẹ. Ở Mỹ, có một điểm rất quan trọng trong việc giáo dục con cái của cha mẹ là: Tôn trọng quyết định của con, nhưng nếu con muốn làm, con phải biết tự gánh lấy trách nhiệm, cho dù cha mẹ không thể quản giáo con, nhưng pháp luật sẽ ràng buộc con, tinh thần trách nhiệm và hậu quả sẽ in đậm dấu ấn lên tư tưởng của con cái trong quá trình chúng trưởng thành.

Có mấy vị thương gia Mỹ thường đi Trung Quốc làm ăn nói với tôi: “Tại sao tất cả đàn ông Trung Quốc đều ra ngoài tìm người tình? Họ không có vợ sao? Vợ họ sẽ làm thế nào?” Vì đa số các ông chồng ở Mỹ sẽ không trắng trợn ngoại tình, điều này không phải vì họ đứng đắn, đàng hoàng, mà vì trong tư tưởng của họ, trước khi kết hôn họ làm gì nghĩ gì là việc riêng của họ, nhưng một khi đã kết hôn, những cái mà họ phải thực hiện là tính tự giác kỷ luật và có trách nhiệm. Trong số họ có lẽ có nhiều người từng rất phóng túng với bản thân, nhưng quá trình này đã làm cho họ chín chắn trưởng thành; khi họ từ một đứa con trai trở thành một người đàn ông trưởng thành thực sự, thì cũng là lúc họ nên kết hôn.

Đàn ông Trung Quốc thường kết hôn khá sớm, trước khi kết hôn họ chưa có đủ kinh nghiệm xã hội như đàn ông phương Tây. Sau khi kết hôn, họ đột nhiên phát hiện ra có nhiều người hơn vợ mình, bèn bắt đầu sa vào sự phóng túng. Tình dục dễ khiến cho con người rơi vào trụy lạc nhất. Một người khi đã tự buông thả mình, hơn nữa khi bản thân hôn nhân không có sức ràng buộc tương đối, thì tính đào hoa, bạc tình sẽ dần dần bộc lộ ra. Lúc này, nhiều đàn ông chưa đủ

trưởng thành, chưa đủ tự tin sẽ tìm sự tự tin trên thân thể người phụ nữ khác, có lẽ sự trẻ trung của phụ nữ mang đến cho anh ta tình yêu mãnh liệt, sắc đẹp của phụ nữ mang đến vinh dự ảo cho anh ta. Làm như vậy không liên quan gì đến tình cảm, chỉ cho họ chứng cứ chứng tỏ rằng mình đã trưởng thành, đồng thời có dịp khoe khoang với thiên hạ mà không nghĩ tới hậu quả.

Thực ra một người đàn ông chín chắn, là một người đàn ông có cuộc sống nội tâm khỏe mạnh, họ gánh vác lấy trách nhiệm đối với gia đình, con cái, bạn bè trong cuộc sống của mình, không dám lơ là. Vì họ biết rằng, hình tượng và nhân cách như thế cũng chính là sự tôn nghiêm của họ, tuyệt đối không thể dễ dàng phá bỏ. Mặc dù họ cũng động lòng trước sắc đẹp, nhưng cũng phải cân nhắc được mất, cuối cùng đành nuốt tiếc từ bỏ.

Bạn có thể cho rằng họ giả tạo, nhưng khi một người ý thức được cái gì quan trọng, cái gì không quan trọng, cần có cái gì, cần bỏ cái gì, chứng tỏ anh ta đã rất trưởng thành. Do đó, họ không lưu luyến sắc đẹp, không cần khoe khoang giàu có và sắc đẹp, không mang lại cho vợ con những khó xử không cần thiết.

Về phụ nữ, một phụ nữ trưởng thành, có gia đình hoàn chỉnh, cuộc sống lành mạnh, sự nghiệp thành đạt, tài giỏi và xinh đẹp, không dễ dàng thích một người đàn ông nông cạn và thiếu hiểu biết. Một người phụ nữ xuất sắc, chỉ có thể ngưỡng mộ người đàn ông xuất sắc giống mình, vì người đó sẽ giúp người phụ nữ giỏi hơn. Phụ nữ không dễ gì tiếp cận người đàn ông mà cô xem thường, ngoại trừ vì tiền và lợi ích trước mắt.

Làm sao biết được bản chất của đàn ông? Bạn chẳng cần quan sát con người anh ta, chỉ cần quan sát người phụ nữ bên cạnh anh ta là đủ.

Phần 6

Những điều mà người phụ nữ thông minh cần phải biết

Trên thế giới này, không có gì là vĩnh hằng, kể cả tình yêu nam nữ. Vì bạn không thể nào là thời gian, ngày tháng, điều kiện, và tình yêu mãnh liệt không thay đổi của đối phương.

Giao tiếp với đàn ông, có thể rất đơn giản, cũng có thể rất phức tạp. Làm sao để biến phức tạp trở thành đơn giản, đơn giản theo ý muốn, việc này đều tùy vào trí tuệ của phụ nữ. Ngày trước, khi gặp những phụ nữ nhan sắc bình thường, ích kỷ, không quan tâm đến người khác, tôi tự nghĩ: “Tội nghiệp, phụ nữ như thế thì làm sao có thể lấy chồng được?” Sau mấy mươi năm, những phụ nữ này không những đã có chồng, mà cuộc sống của họ lại rất thoải mái. Ngược lại những cô gái xinh đẹp khiến nhiều đàn ông theo đuổi năm xưa, đều trở thành hồng nhan bạc phận.

Một vị chuyên gia nghiên cứu từng nói: “Trong ba mươi năm nghiên cứu về tâm lý phụ nữ, đến giờ tôi vẫn không thể trả lời được một vấn đề lớn: Rốt cuộc là phụ nữ muốn gì?” Những phụ nữ không ngừng hoàn thiện mình là rất cao quý, những phụ nữ muốn sửa đổi chồng thì thật là tội nghiệp.

Khi vui vẻ, người đàn ông có giống như con sâu đi nữa thì phụ nữ vẫn xem như rỗng, và nghĩ một cách đương nhiên rằng, cho dù hôm nay ta không phải là rỗng, thì cũng có tiềm năng thành rỗng trong tương lai. Những phụ nữ kết hôn với người đàn ông vì anh ta sắp trở thành rỗng, cố gắng vì giấc mộng tươi đẹp do tự mình dệt nên. Vấn đề và bi kịch của hôn nhân bắt nguồn từ đây. Nhiều năm sau đó, phụ nữ nhìn lại người đàn ông mình yêu vẫn chỉ là một con sâu, thế là cô bắt đầu trách móc, bắt đầu khóc than, bắt đầu tìm lại một đàn ông khác.

Thật ra, người phụ nữ hạnh phúc không phải là người lấy được “rỗng”, mà là người biết thông cảm với những hạn chế của chồng. Yêu anh ấy, nhưng không tạo sức ép cho anh ấy, chỉ cho anh ấy tự do, đồng thời cũng cho mình sự tự do. Làm cho anh ấy hạnh phúc, cũng chính là làm cho mình hạnh phúc.

Nếu một người phụ nữ muốn hạnh phúc, thì tự mình phải nắm lấy vận mệnh của mình, vận mệnh này không thể có được bằng quyền lực, sự giàu có và giá trị con người. Một nhà văn Mỹ nói, cây thang để chống đỡ tham vọng cao tận mây xanh, nếu tâm trạng không cân bằng, chỉ nhờ vào sự chống đỡ của cây thang, con người sẽ bị ngã quy rất thê thảm. Thế nhưng, sự kỳ vọng của xã hội ngày nay với người phụ nữ, lại tiếp tục đưa họ lên cao tới tận mây xanh.

1.

Những phụ nữ “xuất sắc nhất” Trung Quốc

Nửa phần đầu của phần thứ nhất này là cảm xúc của tôi mấy năm về trước, tuy nó chưa được đăng trong chuyên mục “Tầm nhìn của Trần Ngật”. Nhưng tôi tin tưởng rằng nó là một đoạn văn có nội dung sâu sắc, không có những hạn chế về thời gian và không gian.

Từ việc khẳng định vị trí những phụ nữ xuất sắc qua phương tiện thông tin đại chúng, có thể suy ra định nghĩa của xã hội Trung Quốc đối với cái gọi là “phụ nữ xuất sắc nhất”. Sự hình thành định nghĩa như vậy cũng phản ánh cách tư duy theo tập quán của con người.

Đầu thế kỷ này, tạp chí *Quyền phụ nữ* của Trung Quốc tổ chức bầu chọn người phụ nữ xuất sắc nhất Trung Quốc, và mấy chục ngàn độc giả đã gửi phiếu bầu chọn để chọn ra mười phụ nữ xuất sắc nhất Trung Quốc. Kể đến là các phương tiện thông tin đại chúng tranh nhau tuyên truyền. Nhưng sau khi tôi xem qua giới thiệu về lý lịch của họ, tôi phát hiện ra những phụ nữ được bình chọn đều toàn là người trong giới kinh doanh và giới chính quyền, trong đầu tôi đặt ra nhiều câu hỏi.

Câu hỏi 1: Tại sao không đổi cuộc bầu chọn “người phụ nữ xuất sắc Trung Quốc” thành “Nữ doanh nhân giỏi Trung Quốc”?

Câu hỏi 2: Trong quá trình bầu chọn, có xét đến những phẩm chất đạo đức tốt đẹp vốn phải có ở người phụ nữ không?

Câu hỏi 3: Cuộc bầu chọn có nhằm mục đích nêu tấm gương cho mọi người noi theo hay chỉ ca ngợi sự xuất sắc của họ?

Câu hỏi 4: Họ đại diện cho tầng lớp người nào và do ai bầu ra?

Tôi đã từng thảo luận vấn đề này với một cô bạn đang làm tổng giám đốc cho một công ty tư nhân. Cô ấy nói thẳng không chút e ngại: “Nếu không chọn các nhà nữ doanh nhân là người phụ nữ xuất sắc Trung Quốc, bạn nói xem còn chọn ai được nữa chứ? Họ xứng đáng được chọn. Vì họ mang đến cho xã hội những hiệu quả kinh tế thiết thực. Hơn nữa, những thành phần được lợi từ hiệu quả kinh tế rất đa dạng, trong đó bao gồm cá nhân, công ty, xã hội...” Nhưng, hiệu quả kinh tế có phải là tiêu chuẩn đánh giá hợp lý nhất không? Làm thế nào để đo lường lợi ích xã hội? Những người phụ nữ ở các tầng lớp khác thì sao? Những phụ nữ cả đời cần mẫn làm việc vì người khác, vì xã hội, thậm chí hy sinh cả tính mạng thì sao? Mặc dù về mặt giá trị kinh tế, họ không thể nào sánh kịp những nữ doanh nhân xuất sắc thời đại, trong chớp mắt đã trở thành triệu phú, nhưng họ mang đến những lợi ích xã hội to lớn, hơn nữa họ mang tính đại diện mạnh mẽ nhất cho tầng lớp người bình dân.

Ví dụ, một cô gái độc thân hai mươi tuổi, tự mình nuôi dưỡng hơn hai mươi trẻ bị bỏ rơi. Tuy là cô không giàu có, nhưng chỉ cần cô có cơm ăn là cô không để các em bị đói. Cô ấy nói chuyện

không hay nhưng rất chân thật: “Những đứa trẻ này vốn đã rất đáng thương, tôi làm sao có thể nhẫn tâm đẩy chúng ra đường?”

Còn nữa, chồng của một phụ nữ ở vùng đông bắc Đại Liên cùng cả đội thuyền đánh cá của ông ta bị sóng biển nhận chìm, ra đi không bao giờ trở về. Sau khi xảy ra tai nạn, những người thân và con cái của các thuyền viên gặp nạn ùn ùn kéo đến nhà người phụ nữ đòi phải bồi thường thiệt hại. Người phụ nữ góa chồng này gượng dậy trong đau khổ mất chồng, đi cầu xin bạn bè, người thân cho mượn tiền để bù đắp thiệt hại cho những người kia, đồng thời cương quyết thề rằng: cả đời này sẽ dùng đôi tay mình lao động hết mình, cho dù bị nhà tan cửa nát, tôi cũng nhất định trả hết mọi khoản nợ, để an ủi vong linh những người đã mất.

Sự thành thật chất phác của hai người phụ nữ bình thường, làm cho tôi cảm nhận được sự vĩ đại của họ, sự vĩ đại của họ ở chỗ là tình yêu to lớn và sự vô tư cống hiến của họ không thể đo lường được, nó thể hiện nét đẹp về đạo đức của người phụ nữ.

Tôi cho rằng, hình ảnh đại diện cho phụ nữ phải là một bức tranh ghép có nhiều góc độ, nhiều màu sắc. Hãy thử nghĩ, trong nguồn tài nguyên có hạn, trong mấy trăm triệu phụ nữ Trung Quốc có bao nhiêu phụ nữ ở độ tuổi ba mươi được gặp mặt những phụ nữ xuất sắc đã được bầu chọn – những người có được yếu tố thiên thời địa lợi nhân hòa trong sự nghiệp? Nói chi đến việc cùng được chia sẻ những thành quả của họ.

Xin đừng hiểu lầm là tôi có thành kiến với 10 phụ nữ xuất sắc, tôi thành thật chúc mừng những phụ nữ đã được bầu chọn. Thế nhưng, vấn đề không phải là chọn ai, mà là ý nghĩa cần phải biểu đạt của những người được bầu chọn. Vì chúng ta không phải bầu chọn “những nữ doanh nhân giỏi nhất”, hay “những phụ nữ giàu nhất”, cũng không phải là giỏi nhất tốt nhất ở một phương diện nào, mà là bầu chọn những nhân vật tiêu biểu có thể đại diện cho tất cả phụ nữ Trung Quốc thời hiện đại. Thế thì, ai có thể ảnh hưởng đến cuộc sống cả đời của người khác? Có ai có đủ cả hai: sự xuất sắc và phẩm hạnh đạo đức của người phụ nữ? Sự nghiệp thành công hay không, có phải là tiêu chí duy nhất để đánh giá phụ nữ có xuất sắc hay không? Làm kinh tế có lúc lên lúc xuống, thành công và thất bại chỉ trong nháy mắt, chỉ có lợi ích xã hội của hiệu quả kinh tế vượt trội và sự khích lệ động viên tinh thần mới là vĩnh hằng.

Đúng một năm sau khi tôi đề cập đến vấn đề này, tháng 7 năm 2003, tạp chí People của Mỹ cũng bầu ra mười lăm phụ nữ phi thường:

- Tác giả cuốn “Harry Potter” – J.K Rowling kiên trì sáng tác trong khi điêu đứng vì nghèo khổ, cuối cùng đã làm kinh ngạc mọi người trên thế giới với các tập truyện thành công rực rỡ.
- Một nữ diễn viên điện ảnh sau khi nổi đình nổi đám ở Tây Ban Nha đã kiên quyết từ bỏ tất cả làm lại từ đầu với nhà hàng “Thung lũng thức ăn ngon” của mình.
- Quan Dĩnh San, con đời thứ nhất của một di dân gốc Hoa, năm tuổi bắt đầu học trượt băng, năm năm liên tiếp đạt chức vô địch thế giới.
- Con gái của cựu tổng thống Mỹ Kennedy - Carolin: nhiệt tình trong sự nghiệp công ích.

- Nữ ca sĩ da đen trưởng thành từ khu nhà ổ chuột của dân nghèo.
- Vợ trước của Hoàng tử nước Anh - Antony, phu nhân của Công tước Yoker - Shala Fokesen, tuy sau khi ly hôn bị đồn dập bởi tiếng xấu, thiếu nợ mấy chục tỷ đô la, nhưng vì hai con gái, cô đã đứng dậy làm việc cực khổ suốt mấy năm cố gắng trả nợ. Gian khổ không đánh ngã được cô, đến nay cô được đông đảo công chúng hoan nghênh và kính trọng.
- Một phụ nữ da đen đạt tới vị trí cao nhất của giới chính quyền Mỹ.
- Một nữ doanh nhân đã có hàng loạt thành công trong thị trường mỹ phẩm vốn đã bão hòa.
- Một phóng viên chiến trường công tác trong ngành báo chí đã mấy chục năm, bắt đầu sự nghiệp từ một trợ lý, đến nay đã trở thành phóng viên chiến trường chuyên nghiệp, chuyên lấy tin từ các chiến trường khốc liệt.
- Nữ phi hành gia đầu tiên của Mỹ bay vào vũ trụ.
- Một phụ nữ rất bình thường, người phụ nữ sống sót sau sự kiện “11 tháng 9”, trong tình trạng bị bỏng 80% diện tích cơ thể, chẩn đoán y học chỉ có 10% tỉ lệ sống sót đã kiên trì vượt qua giai đoạn nguy hiểm nhất. Cô nói với chính mình: “Tôi sẽ không để ác mộng ngày hôm qua quấy rối cuộc sống ngày hôm nay, tôi phải sống cho ngày nay, và sống cho thật tốt từng phút từng giây trong cuộc đời tôi.”

Tượng trưng cho một xã hội hoàn thiện đến từ sự bảo vệ giá trị cuộc sống sinh mạng của con người, sự khẳng định cá nhân và sự khen thưởng, sự cống hiến xã hội. Nếu chỉ nhìn từ khía cạnh hiệu quả và lợi ích bằng con mắt người đời thì có lẽ họ không phải là những người nổi tiếng nhất, giàu nhất, địa vị cao nhất, nhưng trong quá trình thực hiện lý tưởng, mức độ khó khăn và sự chiến đấu với bản thân một cách mạnh mẽ của họ, thật sự làm chúng ta kinh ngạc. Những thành quả mà họ đạt được, những bài học quý báu và ảnh hưởng của họ đối với xã hội đáng được xem là tấm gương để chúng ta noi theo. Nói cách khác: “Những ảnh hưởng của họ đối với thế giới vượt qua những lợi ích tạm thời, thậm chí là sinh mạng con người.”

Nếu sự khẳng định của cá nhân và khẳng định của xã hội về giá trị con người không còn dùng tiền bạc, địa vị, sự giàu sang, danh lợi để đánh giá giá trị con người, thì con người đó hoặc xã hội đó mới có thể bắt đầu đi đến sự hoàn thiện. Hơn nữa khi một người đạt được những thành tựu mà người đời công nhận, nhưng vẫn không bị sa ngã, như vậy mới là lý tưởng. Nếu cách suy nghĩ không thay đổi, tư tưởng coi trọng tiền bạc sẽ không thể tránh khỏi tâm trạng ham muốn danh lợi.

Tầm nhìn của Trần Ngật: *Sự đáng tiếc của chuyên mục phụ nữ trên tivi*

Những chương trình về phụ nữ trong các chương trình truyền hình Trung Quốc, đặc biệt là những chuyên mục do các người nổi tiếng dẫn chương trình, xin lỗi cho phép tôi được nói thẳng, thường thì quá tệ. Tính khí phụ nữ quá mạnh, đáng vẻ quá cao ngạo. Người dẫn chương

trình và khách mời đều làm ra dáng vẻ, không ai chịu đặt cái tâm vào vấn đề thì nội dung làm sao cảm động được lòng người? Làm sao có thể nói ra những lời “cảm động” lòng người được? Làm sao tiếp cận được với bản chất của con người? Làm sao có thể giải đáp vấn đề một cách chính xác được?

Ví dụ, đầu năm 2005, tôi từng xem một chương trình nói về áp lực của phụ nữ, do một người nổi tiếng dẫn chương trình. Trong thời gian khoảng một giờ đồng hồ, các phụ nữ khách mời đều phát biểu các nội dung như: họ đã mệt mỏi như thế nào, lập nghiệp khó khăn như thế nào, bản thân họ phải nhẫn nại như thế nào, làm sao để chiến thắng tất cả trong thế giới của đàn ông nói chung, những thứ mọi người đều nói là: nào là khó khăn, làm phụ nữ khó, làm phụ nữ tài giỏi càng khó.

Nếu tôi là khách mời, bản thân tôi cũng là phụ nữ, tôi sẽ hỏi ngược lại: “Về vấn đề áp lực thêm áp lực, chúng ta có từng hỏi bản thân mình: áp lực từ đâu tới? Ai gây ra cho mình? Hay tự mình tìm đến? Hay đó là việc tất nhiên? Cái nào thì vốn không cần phải đối diện?”

Những người bàn về vấn đề phụ nữ, đều biểu hiện cho thấy sự thành công trong sự nghiệp, điều kiện vật chất đầy đủ. Nếu như khách mời không có cảm giác đau lòng, không có lòng trắc ẩn, không có tấm lòng cao cả, không đặt suy nghĩ ở góc độ của người khác, mời đến bấy nhiêu người nói những vấn đề liên quan đến phụ nữ, chương trình và những người thảo luận đều không vượt qua khỏi phạm vi của chính mình, không đặt mình vào vị trí của người khác để suy nghĩ. Thảo luận mãi, cuối cùng đi đến kết luận chỉ dừng lại ở sự trách móc.

Đàn ông có thế giới của đàn ông, phụ nữ cũng có thế giới của mình, nhưng bây giờ phụ nữ không cam lòng ở thế giới của họ, mà lại muốn xen vào thế giới của đàn ông, vào rồi lại trở về thế giới của phụ nữ. Đối với những phụ nữ như vậy, tôi xin hỏi, họ đã tận hưởng được lợi ích từ cả hai thế giới của đàn ông và phụ nữ, đã tự mình chọn lựa một con đường, thì còn oán trách gì? Trách móc gì? Cái được và cái mất bổ sung cho nhau, được nhiều nhưng mất cũng nhiều, mất nhiều nhưng không nhất định là được nhiều.

Tại sao những chương trình phụ nữ không làm cảm động được người xem? Là phụ nữ, thời khắc đẹp đẽ nhất là lúc người phụ nữ đó đứng trước khó khăn, bất hạnh, và thất bại, quan trọng nhất là khi đã thành đạt người đó có còn lòng khiêm tốn, nhớ ơn và có lòng nhân ái. Nếu phụ nữ hiểu ra được cái gì gọi là tha thứ, cái gì là làm vừa lòng, cái gì là hiến dâng, cái gì là chúc phúc, người đó mới chính là người phụ nữ thật sự, hạnh phúc luôn tồn tại trong cuộc sống của người đó.

Ở Mỹ, tôi gặp một bà cụ người gốc Hoa đã hơn 90 tuổi, thế nhưng nếp nhăn trên gương mặt bà còn ít hơn người 60 tuổi. Mặc dù bà thường hay ngồi trên chiếc xe lăn, nhưng bà vẫn đến trường đi học. Chúng tôi từng hỏi bà làm thế nào để giữ gìn được cơ thể như bà, bà nói: “Tôi đã quên hết mọi chuyện lo buồn.”

Nếu phụ nữ có thể đạt được đến trạng thái thẳng thắn vô tư, thì chương trình truyền hình mới có thể hấp dẫn và thu hút khán giả. Có người ở đài truyền hình từng nói với tôi: “Truyền hình không mang tính đời thường thì không có người xem.” Nhưng xin đừng quên là đa số con người đều muốn thoát khỏi sự thường tình ấy. Sở dĩ người ta còn xem những chương trình của

các bạn, không phải là vì họ không có những chương trình truyền hình khác hấp dẫn hơn để họ lựa chọn? Nếu như những chuyên mục và những người dẫn chương trình xem nhẹ những tính chất vốn có và tính chân thực tiềm ẩn của khán giả, thì bản thân của những tiết mục đó là sự sáo rỗng.

2.

May mắn đã không là người xuất chúng

Đến tuổi trung niên, tôi cảm thấy vui mừng vì may mắn đã không từng là người xuất chúng. Những khuyết điểm bên ngoài thì không thể nào thay đổi, nên tôi chỉ cố gắng hoàn thiện những gì bên trong con người tôi.

Khi một phóng viên tạp chí Hàng Không phỏng vấn tôi, tôi đã phát biểu như sau: “Thực ra theo tuổi tác, theo năm tháng, diện mạo của con người cuối cùng sẽ đi vào một đường thẳng. Nói cách khác, người có diện mạo đẹp sẽ thay đổi theo hướng xấu hơn, người có diện mạo không đẹp sẽ thay đổi theo hướng tốt hơn, người có diện mạo trung bình không thay đổi nhiều, cuối cùng dung mạo của mọi người đều đi vào cùng một con đường, đều tương đối không chênh lệch nhiều. Đời người không phải là cuộc đua chạy ngắn, mà là đua đường dài, thậm chí còn như là chạy đua marathon, chúng ta không nên nhất thời bị cái đẹp và xấu, hạnh phúc và bất hạnh làm mê muội.” Sau đó cuộc phỏng vấn đó được đăng báo, người phóng viên còn viết thêm câu kết luận, “Trần Ngật nói diện mạo cô không đẹp lắm, chỉ thuộc vào loại tạm được, nhưng lại là loại người tiến lên phía trên.”

Bà ngoại tôi lúc hai mươi mấy tuổi đã tốt nghiệp đại học Đạo Điền ở Tokyo. Bà ấy là con gái của một gia đình giàu có, tài mạo hơn người và khí chất phi phàm. Mỗi lần tôi soi gương, phía sau thường vọng lại lời khuyên của bà: “Hãy ghi nhớ, đó chỉ là diện mạo bên ngoài, nó sẽ sớm tiêu tan mất, khối óc của con mới là cái vốn cả đời của con.” Câu nói đó luôn được bà nhắc đi nhắc lại, cho đến khi bước vào tuổi trung niên, tôi mới cảm nhận được ý nghĩa sâu sắc của câu nói ấy.

Thời học đại học, sự ham muốn hư vinh khiến tôi chú ý đến những bạn nam tài giỏi và đẹp trai, nhưng những cô gái mà họ chú ý thường là những bạn nữ xinh đẹp nhất trong trường. Mỗi khi khai giảng năm học mới, các bạn nam lớp đàn anh thường cao hứng bàn luận về những nữ sinh xinh đẹp mới vào trường, nói theo cách nói đùa là: “Các nữ sinh xinh đẹp chưa vào lớp học đã bị sinh viên các lớp đàn anh phân chia lãnh địa rồi.” Nhưng tôi thì không có trong số đó. Năm thứ hai sau khi tốt nghiệp đại học tôi mới gặp và quen với chồng tôi. Khi chúng tôi đi với nhau, các bạn nữ xung quanh đều rất hâm mộ, vì nhìn theo bề ngoài thì anh ấy hoàn toàn có thể tìm được một người bạn gái xinh đẹp hơn tôi.

Hai mươi năm sau khi tốt nghiệp đại học, khi gặp lại những bạn học cũ, có người nói với tôi thời gian bạn học đại học không đẹp được như bây giờ, tôi nói đùa với họ: “Sao bạn không dùng cái nhìn tiến bộ để nhìn người?” Có một lần, tôi và một nhóm bạn học đã không gặp nhau kể từ khi tốt nghiệp đến nay, cùng nhau ăn cơm. Vì đã lâu không gặp, mọi người thay đổi rất nhiều, đến nỗi gần như không nhận ra nhau, khi nhắc đến việc giới thiệu hoa khôi của trường, mọi người đều nhìn về phía tôi, khiến tôi vừa hồi hộp vừa lúng túng. Để tránh khó xử cho mọi người, người chủ trì nói: “Trần Ngật chỉ là bông hoa nhỏ lúc bấy giờ, hai người này mới là...”

Có một chủ doanh nghiệp từ một làng nhỏ ở Tân Cương mới lên Bắc Kinh học đại học nói với tôi: “Lúc vừa mới từ dưới quê lên thành phố học, tôi chẳng dám nói chuyện với người lạ, sau này tôi nghĩ cách để thay đổi cuộc sống của chính mình. Thực ra, sự tự tin của con người dần dần mới có được, sau mỗi lần gặp khó khăn thì sẽ có thêm được một phần tự tin, lại khó khăn, lại đứng lên, lại có thêm sự tự tin.”

Điều quan trọng nhất là đừng để hoàn cảnh đánh gục. Lúc trước tôi cũng từng vì nhan sắc của mình quá bình thường mà buồn tủi, sau này điều này lại là động lực trong cuộc sống của tôi, tôi lấy ưu điểm bù cho nhược điểm, dùng trí tuệ và sự hiền thực bù cho vẻ bề ngoài không đẹp của tôi. Dần dần tâm trạng tôi trở nên thay đổi: trở nên tự tin, yêu đời, yêu bản thân và có nghị lực hơn, quan tâm hơn đối với người khác, tự xem xét mình nhiều hơn, cảm kích hơn nữa với những người đối xử tốt với mình.

Sắc đẹp sẽ tàn phai, trí tuệ cũng như vậy. Trí tuệ không chỉ có từ học vấn, chủ yếu là có từ việc trải nghiệm cuộc sống và rút ra kinh nghiệm. Mỗi giai đoạn khác nhau của con người sẽ có trí tuệ và suy nghĩ khác nhau, nó có thể hỗ trợ cho nhau, thay thế cho nhau. Đặc biệt trong nền văn hóa có nhiều thành phần, trong môi trường tập thể có trình độ cao, thì trí tuệ là nhân tố mỗi người chúng ta cần phải trang bị, vì một khi tầm nhìn được mở rộng, vẻ đẹp bên ngoài chỉ là “nhìn mãi sẽ thấy thường”. Hơn nữa, một phụ nữ xinh đẹp nhưng không lợi dụng sắc đẹp của mình, mà dựa vào chính thực lực của mình, chính tài trí của mình thì người đó mới là phụ nữ xinh đẹp và trí tuệ.

Có nhiều phụ nữ có đủ sắc đẹp và trí tuệ nhưng khi cuối đời luôn trách thế gian đầy đau buồn. Tại sao vậy? Vì giàu có không chỉ có nghĩa là tiền bạc và vật chất, còn có tình bạn, tình thân và tình yêu. Chỉ có người hiền lành lương thiện mới có được tình cảm ấm áp dịu dàng mà dù có dùng nhan sắc, tiền bạc, mưu kế cũng không thể nào đoạt được.

3.

Sáu yếu tố quan trọng của phụ nữ trí tuệ

Trong “Hồng Lâu Mộng”, xương thịt phụ nữ được hình thành từ nước, một khi phụ nữ làm nô lệ cho tình yêu, thì họ cũng sẽ bị suy sụp giống như nước chảy. Phần trên có nói đến cô tiếp viên phục vụ bàn, làm nên từ mưu mô tính toán, từ những con số, cộng với diện mạo xinh đẹp, cho nên muốn gì có đó, luôn là người thắng cuộc. Thực ra khi xem qua cuộc đời cô, tôi thật không hiểu rốt cuộc là cô cần cái gì? Được những gì? Có tình yêu không? Có một gia đình hoàn hảo không? Đối với nhiều phụ nữ, đàn ông cuối cùng thường đặt cùng một câu hỏi: “Thật không biết được rốt cuộc em muốn cái gì?” Tôi cho rằng: bất luận là khi nghèo khổ hoặc khi giàu có, người phụ nữ thông minh cần phải có một nét đẹp cao quý vượt qua khỏi sự ham muốn giàu sang.

Khi đàn ông Mỹ cầu hôn, phần quan trọng nhất là đeo nhẫn kim cương vào tay người phụ nữ, sau đó vị hôn thê mang chiếc nhẫn đi khoe mọi người. Những người phụ nữ khác không quan tâm đến hạnh phúc của mình, chỉ quan tâm đến chiếc nhẫn kim cương và viên kim cương lớn hay nhỏ, từ đó cân đo sự giàu có và tình yêu của người đàn ông. Tôi không lớn lên từ nền văn minh vật chất, nên không cho rằng đây là hiện tượng bình thường. Tôi từng gặp một người bạn thân đã xa cách hai mươi năm, anh đã ly hôn với vợ. Anh rất giàu, xung quanh có nhiều phụ nữ theo đuổi, nhưng anh thật sự không biết những người đó yêu anh, hay yêu tiền của anh. Lúc gặp nhau, tôi và anh đi mua quà tặng mẹ anh, đến quầy nữ trang, anh bảo tôi chọn một món nữ trang. Nhìn thấy giá tiền quá đắt, tôi bỏ đi một mạch. Anh đi theo tôi nói: “Chúng ta là bạn thân, cả đời không biết gặp nhau được mấy lần, việc tặng em một món quà em thích, là ý muốn của anh, còn tiền à, anh vốn không quan tâm đến.” “Nhưng em quan tâm” tôi trả lời anh. Sau này khi chúng tôi trở về, lại có dịp đi ngang quầy nữ trang đó, đột nhiên anh thở dài và nói: “Em biết không, anh từng đưa nhiều cô gái đến quầy này, chưa có ai về tay không cả.” Tôi nói: “Anh hãy nhớ rằng, bất kỳ người phụ nữ nào quan tâm đến anh, muốn sống chung với anh, sẽ xem việc tiêu xài tiền bạc của anh như tiêu xài của cô ta. Cô sẽ xem trọng tình cảm hơn vật chất, cô sẽ không để cho người đàn ông tiêu xài hoang phí vì cô.” Sau đó tôi viết bài cảm tưởng về chủ đề “quà tặng”: “Nếu thật lòng muốn tặng một món quà, thì hãy cắt 'nó' từ một trang quảng cáo. Tôi muốn nhận một tấm lòng chân thành, một hồi ức tốt đẹp. Chỉ có sự chân thành mới tồn tại vĩnh hằng, và sự chân thành vĩnh hằng mới thật sự là sự giàu có tột bậc. Đến với thế gian này với hai bàn tay không, khi rời khỏi thế gian này cũng chẳng mang theo được vật gì, chỉ có đối xử nhau chân thành mới làm cho cuộc sống vốn cô đơn trở nên ấm áp và đầy tình cảm!”

Tôi cũng từng nghĩ, tại sao mình quá lạnh lùng với sự ham muốn vật chất? Điều này làm tôi nghĩ đến danh và lợi của con người trên thế gian này. Nếu như một người nói anh ta không cần danh lợi, tôi cho rằng anh ta giả dối, ai cũng muốn có danh lợi, chưa có được nó tất nhiên rất ham muốn. Vấn đề không phải là lúc có được danh lợi thì như thế nào, mà là sau khi có được

danh lợi rồi thì còn có dũng khí để từ bỏ nó được không? Tháng 5 năm 2004, tôi long trọng tổ chức buổi họp báo công bố quyển sách thứ tư của tôi – Tựa đề là: *“Cuộc hội ngộ nhân duyên – lớp EMBA xuất sắc”* tại đại học Bắc Kinh. Có thể nói rằng: hàng trăm vị khách mời đến đều tài giỏi hơn tôi, và họ đều vì tôi mà đến dự, lúc đó tôi hơi cảm thấy tự hào nhưng tôi cũng không khỏi tự nhắc nhở mình: trong hai tiếng đồng hồ họp báo, mình là trung tâm của cả chương trình, tôi sẽ không ngại ngừng làm ra vẻ khiêm tốn, mà sẽ dùng sức hấp dẫn của một diễn viên để tận hưởng danh lợi; sau khi họp báo kết thúc, tôi sẽ bình thản từ đài vinh quang bước xuống mặt đất, đi trên mặt đất và tiếp tục làm một phụ nữ bình dị, chân thật và khiêm tốn. Trong cuộc sống có hư và thật, chỉ cần bắt đầu làm từ cái thật thì cho dù hư vinh có đến thì chúng ta cũng không bị lạc lối sa ngã, vì chỉ có những thứ thực tại mới làm bạn tiếp cận thực tế.

Đề cập đến vấn đề tiếp cận thực tế, tôi nghĩ ngay đến câu tục ngữ trong tiếng Anh: *Thùng rỗng kêu to*. Nhưng khi phỏng vấn những ông chủ lớn, lại là những người bề ngoài nhìn không ra gì, so sánh giữa trình độ và sự nghiệp to lớn của họ thì thấy rất chênh nhau. Vậy thì tại sao thùng rỗng và thùng đầy đều giống nhau? Ông Vu Lực Trọng, phó tổng giám đốc công ty Phương Chính Bắc Kinh trả lời câu hỏi của tôi một cách thẳng thắn: “Phần lớn chúng ta thuộc loại bình có nửa phần nước.” Vì bị lấp lư mà bị chao đảo, mà quên đi tất cả, còn thùng sau khi đầy nước, lấp lư không nổi, do đó cũng giống như chiếc thùng rỗng, biết thân phận và yên lặng đứng yên nơi ấy. Khi chúng ta phát hiện bản thân chưa hiểu rõ thế giới này, thì ra những người thành công đều có lý do tạo nên sự thành công của họ, còn chúng ta vẫn còn nhiều thứ chưa hiểu rõ, phải tiếp tục phấn đấu, từ nửa thùng nước làm cho đầy thùng, rồi lại trở về thùng rỗng, sự thích ứng với những thay đổi từ mức độ này đến mức độ khác, làm cho con người trở thành phi thường, vượt qua ham muốn vật chất và sự nông nổi. Động lực tinh thần giúp con người thích nghi tốt với cuộc sống do tâm trạng tạo nên, mà tâm trạng này chính là sự cảm kích và trân trọng.

Ông Lâm Nghị Phu, giám đốc trung tâm nghiên cứu kinh tế Đại học Bắc Kinh, ủy viên ủy ban hội nghị hiệp thương Trung Quốc cứ nói với tôi về thành tích đạt được của ông ấy: “Không nên cho rằng năng lực của cá nhân tôi giỏi, mà phải cảm ơn thời đại này, vì nó đã cho chúng ta nhiều cơ hội, cho chúng ta nhiều nghị lực để phấn đấu vì lý tưởng.” Cũng chính trong thời đại càng nhiều thành phần, càng bao dung, càng hiện đại, giải thoát nhiều phụ nữ ra khỏi việc nhà, giải phóng họ ra khỏi tư duy lạc hậu của nam giới, giúp nhiều phụ nữ có thêm điều kiện cơ hội theo đuổi lý tưởng. Với một người phụ nữ trí tuệ, cô không chỉ phải đối diện với sự đột phá trong sự nghiệp, mà còn phải giữ cho hôn nhân và tình cảm được cân bằng. Vậy thì, phụ nữ trí tuệ ngoài việc phải nắm vững những cơ sở và nền tảng kinh tế cơ bản nhất, còn phải rèn luyện một tâm hồn hoàn chỉnh. Tôi rút ra được 6 điểm quan trọng nhất sau đây:

1. Duy trì nhân cách độc lập

Nếu trong một gia đình, chồng là tổng giám đốc thì vợ chính là giám đốc điều hành; ví như chồng là đầu còn vợ là trái tim. Ví dụ từ góc độ một công ty, giám đốc điều hành phải tôn trọng tổng giám đốc, nhưng chẳng phải bảo gì làm nấy. Nếu bạn chỉ làm tròn trách nhiệm được giao, thì trách nhiệm bạn đảm nhiệm quá nhẹ, nếu bạn gánh vác trách nhiệm trong công ty, trong kinh doanh, sau đó cố gắng hòa nhập tầng lớp xã hội này, hòa nhập với trách nhiệm trong xã hội, lúc này, sự phối hợp hoặc thúc đẩy của bạn với ông chủ, sẽ tương đối vô tư, sẽ không có sự

cân đo tính toán vì lợi ích cá nhân. Làm người chồng tổng giám đốc, phải rộng lượng và hiểu vợ – giám đốc điều hành, đó cũng chính là sự may mắn của người vợ.

Nhiều nữ giám đốc đã từng thảo luận với tôi về tính quan trọng của việc thuận theo trong hôn nhân. Họ cho rằng, thuận theo ở đây không phải như tam cương ngũ thường trong quan niệm truyền thống Trung Quốc, mà là trên cơ sở duy trì nhân cách độc lập, cách tôn trọng và rộng lượng với chồng. Đàn ông có tính tự ái cao, thường không dễ chịu thua, là vợ nếu có thể thông cảm và nhường nhịn chồng một chút, sẽ thật sự có được sự hòa hợp trong hôn nhân. Làm như thế không phải là hạ thấp mình, mà chính là bảo vệ hôn nhân của mình một cách tự tin.

Độc lập không phải là khái niệm chỉ một người muốn làm gì thì làm, mà là có tư tưởng độc lập, nguyên tắc độc lập. Nếu đã cho rằng làm như thế là đúng, thì không nên dễ dàng thay đổi cách làm vì ý kiến của người khác. Tự mình quyết định, tự chịu trách nhiệm, chính là cách thể hiện nhân cách độc lập của bản thân.

Trong quan hệ vợ chồng, sự nghe lời và giải quyết công việc một cách máy móc chỉ làm cho bạn đánh mất đi sự tôn trọng đáng có của người kia. Nhưng nhất định phải có sự điều chỉnh thích hợp giữa độc lập và thoả thuận, giữa độc lập và ngang ngửa.

2. Khi cần bỏ thì nên bỏ

Vì sao chúng ta phải chiếm hữu người kia như thế, vì chúng ta sợ, sợ mất, sợ không được yêu, sợ bị bỏ rơi. Thế nhưng, bạn có biết không, nếu như bạn dành cho người kia càng nhiều tự do, thì người ấy càng không muốn rời xa bạn. Bởi vì, con người không dễ gì thả mỗi bắt bóng. Khi hai người đã không còn duyên nợ, thì tốt nhất là nên chia tay sớm, nếu không chỉ làm tổn thương mình và cả người kia, vừa không có một kết thúc tốt đẹp, lại lãng phí thời gian.

Tôi từng nghe một người vợ nói với chồng: “Điều em không thể chịu được trong cuộc đời là bị lừa dối. Nếu anh yêu một người phụ nữ khác, xin nói thật với em, em sẽ chia tay với anh.”

“Em không yêu anh sao?” Người chồng luống cuống hỏi lại.

“Ngược lại, vì quá yêu anh, dù em có đau khổ đi nữa cũng phải làm cho anh hạnh phúc, chúc anh hạnh phúc.” Người vợ trả lời. Người chồng im lặng, ôm vợ chặt hơn.

Sau này, người vợ nói với tôi: “Khi con tim anh ấy muốn bay nhảy, bạn phải biết cách, đừng đâm đầu vào ngõ cụt, nếu không cả hai người sẽ chết chung.”

3. Hiểu rõ bản vẽ cuộc đời

Phụ nữ nên nhớ, bất kể bạn mạnh mẽ, bạn xem trọng sự nghiệp đến đâu đi nữa, thì đã là phụ nữ, việc lấy chồng, làm mẹ, giáo dục con cái là thiên chức của phụ nữ. Thời kỳ sinh con chỉ vồn vện có mấy năm, đừng để lỡ cơ hội để tự đánh mất quyền lợi và niềm vui được làm mẹ. Thế nhưng, có một thực tại tàn nhẫn đối với phụ nữ, đó là một khi cô đã bỏ sự nghiệp của mình thì sau này khó mà có thể quay trở lại. Do đó người phụ nữ ngoài việc thay chồng giáo dục con, còn phải luôn chuẩn bị tư thế quay về với công việc ngày trước. Chúng ta không cần oán trách sự bất công của thế giới này, đều quan trọng nhất là, phải hiểu được bản thân cần gì, khi nào

cần, bỏ cái gì, khi nào có thể nhặt lên và giữ lấy. Bản vẽ cuộc đời chính là sự qui hoạch trong chính bản thân bạn.

4. Một nụ cười độ lượng làm xóa tan ân oán

Ở Ấn Độ có một sư thầy, độ lượng siêu phàm, không hề biết giận. Phong cách của ông làm cho một khách qua đường lấy làm thú vị, thế là người khách này tìm cách chọc giận sư thầy, vì ông ta không thể tin rằng thế giới này lại có một người siêu phàm như thế. Tìm đủ mọi cách cũng không có hiệu quả, người khách không chịu được nữa, tức giận hỏi sư thầy: “Tại sao ông không biết giận? Tại sao ông lại như vậy? Chẳng lẽ ông không phải là người sao?” Sư thầy mỉm cười nói: “Nếu như một người khác tặng anh món quà, anh không muốn lấy, trả lại cho người ấy, kết quả như thế nào?”

Vì hiểu lầm mà bị tổn thương, chúng ta đều tức giận, thế nhưng có một câu danh ngôn nói: “Tức giận là lấy lỗi lầm của người khác để tự trừng phạt mình.” Nếu chúng ta biết tha thứ, biết cách thoát khỏi tức giận, biết mỉm cười xóa tan ân oán, sẽ trở thành người phụ nữ rộng lượng, và càng làm người khác tôn trọng.

5. Vẻ đẹp bên ngoài và vẻ đẹp bên trong đều quan trọng như nhau

Mặc dù mọi người đều biết rằng, không thể dựa vào bìa sách để đoán được nội dung quyển sách, nhưng bất cứ nhà xuất bản nào khi xuất bản sách, đều xem trọng bìa sách, vì họ biết rằng, bất kỳ độc giả nào chưa nắm được nội dung quyển sách, cũng đoán nội dung sách qua bìa sách. Cũng vậy, dung mạo của phụ nữ cũng giống như bìa sách, là yếu tố quyết định ấn tượng đầu tiên của người khác.

Nhằm lưu lại ấn tượng đầu tiên tốt đẹp cho người khác, cách ăn mặc của phụ nữ phải dựa vào tuổi tác và địa vị, nhất là những phụ nữ trung niên. Nhan sắc phai tàn theo thời gian là sự thật hiển nhiên, nếu không chú ý chăm sóc, sẽ càng tệ hơn. Chỉ cần chú ý một chút thôi, không cần phải phô trương xa hoa. Nếu bạn là người không chú ý đến việc ăn mặc, đừng hoang tưởng rằng mọi người tin vào lời khoe về vẻ đẹp bên trong của bạn, từ đó tôn trọng bạn, thích bạn. Muốn được người khác tôn trọng, trước tiên cần phải tôn trọng bản thân.

6. Giữ “giới hạn”

Những thứ phải “giới hạn” rất không cụ thể, nhưng nó tồn tại trong mọi mặt của cuộc sống phụ nữ. Ví dụ: phụ nữ có biết rõ bản thân mình muốn gì, có luôn so sánh với người khác? Làm thế nào cân bằng giữa được và mất? Quyết định nên tiến tới hoặc thoái lui? Phải giữ chặt lấy chồng hay buông tay? Tự tin hay tự cao tự đại. Khiêm tốn hay tự ti mặc cảm, độc lập hay ngang ngược, những thứ trên chỉ cách nhau có một bước.

Cuộc sống là phải tùy theo tình huống mà xử lý, phải giữ giới hạn như thế nào, chúng ta không thể dùng các công thức khoa học để đo lường. Một phụ nữ liên tục tự hoàn thiện mình, tiến bộ từ sự rèn luyện bản thân, mới là chân lý của cuộc sống con người. Không có gì mới làm đã thành công ngay, không phạm một sai lầm nào, càng không có người thập toàn thập mỹ. Người phụ nữ có thể giữ được giới hạn, điều độ trong mọi việc mới là người phụ nữ xinh đẹp và trí tuệ. Nhưng những điều này có được từ sự rèn luyện không ngừng.

“Giới hạn” của con người ở đâu

Thỉnh thoảng nghe người ta nói: “Bạn rất biết cách làm người, biết cách giữ giới hạn.” Đương nhiên, cũng có người muốn giải thích làm thế nào để giữ lấy và khống chế “giới hạn”. Nói thật là, nếu không có người đặt vấn đề, tôi còn chưa nghĩ đến “giới hạn” là như thế nào. Sau nhiều lần suy nghĩ rất nhiều, đột nhiên tôi rút ra được một khái niệm. Tại sao giữ lấy “giới hạn” lại khó như thế, bởi vì nó không có giới hạn cho con người đo lường. Người Trung Quốc để ý đến nghệ thuật làm người, và văn hóa Trung Quốc gắn liền với sự kín đáo, e dè, nhỏ nhẹ, làm việc cẩn thận, làm con người hoàn mỹ hoặc làm người khách sáo. Theo tôi nghĩ, giao tiếp với những người này phải cố tình làm ra vẻ, rất mệt mỏi. Họ không bao giờ có thể tìm được một “giới hạn” đúng mức.

Thực ra những người giữ “giới hạn” tốt, lại chính là người đã từng “vượt quá”. Giới hạn làm sao có được, là do sau khi làm việc gì đó đến “quá mức” mới rút ra được “giới hạn”. Bạn chưa làm gì sai, chưa làm gì đến quá mức, không có ý làm sai trái, thì sẽ không có được “giới hạn”. Con người quá hoàn mỹ, làm việc gì cũng không quá mức, chưa từng phạm sai lầm gì, thì khó cảm nhận được vị trí của “giới hạn thích hợp”.

Con em Hoa kiều ở Mỹ cũng trải qua quá trình như vậy, khi học đến cấp II, cấp III, rất ác cảm với nền giáo dục Trung Quốc do cha mẹ truyền lại, còn xem thường những người bạn cùng lứa mang tập quán truyền thống Trung Quốc. Ở giai đoạn đó, lớp cha mẹ Hoa kiều rất lo lắng, mất phương hướng giáo dục con, tự kiểm điểm sự bất lực của mình trong việc dạy con cái. Thế nhưng khi lên đại học, những học sinh trước đây càng có biểu hiện hành vi quá đáng lại càng thích giao lưu với những bạn học cùng lứa Trung Quốc, không phải vì họ không hợp được với các bạn học phương Tây, mà đó là do cảm giác muốn tìm về nền văn hóa và giá trị nguồn cội, khiến họ muốn tìm lại chính mình, cuối cùng họ vừa không bị xa rời nền văn hóa chủ đạo phương Tây vừa không phủ nhận nền văn hóa Trung Quốc của chính mình. Con em Hoa kiều qua sự phát triển trong nhận thức đã có cuộc sống và sự nghiệp giống y như lớp cha mẹ. Thực ra, khi còn nhỏ không nên sợ mắc phải sai lầm, không nên sợ làm việc sai quấy, cho dù lúc ấy bạn không hợp với mọi người, không như mọi người, nhưng đến khi lớn khôn, bạn sẽ xuất sắc hơn người. Tại sao vậy, vì con đường như thế nào bạn cũng đã đi qua, mới tìm ra con đường đi thích hợp với mình nhất.

4.

“Ngôi sao điện ảnh” mà chúng ta không thể không nhắc đến

Ngày nay phương tiện thông tin phát triển, việc nổi tiếng chỉ trong một đêm không phải là chuyện trong mơ. Nhưng câu chuyện của những người nổi tiếng luôn bị giới thông tin báo chí phóng đại nhiều lần. Những ngôi sao điện ảnh sáng chói rực rỡ như vậy phong cách như thế nào? Hấp dẫn như thế nào? Tôi bất giác nghĩ tới một người. Từ một người thích vinh quang, ham muốn được nổi tiếng, trở thành người rất khiêm tốn, từ việc làm mẹ khi chưa kết hôn đến việc an phận với mình, đó là *Ảnh hậu* giải Kim Mã - Trương Ngải Gia.

Lúc trước tôi từng đọc và nhớ rất rõ những chuyện đời thường của Trương Ngải Gia. Mỗi lần đọc, tôi đều bị sốc và cảm động. Ở đây tôi xin phép trích lại để bạn đọc thưởng thức.

Vì hư vinh mà kết hôn với một người nổi tiếng nhất Đài Loan

Ông ngoại Trương Ngải Gia từng là tướng cao cấp của Đài Loan, cha là sĩ quan không quân, mẹ cô là một mỹ nhân nổi tiếng ở Đài Loan. Không lâu sau khi được sinh ra, cô cùng mẹ đi Mỹ định cư. Năm mười sáu tuổi cô trở về Đài Loan, liền bước vào giới giải trí nghệ thuật.

Cuộc đời nghệ thuật của cô có thể nói là thuận buồm xuôi gió: Hai mươi một tuổi đoạt được giải thưởng vai nữ phụ xuất sắc nhất của giải Kim Mã, sau đó lại 2 lần đoạt được giải vai nữ chính xuất sắc nhất. Những thứ mà những người khác theo đuổi cả đời cũng không được, còn cô thì đạt được một cách dễ dàng. Về mặt tình cảm, cô quen với giáo sư âm nhạc danh tiếng lẫy lừng - La Đại Hữu, cũng xứng là một cặp tài tử giai nhân.

Trương Ngải Gia từng nói, lúc đầu quen với La Đại Hữu đơn thuần chỉ là muốn gây quan hệ, muốn làm cho người ta hâm mộ, nhưng không bao lâu đã có ý định sống chung với nhau. Thế là, cô và La Đại Hữu luôn sánh bước bên nhau, cùng thưởng thức cảm giác được mọi người hâm mộ lẫn ghen tỵ. Tình yêu không giống như tình cảm đơn thuần, nó giống như một đồ trang sức sáng lấp lánh, rồi tiếp đến là một đám cưới rất linh đình.

Theo trào lưu mới, làm mẹ khi chưa kết hôn

Vợ chồng mới cưới thì thường khoan dung tha thứ cho nhau, nhưng cuộc sống vợ chồng ngày càng dài, càng về sau thì sự nhẫn nhịn nhau càng mất đi. Sau khi hôn nhân đổ vỡ, để tránh miệng đời, La Đại Hữu đã rời khỏi thế giới âm nhạc trở về với nghề bác sĩ. Trước khi rời khỏi thế giới âm nhạc, anh sáng tác một bài nhạc sau cùng có tựa là “Phải chăng”: “Bao nhiêu lần trăn trở trong đêm tối, chỉ vì nghĩ về bước chân mình sắp phải đi xa, bao nhiêu lần tôi nén nước mắt trong lòng, chỉ vì muốn nói với chính mình tôi không quan tâm...”

Trương Ngải Gia nói: “Nhìn thấy hình bóng người đàn ông hơn bốn mươi tuổi đi xa, lòng tôi hơi bị nhói đau, rốt cuộc thì anh là người đàn ông đầu tiên yêu tôi và muốn cưới tôi làm vợ, cùng tôi chia sẻ những ưu buồn đau khổ. Âm nhạc là cuộc sống của anh ấy, nhưng vì cuộc hôn nhân đổ

vỡ này mà anh phải rời bỏ thế giới âm nhạc, có thể thấy được trái tim của anh ấy đã bị tôi làm tổn thương rất nhiều.”

“Sự thất bại trong hôn nhân không làm tôi hối tiếc, tính cách tôi vẫn như cũ, vẫn thích được mọi người ngưỡng mộ. Cho đến khi ba mươi tuổi, trong tôi bỗng nhiên có chút thay đổi – tôi không còn thích thú với những ngày tháng bay nhảy, bỗng nhiên tôi rất muốn có một đứa con...

“Ở Hồng Kông, tôi quen với Vương Tịnh Hùng. Anh ấy là một người có quyền thế. Anh ấy có bốn chiếc xe mô tô Harley có kiểu dáng và năm sản xuất khác nhau, khi tôi cao hứng muốn chạy xe thì anh ấy sẵn lòng lái trên một chiếc Harley khác cùng tôi đi chơi. Có điều là anh ấy đã có vợ. Vậy thì sao? Tôi chưa bao giờ nghi ngờ về sức hấp dẫn của tôi – không có phụ nữ nào xuất sắc hơn tôi, những gì tôi thích thì nhất định phải đạt được. Huống chi việc có thể làm một người đàn ông đã có vợ phải bỏ vợ để theo mình, càng chứng tỏ sức hấp dẫn của mình. Thế là tôi bắt đầu quan hệ tình cảm với Vương Tịnh Hùng.

“Sau ba mươi lăm tuổi, ý định muốn làm mẹ của tôi càng quyết liệt hơn, tôi không đợi được nữa. Thế là tôi mang thai khi chưa kết hôn. Ngày 16 tháng 08 năm 1990, tôi sinh con trai đặt tên là Vương Linh Trần, đồng thời đặt cho bé một cái tên tiếng Anh. Khi lần đầu bế con vào lòng, tôi đã vạch ra mọi kế hoạch cho con đường tương lai của con. Tôi muốn con tôi trở thành một ngôi sao nhi đồng giỏi nhất, cho mọi người biết rằng những gì của Trương Ngãi Gia đều là 'nhất', dù là trong hôn nhân hay là con cái.

“Ngay sau ngày ly hôn, Vương Tịnh Hùng chính thức kết hôn với tôi, kế hoạch sinh con của tôi ngày càng rõ ràng. Tôi muốn từ đây bắt đầu nuôi dưỡng con, tạo cho con trở thành điểm son lộng lẫy nhất trên tấm chiếu bài 'Trương Ngãi Gia'.

“Để được ‘Ba đời sinh quý tử’, tạo cho con có một phong cách của giới quý tộc, tôi bắt đầu dạy con từ những chi tiết nhỏ nhất, từ việc ăn mặc đi đứng đều hết sức chú ý, con có cử chỉ, hành động gì hơi không đúng, tôi liền lập tức chỉnh sửa. Ông xã nói tôi không giống đang nuôi dạy con mà là đang cài máy vi tính, đem nhét toàn bộ những phần mềm tiên tiến nhất, cao cấp nhất vào máy vi tính, nhưng không biết ổ đĩa cứng có thể chứa đựng hết được không.

“Khi con trai tôi được bốn tuổi, vóc dáng của một thiếu gia bắt đầu hiện rõ: mở miệng nói toàn là tiếng Anh chuẩn không thể chê vào đâu được; có thể đàn piano và ghita; khi đi nhà hàng Tây ăn cơm, mặc dù chưa nhắc nổi ghế cho tôi nhưng nó luôn đợi tôi ngồi yên vị rồi nó mới ngồi; trong trường thì lúc nào cũng giữ quần áo sạch sẽ gọn gàng, lễ phép, toàn bộ giáo viên đều công nhận nó là “tiểu thiên sứ”; tất cả bạn học đều nhìn con tôi với cặp mắt ngưỡng mộ. Tuy vậy, tôi nhìn thấy con tôi không được vui vẻ, nhưng tôi vẫn xác định cách làm của tôi là đúng.

“Sau đó, tôi đưa con tôi ra trước công chúng. Năm con trai tôi năm tuổi, tôi nhận lời mời đi thăm các làng nghèo khó ở miền bắc nước Thái Lan, lần đó tôi dẫn con theo cùng, khi quay phim, tôi cho con tôi học thuộc một số câu tiếng Thái, rồi sau đó đưa nó tới trước máy quay phim. Sau khi đài truyền hình phát sóng, lập tức làm chấn động cả Hồng Kông, mọi người đều cho là thiên tài. Sau thành công ở Hồng Kông, tôi liền dẫn con về Đài Loan, đưa nó đi tham gia một cuộc biểu diễn quốc tế về trang phục thiếu nhi. Các phương tiện thông tin đại chúng rầm rộ đưa tin về chuyện này, chỉ trong một đêm con trai tôi đã được cả Đài Loan biết đến. Những ngày tháng sau

đó, tôi lợi dụng danh tiếng của tôi hết lòng tạo dựng cho con tôi, còn biểu hiện của con trai cũng đã rất chuẩn mực nên cũng sớm trở thành ngôi sao nhi đồng giỏi nhất.”

Thượng đế trả lại cho tôi đứa con, tôi trả lại cho con tôi sự tự do

“Nhưng tôi quên một điều, Hồng Kông rất phức tạp, khi tình hình kinh tế không khởi sắc, thì những ngôi sao càng tỏa sáng càng bị người khác chú ý. Thật không may, con trai tôi đã bị bọn xấu chú ý. Lúc ấy con tôi đang học lớp bốn ở khu Cửu Long. Nhà tôi cách trường học một đoạn đường rất xa. Hằng ngày đi học đều có người giúp việc đưa đón, nhưng ngày 5 tháng 7 năm 2000, người giúp việc không đón được con tôi, vài tiếng đồng hồ sau đó, tôi nghe một cú điện thoại báo hung tin - con trai tôi đã bị bắt cóc, bọn bắt cóc ra giá hai mươi triệu đô Hồng Kông.

“Để gom góp tiền chuộc, tôi bán vội căn nhà, rút hết sạch tiền trong tài khoản ở ngân hàng, nhưng cũng chỉ được chưa tới tám triệu đô Hồng Kông mà thôi. Sau khi thương lượng lại với bọn bắt cóc qua điện thoại, cuối cùng chúng chấp nhận giá tám triệu đô. Mặc dù bọn chúng liên tục đe dọa không được báo cảnh sát, nhưng sau khi cân nhắc kỹ, chúng tôi quyết định báo cho tổ trọng án Đông Cửu Long.

“Dưới sự gợi ý của phía cảnh sát, chúng tôi lấy lý do phải gom góp tiền chuộc để kéo dài thời gian, cảnh sát rất nhanh chóng tra ra số điện thoại gọi đến và biết được nơi chúng đang ẩn náu và hành động ngay lập tức bắt gọn ba tên bắt cóc. Lúc tôi mở cái hòm nhất con tôi, tôi hít một hơi dài nhẹ nhõm, bọn bắt cóc đã chuẩn bị sẵn nhang đèn và giấy vàng mã đặt trong hòm, rõ ràng là bọn chúng có ý định nhận tiền xong liền giết con tin. Ôm lấy đứa con tưởng như đã mất giờ được trả lại, tôi vui mừng đến nỗi không còn sức để khóc được nữa.

“Lần bị bắt cóc đó đã làm cho con tôi bị tổn thương về mặt tinh thần dữ dội, nó nhất định không chịu đi với tôi ra trước công chúng; vừa về đến nhà là nhốt mình trong phòng, ngay cả gọi nó ra ăn cơm nó cũng không muốn ra, đem cơm tới trước cửa phòng cũng không chịu mở cửa, chỉ cho phép người giúp việc đặt cơm ở trước cửa, đợi người giúp việc đi khỏi rồi mới lén lén mở cửa ra mang cơm vào phòng. Nhìn thấy con trước kia chừng chặc mà nay lại lo sợ không yên như một con chuột khiến tôi thật sự hết hoảng, lòng tôi đau lại càng đau. Trước đây, trong cuộc hôn nhân đầu tôi không giữ được La Đại Hữu; bây giờ, trong lần tái hôn này chẳng lẽ tôi lại mất đi đứa con trai lanh lẹ hoạt bát hay sao?

“Tôi đã tư vấn rất nhiều chuyên gia tâm lý, nhưng lời khuyên thì chỉ có một là: Liệu pháp thời gian. Tôi gạt nước mắt tự nhủ: Không có gì khó khăn cả, ông trời đã rất rộng lượng với tôi đã trả lại cho tôi đứa con còn sống. Tôi bắt đầu học bản năng dùng tình yêu của mẹ để trò chuyện với con, tất cả đều vì sự vui vẻ của con, để cho con làm những gì nó thích: nó quăng miếng thịt bò rồi gặm lấy hamburger, rủ bạn học về nhà chơi, đồ đạc vung tứ tung, chơi chung với những bạn con nhà bình thường mà trước đây tôi rất khinh bỉ, tùy tiện mặc áo pull quần jeans, không còn chải tóc ba bẫy ngay ngắn như trước đây, không còn luyện đàn dưới sự giám sát của tôi, không còn phải nhìn mặt chú ý các tông nhạc...

“Lúc nghỉ hè, tôi dẫn con đi du lịch, không còn dẫn nó đến viện bảo tàng này triển lãm nghệ thuật kia nữa. Tôi để cho con tự lựa chọn nơi chốn và mục đích vui chơi du lịch.

“Có lần đến công viên Disney Land, con tôi bảo tôi cùng nó ngồi ở hàng ghế đầu trên trò chơi

tàu lượn, mỗi khi tàu lượn lên xuống với vận tốc rất lớn, chúng tôi không khỏi hét lớn, con tôi nắm chặt lấy tay tôi, siết thật chặt, như là nó dồn hết sức lực và hy vọng vào tôi. Khi xuống khỏi tàu lượn, tay con vẫn nắm chặt lấy tay tôi, tôi cúi người xuống bồng con vào lòng, nó ôm quàng lấy cổ tôi, hai má áp sát vào cổ, hơi thở thổi vào mang tai tôi từng đợt từng đợt. Đã lâu rồi tôi không bế con như thế này.

“Còn một lần ở Ai Cập, chúng tôi cưỡi trên lưng một con lạc đà, đứng trước kim tự tháp ngắm nghía tượng nhân sư, con tôi ngồi phía trước lưng dựa vào lòng tôi, lông bờm của lạc đà cọ vào chân làm bị ngứa, tôi kéo bàn chân con lên đặt con nằm ngửa trong lòng tôi, tay trái tôi nâng đôi chân của con, tay phải tôi vuốt ve đầu nó. Con tôi bỗng nhiên cựa quậy, đầu ngược nhẹ ra phía sau, như nói trong mơ: “Mẹ, cảm ơn mẹ!”. Tôi làm cho con trở thành học sinh xuất sắc nhất trường, nó không cảm ơn tôi; tôi làm cho nó trở thành ngôi sao nhi đồng giỏi nhất, nó không cảm ơn tôi; tôi nộp tiền chuộc đến phải khuynh gia bại sản, nó cũng không cảm ơn tôi. Nhưng bây giờ đang dựa vào lòng tôi nó lại cảm kích tận đáy lòng thốt ra được câu cảm ơn, ngay lúc ấy tôi cảm thấy vui mừng và sung sướng không có gì so sánh được.

“Tôi cảm thấy cuộc sống như vậy mới là những ngày tháng hạnh phúc nhất của con trai tôi. Theo sự thay đổi của con, tôi cũng dần dần thay đổi tính cách của mình, tôi không phô trương nữa, biết hiểu và thông cảm hơn, trở nên chín chắn và điềm đạm hơn, chẳng trách người ta đều bình luận rằng tôi là một người mẹ trưởng thành từ trong đau khổ.”

Những năm 80 của thế kỷ XX, ở Mỹ tôi đã xem qua một bộ phim do Trương Ngải Gia đóng vai chính. Tính cách cao quý và tài hoa của cô đã in sâu vào tâm trí tôi. Hiện đang ở tuổi năm mươi, vẻ đẹp của phong cách và tâm hồn cô, vẫn còn sức hấp dẫn đối với người cùng thời. Vì vẻ đẹp ấy không phải làm ra, nói ra, cũng không cần phải thể hiện ra, nó được nhận thấy qua ánh mắt và qua sự cảm nhận. Khi một người phụ nữ tìm thấy được tầm quan trọng của vị trí một người mẹ, một người vợ và một người bình thường, thì những gì cô ta thể hiện mới thật sự là phong cách và sự hấp dẫn.

Lời kết

Phong cách và sự hấp dẫn

Khi xem một buổi biểu diễn ca nhạc do ca sĩ được ái mộ nhiều năm trình diễn, tôi từng phát biểu một bài cảm tưởng về “phong cách” như sau: “Trên khán đài, người ta dùng mắt để thưởng thức phong cách của anh, còn tôi dùng trái tim để cảm nhận phong cách của anh. Nghe những khúc nhạc làm mê lòng người, thưởng thức lời ca tiếng hát chứ không phải nội dung của bài hát. Phong cách, trong chốc lát đã làm say mê mọi người, nhưng phong cách đã làm trái tim ái mộ từ lâu của tôi rung động. Phong cách chỉ có thể thưởng thức chứ không thể chiếm hữu, chính vì vậy, phong cách mới biến hóa vô lường.” Nhiều đàn ông thích một phụ nữ lạ là vì một phong cách của cô ấy, chứ không phải đơn thuần là tính đào hoa hay đứng núi này trông núi nọ của người đàn ông.

Tôi từng hỏi một phóng viên nổi tiếng chuyên về lĩnh vực văn hóa: “Trong số những người làm văn hóa nghệ thuật, anh thích phỏng vấn loại người nào nhất?”

Anh ta nói: “Trước tiên là các tác giả, vì đa số họ đều có tư tưởng, hiểu vấn đề, sau khi phỏng vấn, rất dễ dàng viết được một bài báo hay.”

“Vậy anh không thích phỏng vấn loại người nào nhất?”

“Đa số là các ngôi sao. Tôi làm nghề này lâu năm rồi, thấy nhiều trường hợp gọi là ngôi sao nổi tiếng, thực ra là nhờ nghệ thuật lăng xê mà nổi tiếng. Rất nhiều người trong số họ không có nội tâm, xử sự nông cạn thiếu kiến thức. Nhưng công chúng không hiểu rõ, lại cho rằng con người và phẩm chất của diễn viên đó cũng giống như trong vai diễn của anh ta.”

Im lặng một hồi, anh ta lại nhấn mạnh: “Những nhà hoạt động nghệ thuật nhiều kinh nghiệm thì khác, họ không tự xem mình thuộc tầng lớp ngôi sao, họ có cuộc sống, có giáo dục và rèn luyện đạo đức, có trăn trở suy nghĩ, nội tâm sâu sắc, họ mới chính là những ngôi sao không bao giờ rơi!”

Có lẽ ý anh ấy muốn nói là: đây mới là phong cách, một phong cách bị xã hội quên lãng!

Tôi từng hỏi một người bạn tuổi trung niên đang là chủ tịch hội đồng quản trị một công ty: “Trong mắt bạn người phụ nữ như thế nào là hấp dẫn nhất?”

Anh ta trả lời: “Người phụ nữ biết hiểu ý của người khác. Ở cùng với họ, có thể cởi mở với nhau, điều này làm cho người đàn ông có cảm giác muốn bày tỏ.”

Một người đàn ông khác thì nói với tôi rằng: “Phụ nữ biết cười là hấp dẫn nhất.”

Tôi nghĩ, trong đêm tối, người đàn ông không nhìn thấy diện mạo của phụ nữ, thế thì kỹ thuật giao tiếp là sức hấp dẫn của phụ nữ. Nhưng ở ban ngày, thì nụ cười xinh tươi cũng là sự hấp dẫn của phụ nữ. Cho nên tôi cho rằng: đối với phụ nữ, vẻ đẹp là thứ bên ngoài, còn sự hấp

dẫn là ở bên trong, nếu hai cái đó có thể kết hợp với nhau tức là phong cách được tỏa sáng từ tâm hồn ra đến hình dáng của con người.

Phần 7

Sự khác biệt trong thế giới tình cảm giữa phương đông và phương tây

Hai mươi năm trước khi tôi đang du học tại Mỹ, ngoài việc có chồng là người Trung Quốc, tôi dường như đã xa mọi thứ có liên quan đến âm hưởng của Trung Quốc, cố gắng học nói tiếng Anh một cách lưu loát, quan hệ bạn bè đa số cũng là người phương Tây, trong trường học cũng không sống chung với các bạn học Trung Quốc, mà một mình sống trong nhà của một gia đình người Mỹ. Vì vậy cho đến nay, ai ai cũng cho rằng tôi là người Trung Quốc được sinh ra tại Mỹ (American born chinese). Thế mà hai mươi năm sau, tôi lại tìm đủ mọi cách để “nài xin” hai con tôi: con trai và con gái được sinh ra tại Mỹ học tiếng Trung Quốc, muốn chúng nhớ rằng cha và mẹ chúng đều là người Trung Quốc. Vì thế, mỗi năm cả nhà tôi đều bỏ ra một phần lớn thời gian về lại Tổ quốc nghỉ hè. Mặc dù hai con tôi không bằng lòng, nhưng tôi cũng ép chúng đi theo tôi bay từ điểm cực nam cho tới điểm cực bắc của đất nước Trung Quốc. Đối với tôi, đây là tình cảm nhớ thương quê hương da diết, không thể nào phai nhạt, điều này có thể giúp tôi tìm lại cội nguồn văn hóa của chính mình, mà nó là cột móng bê tông giúp cho cuộc sống tôi vững vàng.

1.

Lấy chồng người Trung Quốc hay lấy người phương Tây

Người đàn ông phương Tây nhận thấy, phụ nữ phương Đông tính tình hòa nhã, yếu điệu, hiền thực, nhẫn nại, mang tính cách của người vợ và người tình lý tưởng đối với đàn ông. Ở Mỹ, hiếm thấy phụ nữ phương Tây theo đuổi đàn ông Trung Quốc, ngược lại đàn ông phương Tây đi cùng phụ nữ phương Đông là chuyện thường tình. Hơn nữa, theo tôi nhận thấy, đàn ông phương Tây yêu và kết hôn với người phụ nữ phương Đông thường mang tính nội tâm, đồng thời thích nền văn hóa phương Đông hơn những người khác, nhưng nhiều người trong số họ không phải là “phái mạnh” trong thế giới đàn ông phương Tây. Nói một cách khác, ở phương Đông, một người phụ nữ phương Đông ưu tú lấy một người đàn ông phương Đông ưu tú là chuyện hợp tình hợp lý, thế nhưng một người phụ nữ phương Đông ưu tú muốn lấy một người đàn ông phương Tây ưu tú được xã hội công nhận là chuyện không dễ dàng, đặc biệt là lấy người cùng độ tuổi, cùng thời. Cho dù thực sự có lấy được người đàn ông ưu tú được công nhận đi nữa, thì tuổi tác của họ lúc nào cũng chênh lệch xa, hoặc người phụ nữ đó lớn lên ở phương Tây.

Tôi không hề cho rằng người đàn ông phương Tây lấy người phụ nữ Trung Quốc là người yếu đuối, họ thường là đại diện cho nhóm người có tri thức và đạo đức nhưng họ có cuộc sống nội tâm sâu sắc, mới có thể lặng lẽ thưởng thức sự kín đáo và nét đẹp tiềm ẩn của nền văn hóa phương Đông. Hơn nữa, cái nhìn về sự ưu tú của người phương Tây và phương Đông khác nhau. Người phụ nữ phương Đông lấy người đàn ông phương Tây, thường là người mang cá tính mạnh mẽ. Nhưng khi sống trong thế giới phương Tây, cá tính mạnh mẽ đó vẫn không sao sánh kịp phụ nữ phương Tây.

Khi hai con người, một nam một nữ, đến từ hai nền văn hóa khác nhau, với những mộng tưởng ban đầu, kết hôn với nhau, người ngoài cuộc không thể hiểu được những khó khăn, mâu thuẫn trong cuộc sống của bản thân họ. Có nhiều nguyên nhân dẫn đến hôn nhân tan vỡ, ngoài mâu thuẫn khác biệt về văn hóa Đông Tây, trong họ luôn tồn tại khoảng cách khá xa giữa hiện thực và sự kỳ vọng về người mình yêu.

Một người bạn nam Trung Quốc thấy tôi sống hòa đồng với những người phương Tây trong công ty, liền hỏi: “Nếu cô chưa kết hôn, cô có lấy người phương Tây không?” Tôi liền trả lời: “Không, cho dù tôi được phép kết hôn một lần nữa, tôi cũng lấy người đàn ông Trung Quốc.” Một cách đơn giản, tồn tại sự khác biệt về mọi mặt trong cuộc sống văn hóa giữa Đông và Tây.

Sự khác biệt được biểu hiện dưới nhiều hình thức, không thể đánh giá là xấu hoặc tốt, đúng hay sai. Mặt khác, nếu hằng ngày cứ xảy ra xung đột, cứ cằn nhằn vì sự khác biệt ấy, bạn sẽ từ từ ngã quỵ trong sự bất lực và mệt mỏi. Khi tìm người bạn đời, chúng ta luôn mong muốn đó là người tốt nhất thế giới. Nếu tìm hiểu người Trung Quốc, cơ bản có thể biết được địa vị xã hội và năng lực của nhau, nếu đối tượng là người phương Tây, rất khó hiểu được con người thực sự

của người ấy, ngoại trừ bạn sinh sống ở phương Tây từ nhỏ, rất quen thuộc nền văn hoá phương Tây.

Một giáo sư đại học Mỹ đặt vấn đề với các sinh viên: “Yếu tố nào là cơ bản nhất để xác định bạn thuộc dân tộc nào? Kiêu bào nước nào?” Sau một hồi bàn luận, mọi người kết luận dựa vào “văn hóa”. Con người phát triển tự nhiên theo từng giai đoạn, và tìm thấy vùng đất thuộc về bản thân.

Tôi sinh sống ở Mỹ gần hai mươi năm, tiếp xúc với nhiều người Mỹ. Lần đầu gặp nhau, nếu thấy nói chuyện hợp nhau, thì có thể trở thành bạn thân. Lần thứ hai gặp nhau, hai người ôm nhau thân thiết, đó là chuyện thường tình ở Mỹ. Nhưng người Trung Quốc thì khác, không thể “tự nhiên thân mật” như thế. Do đó, tôi rất hiểu, nhiều người Trung Quốc vừa đến Mỹ, bị lôi cuốn bởi lối giao tiếp của người Mỹ, cảm thấy giao tiếp với người Mỹ rất nhẹ nhàng tự nhiên, liền vội vàng Mỹ hóa bản thân mình, điều này không hề xa lạ. Bởi vì, khi con người chỉ xã giao bằng mặt, chưa xảy ra xung đột về quyền lợi, thì biểu hiện của người phương Tây có sức hấp dẫn hơn, thân thiện hơn rộng rãi hơn, phong độ hơn so với người phương Đông. Tuy tôi đã quen với cuộc sống ở Mỹ, cho dù đã trải qua những thời điểm mâu thuẫn không cân bằng, thế nhưng càng đi sâu vào văn hóa Mỹ, tôi càng cảm nhận sâu sắc bản thân vốn là người Trung Quốc chính gốc, được lớn lên từ chiếc nôi của nền văn hóa Trung Quốc vững chắc.

Tôi xin khẳng định một lần nữa, sự khác biệt về văn hóa ảnh hưởng rất lớn đến cuộc sống hôn nhân. Giống như sự khác biệt giữa người quân tử và tiểu nhân vậy, tôi thường khuyên mọi người không nên tính toán với người tiểu nhân, vì người quân tử không thể nghĩ ra tiểu nhân tính toán gian xảo thế nào, do đó sẽ không đề phòng được, tốt nhất nên tránh xa ra. Sự khác biệt về văn hóa cũng vậy. Trong hôn nhân, người đàn ông phương Tây cho rằng đó là những thói quen hiển nhiên trong cuộc sống, còn người phương Đông không thể hiểu được, thậm chí còn cảm thấy bị giày vò.

Một nhà khoa học nữ Hoa kiều học đại học ở Mỹ, yêu một bạn học Mỹ. Nghỉ hè, cô rất nghiêm túc dẫn người yêu về ra mắt cha mẹ, hai cha con cô đã bàn rất lâu về vấn đề của cô. Nội dung chủ yếu như thế này:

Cha mẹ không phản đối con kết bạn với người Mỹ, thế nhưng nếu con muốn kết hôn với người ấy, là người Trung Quốc, cha mẹ thực sự khó chấp nhận được. Cha mẹ già một mình đến Mỹ, không có bạn bè, con là người thân duy nhất của cha mẹ. Nếu con kết hôn với người Trung Quốc, chúng ta còn có thể sống chung một nhà, giao tiếp bình thường; nếu con lấy người Mỹ, cha mẹ thực sự mất con, trở thành như người xa lạ, cha mẹ đến nhà con chơi chẳng khác gì như khách đến chơi. Đây là một vấn đề thực tế, không thể xem thường.

Ví dụ, khi Tết đến, nhất là những ngày tết truyền thống Trung Quốc, người Trung Quốc có thói quen đoàn tụ, cả nhà lớn nhỏ tập trung một nơi, vui vẻ vò xôi nước, sau đó ăn hết. Rồi mọi người quây quần bên nhau, ăn những món ăn đặc sắc của Trung Quốc, sau đó xem tivi, hoặc hát karaoke, rồi đánh bài... Đó là cuộc sống hiện thực của người Trung Quốc chúng ta, rất tùy hứng, đậm đà tình nghĩa.

Thế nhưng, nếu con lấy chồng người Mỹ, chưa kể là người đó đã ăn tết truyền thống Trung

Quốc chưa, cứ cho anh ta đã từng trải qua đi nữa, nếu cha mẹ đến nhà con ăn Tết, nhiều vấn đề sẽ nảy sinh. Nói bằng tiếng gì? Tiếng Anh ư? Có nhiều lời nói chân tình biểu đạt bằng một ngôn ngữ khác thì đã ý nghĩa đã bị biến chất. Cách sống thì sao? Ngồi ngay ngắn ở đấy ăn cơm Tây, nói chuyện một cách khách sáo ư? Thôi đi.

Cha mẹ của hai bạn trẻ, nếu như có bên nào không hợp với bên kia, hoặc chê bai bên kia, thì cuộc sống hôn nhân của hai bạn đó chắc chắn sẽ phát sinh mâu thuẫn. Có thể bạn cho rằng, cuộc sống của hai người có liên quan gì với người khác chứ? Thế nhưng đối với nhiều người Trung Quốc, gia đình là một tập thể, tồn tại mỗi thâm tình không thể cắt đứt. Đương nhiên, con cái có thể oán trách cha mẹ ích kỷ, nhưng văn hóa là thứ thâm căn cố đế, bạn không thể nói bỏ là bỏ được! Phương Tây không thể tưởng tượng được hiện tượng “tam, tứ đại đồng đường” ở Trung Quốc.

Ngoài vợ chồng con cái, người phương Tây xem những người họ hàng còn lại là người ngoài. Họ rất quan tâm gia đình, thế nhưng, đối với những việc không phải của chính gia đình họ, thì họ xem như việc công, để người khác giải quyết, người phương Đông thì không làm như thế được. Do đó, người phương Tây không thể hiểu được cuộc chiến giữa “mẹ chồng nàng dâu” của người phương Đông, vì đối với họ, mẹ chồng nàng dâu là người của hai nhà khác biệt, không phải một nhà.

Cách thể hiện hiếu kính của người Mỹ đối với cha mẹ già, chỉ là tặng quà khi sinh nhật cha mẹ, tết thì gọi điện thoại về nhà, cha mẹ bệnh thì tặng một giỏ hoa hay một giỏ trái cây mà thôi.

Cha mẹ từ Trung Quốc đến thăm con gái ở Mỹ, chàng rể người Mỹ thà tốn ít tiền để cha mẹ vợ ở khách sạn còn hơn là ở nhà. Vì “người ngoài” vào nhà sẽ nguy hiểm đến cuộc sống riêng tư của vợ chồng họ. Bạn học nữ người Mỹ của tôi thường tranh cãi với chồng chỉ vì cha mẹ chồng đến ở vài ngày.

Trong gia đình Trung Quốc, nếu vì lý do việc làm hoặc con cái mà vợ chồng phải sống riêng thì có thể thông cảm được. Còn đối với gia đình phương Tây, sống riêng còn mang ý nghĩa là “ra đi”, khi quá thời hạn, thì đường ai nấy đi. Ở một số bang ở Mỹ còn có qui định, nếu chứng minh được vợ chồng đã sống riêng trong một thời gian nhất định, thì một bên có quyền tự động ly hôn.

Khi người Mỹ yêu nhau, chỉ cần không có lời hứa kết hôn với nhau, thì một bên có hẹn hò với người khác đi nữa, người còn lại cũng không có quyền can thiệp. Nếu không, sẽ bị xem là vô cớ can thiệp vào tình cảm của người khác.

Khi giáo dục con cái, người phương Tây rất chú trọng đến sự vui vẻ, khỏe mạnh của con cái, khuyến khích con cái làm việc mà bản thân nó thích, cho dù việc đó không có triển vọng, không có tương lai. Còn các bậc cha mẹ người Trung Quốc thì quản lý con cái chặt chẽ, thậm chí hy sinh tất cả vì con. Khi con cái làm sai, cha mẹ người Mỹ không bắt con kiểm điểm bản thân, mà còn tìm cách biện hộ cho con.

Đặc điểm lớn nhất của người Mỹ là tự lập, đặc điểm này khiến người Mỹ rất có cá tính. Họ cố gắng để có được những thứ họ muốn. Họ không dễ dàng vì tình cảm mà bỏ đi nguyên tắc của

mình. Hãy nhìn vị tướng quân mà người Mỹ tôn là thần tượng, hãy nhìn những vị anh hùng một mình chống chọi quân địch thường xuất hiện trong điện ảnh Hollywood, hãy quan sát cách thức làm việc của các công ty Mỹ thời nay, bạn sẽ thấy ý thức tự lập của họ mạnh mẽ hơn người Trung Quốc rất nhiều.

Thói quen tự lập của người Mỹ cũng thể hiện rất rõ trong cuộc sống hôn nhân. Trong nhiều vụ ly dị của người Mỹ, nguyên nhân không phải có người thứ ba xen vào, bản tính mạnh mẽ của họ khiến họ tuyệt đối không chịu thỏa hiệp, không vì tình cảm của người bạn đời mà chịu thua thiệt.

Người Trung Quốc và người Mỹ không phải là không thể sống chung với nhau được, nhưng chúng ta nghĩ một điều, khi sự say đắm cuồng nhiệt của tình yêu trôi qua, hai người có bình tâm tĩnh lặng để chịu ảnh hưởng của chỉ một nền văn hoá không? Nếu bạn buộc người chồng Mỹ của bạn chỉ nói “tiếng Trung Quốc”, anh ấy sẽ làm như thế nào? Nếu bạn chỉ thích làm món ăn Trung Quốc, anh ấy có đồng ý không? Nếu bạn muốn giáo dục con cái theo cách “muốn con thành rồng” của Trung Quốc, trong khi anh ấy muốn giáo dục theo kiểu Mỹ “tự do phát triển”, thì làm sao? Còn có nhiều vấn đề mà tôi nghĩ đến, càng có nhiều vấn đề tôi chưa nghĩ ra nữa.

Đương nhiên, cũng có sự kết hợp thành công giữa Đông và Tây, nhưng trường hợp thất bại không phải chiếm số ít, chỉ vì đa số người bị thất bại không muốn khoe “hũ mắm trong nhà”, im lặng che giấu sự thực. Một hai năm trước, một ca sĩ Trung Quốc từng viết bài nói về cuộc sống tốt đẹp khi lấy chồng nước ngoài. Chẳng bao lâu sau, cô lại viết một cuốn sách, kể chuyện khi hai người đã thực sự sống chung với nhau, cuộc sống hôn nhân khác quốc tịch này lại rất không hạnh phúc. Những người đàn ông Hoa kiều xung quanh tôi, khi muốn kết hôn với người phương Tây, những “lớp học thêm”, những “bài tập” mà họ phải làm chắc chắn sẽ nhiều hơn khi lấy người cùng một nước.

2.

Mây của Trung Quốc là mưa của phương Tây

Có nhiều người Trung Quốc trong và ngoài nước thường hỏi tôi rằng làm cách nào để hòa mình vào xã hội ở Mỹ. Thực ra, với xã hội Mỹ đa dạng, một quốc gia có cả hàng trăm dân tộc, trong sự biến hóa ngày càng lớn của kết cấu dân cư, con đường chính yếu ngày càng không rõ ràng. Nếu bạn tự nhận mình là chính yếu, bạn có thể tự mình tạo nên con đường chính yếu, còn việc có hay không có ai theo con đường của bạn, lại là một việc khác; nếu bạn tự cho mình là thứ yếu, thì bạn cứ bước theo hướng thứ yếu của bạn; nếu bạn tự cho mình không thể hòa vào xã hội ấy được, thì bạn sẽ hoàn toàn không hòa mình vào xã hội ấy được. Tất cả đều do bạn, do cảm giác của cá nhân bạn. Ở Mỹ không ai để ý đến địa vị và thân phận của bạn, ngoại trừ lúc bầu cử cần đến phiếu bầu của bạn.

Từ thời gian du học đến lúc đi làm, càng bước chân đi trên con đường đời, bạn sẽ càng do dự, không biết bản thân phải hòa nhập vào xã hội chính yếu ở Mỹ hay không. Bởi vì tồn tại nhiều giá trị giải thích khác nhau trong quan điểm của hai nền văn hóa phương Đông và phương Tây. Khi hơn 20 tuổi, bạn ham muốn vinh quang, làm đủ cách để hòa vào giai cấp chính yếu; khi hơn 30 tuổi, có lẽ vì sự giàu có và sự thành công trong sự nghiệp, khiến bạn hòa vào tầng lớp chính yếu này; khi 40 tuổi, đặc biệt khi bản thân đã khá tỉnh táo, tự tin, không cần khẳng định bản thân bằng cách so sánh với người khác, bạn sẽ phát hiện mình chẳng qua chỉ là một vật trang điểm nhỏ điểm tô cho cái xã hội chính yếu ấy, chưa từng được xem là thành phần quan trọng trong xã hội ấy. Điều quan trọng hơn là, khi bản thân đã có nhiều kiến thức, bạn sẽ phát hiện làm một người có tự tin, phấn đấu vươn lên, sẽ thiết thực hơn việc đứng sau lưng người khác phất cờ hò reo.

Cũng vậy, trong cuộc sống hôn nhân, khi từ trạng thái nông nổi bốc đồng chuyển sang ôn hòa nhã nhặn, khi bạn có cái nhìn thấu đáo hơn đối với vạn vật xung quanh, bạn sẽ hiểu rằng, hai con người đến từ hai nền văn hoá và hai chế độ xã hội khác nhau, đột nhiên sống chung với nhau, thực sự không chỉ tồn tại ở một đẳng thức anh yêu em, em yêu anh, mà là một quá trình “bù đắp” từ hai phía. Trong quá trình này, có người vì cách biệt quá nhiều, không thể bù đắp dẫn đến tan vỡ, cũng có người cùng nhau nhường nhịn nên hoà hợp được.

Cuộc hôn nhân khác quốc tịch chắc chắn có hạnh phúc không?

Trước tiên, tôi xin kể lại câu chuyện có thực .

Những năm 80 thế kỷ XX, một chàng trai người Mỹ được công ty cử đến làm việc ở Bắc Kinh, đã yêu một cô gái Trung Quốc xinh đẹp làm nghệ thuật. Sau khi kết hôn, vì mức lương của người chồng Mỹ rất cao, nên họ thường ra vào những nơi sang trọng, sống xa hoa, chưa vội sinh con cái, thường đi du lịch nước ngoài. Cuộc sống của họ khiến cho những người xung quanh vô cùng ngưỡng mộ. Xem ra, cuộc hôn nhân khác quốc tịch này đã mang đến cho cô gái Trung Quốc một cuộc sống vô cùng hạnh phúc.

Những năm đầu thập niên 90 của thế kỷ XX, công ty điều người chồng về nước, vợ cũng theo chồng về Mỹ sinh sống. Ở Mỹ, họ vẫn giữ thói quen sống xa hoa, vì mức sinh hoạt ở Mỹ rất cao, lương của người chồng tăng không được bao nhiêu, họ tiêu xài nhiều hơn thu nhập, vấn đề kinh tế của họ bắt đầu căng thẳng. Hơn một năm sau, người chồng thất nghiệp, bắt đầu sống nhờ vào khoản tiền cho thuê nhà ít ỏi. Theo yêu cầu của chồng, người vợ từ bỏ ý định đi học, xin làm nhân viên phục vụ cho một thương xá lớn nhất ở New York. Cuộc sống của họ rất khó khăn.

Có vợ đi làm, người chồng không cần đi làm nữa, làm cô vợ vô cùng thất vọng. Khi cha mẹ vợ đến Mỹ thăm con gái, người chồng nói hai người già ăn ở không, cứ chê bai họ mãi, hai người già đành gạt nước mắt quay về Trung Quốc, sự vô tình của người chồng, khiến cho người vợ vô cùng đau lòng.

Người vợ làm việc đạt thành tích xuất sắc, được bầu chọn là nhân viên xuất sắc trong năm của công ty. Không ngờ, khi hai vợ chồng họ đi nghỉ mát và nhận giải thưởng, người vợ bị trượt chân té xuống núi, rơi vào dòng nước xoáy đi. Mấy giờ sau, máy bay trực thăng tìm thấy xác cô.

Việc làm đầu tiên của người chồng khi vợ chết là, anh ta bay về New York chọn một nhà tang lễ rẻ nhất! Lúc đó có người đề nghị anh ta thuê người trang điểm sắp xếp lại thi thể cho vợ, nhưng khi nghe việc đó khá đắt tiền, người chồng liền từ chối. Khi thi thể được đưa về New York, bạn bè phát hiện mặt của người vợ đã bị biến dạng. Sau khi hỏa táng vợ, người chồng kiện công ty du lịch ra tòa, sau khi thắng kiện được ba triệu USD, lập tức cưới một người vợ Mỹ, bắt đầu cuộc sống "mới".

Nhiều người Hoa khi nghe kể lại chuyện này, ai ai cũng đầy căm phẫn, đều cho rằng người chồng thực đáng phỉ nhổ. Nghĩ đến lúc đầu, cuộc hôn nhân này đã thu hút biết bao ánh mắt ngưỡng mộ, nhưng không ngờ đó chỉ là sự thỏa mãn nhất thời. Vấn đề tình cảm không giống như chàng hoàng tử và nàng công chúa trong truyện thiếu nhi, cùng sống với nhau hạnh phúc, hạnh phúc tồn tại mãi mãi.

Có nhiều cô gái Trung Quốc nhờ tôi giới thiệu cho cô một người bạn trai nước ngoài, nhưng tôi không dám giới thiệu. Vì kết hôn với người khác quốc tịch rủi ro rất nhiều so với lấy người trong nước. Một người không hiểu gì về nền văn hóa nước ngoài, khi lấy chồng nước ngoài, không đơn giản là gây cười cho người khác, lâu ngày dài tháng, nếu như cuộc sống thực tại khác xa với kỳ vọng ban đầu, đại đa số người trong cuộc đều không có tâm lý坦然 chấp nhận.

Có một cô gái miền nam Trung Quốc, rất xuất sắc, qua người quen giới thiệu lấy một người đàn ông Mỹ lớn tuổi hơn mình. Sau khi kết hôn, hai người đến Mỹ sinh sống, những năm đầu rất hạnh phúc. Khi sức khỏe người chồng suy yếu, cần tiền, người vợ mới phát hiện, người chồng Mỹ này không có tiền tiết kiệm (rất nhiều người Mỹ đều như vậy, hôm nay tiêu tiền của ngày mai), phong độ ngày xưa là do ông ta có bao nhiêu tiêu xài bấy nhiêu. Tiền vay mua nhà cũng chưa trả hết. Càng bi đát hơn là, người chồng đã từng ly dị vợ, theo qui định của pháp luật, ông ta phải định kỳ hàng tháng trả tiền nuôi dưỡng con cái, tiền đền bù cho người vợ trước, không được thiếu một xu. Kết quả, người phụ nữ trung niên sống nhàn rỗi ở Trung Quốc, phải cực khổ kiếm tiền để trả cho người vợ trước của chồng.

Trong một chuyến xe lửa, tôi đã nói chuyện với người phụ nữ ngồi kế bên. Cô oán trách đàn ông Mỹ quá thực dụng và ích kỷ. Theo cô kể, khi cô lấy chồng, chồng cô buôn bán rất khá, thế nhưng khi nền kinh tế Mỹ lâm vào tình trạng khó khăn, việc buôn bán của chồng cô cũng xuống dốc, không thể vực dậy nổi. Những năm ấy, toàn bộ chi tiêu trong gia đình đều do mình cô gánh vác. Chồng cô đi đâu cũng kể về người vợ Trung Quốc chịu cực chịu khổ của mình. Lúc đầu, khi họ vừa kết hôn, bạn bè cười chê, cha mẹ chồng cũng không đồng ý con dâu Trung Quốc. Nhưng hiện tại, các bạn trai của chồng cô, độc thân cũng có, đã ly hôn cũng có, đều đến nhờ cô tìm giúp một người vợ Trung Quốc chịu cực chịu khổ như cô! Ở đây tôi muốn nhắc gửi những cô gái Trung Quốc mang mộng tưởng lấy chồng Mỹ, đừng xem thường ý nghĩa câu “chịu cực chịu khổ” ở đây.

Chuyện vui trong hôn nhân khác quốc tịch

Đương nhiên, những cuộc hôn nhân khác quốc tịch không phải lúc nào cũng đều không như mong muốn. Chỉ cần xử lý nghiêm túc sự khác biệt về văn hóa, thì sự khôi hài và vui vẻ trong hôn nhân khác quốc tịch vẫn xuất hiện và đáng được đề cập đến. Dưới đây, tôi xin kể câu chuyện một phụ nữ Trung Quốc lấy chồng phương Tây, kể về chồng cô ấy đã khiến người khác dở khóc dở cười như thế nào.

Chuyện vui thứ nhất:

Một người con gái Trung Quốc lấy chồng Mỹ. Trong chuyến bay về Mỹ, người chồng Mỹ đột nhiên nghiêm túc nói với người vợ mới cưới: “Có một chuyện, anh để trong lòng đã lâu, bây giờ phải nói cho em nghe. Lúc trước anh không dám nói, vì sợ em không lấy anh, hôm nay anh phải nói cho em nghe, vì trong tương lai rất gần, em phải đối diện với nó. Khoảng hai ba năm trước, anh đã có một đứa con trai với một cô gái khác. Vì nó là con anh, nên anh phải có trách nhiệm. Mong em có thể cùng anh chăm sóc nó.”

Người vợ nghe vậy, tức điên lên. Khi đến Mỹ, chuyện đứa bé luôn ám ảnh cô. Lúc đầu, cô rất hận đứa bé, nhưng dần dần tình cảm ân ái trong cuộc sống vợ chồng ngày càng mặn nồng, cô bắt đầu thông cảm với chồng, càng thông cảm với đứa bé chưa hề gặp mặt, vì nó vô tội. Cuối cùng, có một ngày, người vợ nghiêm túc nói với chồng: “Em đã suy nghĩ kỹ rồi, con là con của anh, cũng là con của em, em phải thương con anh giống như yêu anh vậy, hôm nay anh hãy mang nó về nhà đi.”

Người chồng nghe xong, lặng đi hồi lâu, rồi phá lên cười: “Đó là anh đùa với em, chứ có con cái gì đâu! Anh chỉ muốn biết, em yêu anh như thế nào!”

Chuyện vui thứ hai

Một người vợ chưa từng mua vé số bị chồng ép đi mua. Trưa ngày hôm sau, người chồng gọi điện về, đọc những con số trúng giải cho vợ nghe. Người vợ cầm vé số trên tay, gần như muốn xỉu đi, cô không thể tin vào con mắt của mình, vì toàn bộ những con số trúng giải đều giống hệt những con số trên vé số của cô.

Người chồng đọc ba lần, để cô dò kỹ, cô lần nào cũng nói: “Đúng rồi, đúng là những số ấy.” Sau đó người chồng hạ thấp giọng nhắc nhở vợ: “Em đừng đi ra ngoài, đừng xem tivi, đừng gọi điện

cho ai, phải ở nhà chờ một mình, hết giờ làm, anh sẽ về nhà ngay.”

Suốt cả buổi chiều, cứ nghĩ đến việc trúng được giải thưởng hàng chục triệu, cô rất xúc động, thậm chí cô còn lên kế hoạch sau khi nhận giải. Buổi tối, người chồng về nhà, đưa báo cho vợ kiểm tra lại. Người vợ vui mừng giật tờ báo, kiểm tra lại, phát hiện những con số trúng thưởng không giống như của mình. Thì ra, cuộc điện thoại buổi trưa là do người chồng bày ra, làm cho vợ dệt một giấc mơ đẹp. Người vợ tức giận muốn té xỉu, nhưng bạn hãy nghe người chồng nói như thế này: “Em đừng giận, con người có giấc mơ đẹp cũng chính là hạnh phúc ấy chứ!”

Chuyện vui thứ ba:

Một cô bạn gái cãi nhau kịch liệt với người chồng Mỹ. Một tuần sau, cô vợ vốn đã quên chuyện cãi nhau từ lâu lại bị cảm động bởi sự bày tỏ của chồng. Vì những lời khó chịu mà người vợ Hoa kiều nói, người chồng Mỹ nghe không hiểu. Để hiểu rõ vì sao vợ giận, anh ta bắt đầu nghiên cứu lịch sử Trung Quốc.

3.

"Vợ hai" trong xã hội Mỹ đâu mất cả rồi

Trong hai năm gần đây, truyền hình Mỹ có tiết mục “Trò chuyện với tiến sĩ Feir”. Tiến sĩ là chuyên gia người Mỹ chuyên nghiên cứu và tìm hiểu về vấn đề nam nữ. Tiết mục vừa ra mắt đã rất sôi nổi, lượng khán giả tăng nhanh, đồng thời trở thành tiết mục có lượng khán giả cao nhất từ trước đến nay trong những tiết mục bàn luận về gia đình. Ngoài tiến sĩ Feir, còn có hai vị tiến sĩ đều là chuyên gia về vấn đề nam nữ, đã xuất bản nhiều quyển sách ăn khách nhất về vấn đề này.

Một nữ tác giả khi viết quyển sách đầu tiên vẫn còn độc thân. Điểm nổi bật trong sách của cô là, cô đứng trên quan điểm người phụ nữ nhận xét về đàn ông, về quan hệ nam nữ, về người tình, về vợ chồng. Những vấn đề cô đề cập đến là: đàn ông hiểu phụ nữ như thế nào, đàn ông làm vui lòng phụ nữ như thế nào, đàn ông tự quản lý bản thân như thế nào. Ví dụ, cô cho rằng, khi vợ phát hiện chồng không thành thật, nhất định sẽ chất vấn ngay, nếu chồng nói dối, vợ sẽ lập tức rời bỏ người chồng không đáng để yêu này. Là một độc giả nữ, tôi cảm thấy sách của nữ tiến sĩ đã chú trọng vô về lòng tự trọng của chị em phụ nữ. Thế nhưng, trong mối quan hệ giữa nam và nữ, không hề tồn tại khái niệm tuyệt đối giữa đen và trắng, giữa đúng và sai. Vì thế, ở một trình độ và thời điểm nhất định, tác phẩm của cô thiếu ý nghĩa thực tế trong việc giải quyết những vấn đề hiện thực. Thông qua việc đàn ông sửa đổi vì phụ nữ, và cải thiện được mối quan hệ tình cảm, chính là một phương thức “tôn trọng bản thân”.

Quyển sách “Đàn ông đến từ sao Hỏa, đàn bà đến từ sao Kim” là sự đột phá của việc nghiên cứu khách quan những sự khác biệt trong vấn đề nam nữ. Xuất bản từ năm 1993 đến nay, liên tục trong ba năm quyển sách này đứng đầu danh sách mười quyển sách bán chạy nhất ở Mỹ, có sức ảnh hưởng lớn đối với bạn đọc. Ở góc độ nhất định, tác giả đứng trên lập trường tương đối trung lập, nói về phụ nữ là gì? Đàn ông là gì? Hai loài động vật từ hai hành tinh khác nhau cùng đến trái đất, cuộc chiến bắt đầu như thế nào? Làm sao để họ kết thúc? Theo xu hướng như thế, tác giả đã viết vài quyển về mối quan hệ nam nữ, con cái.

Tiến sĩ Feir được sự chấp nhận rộng rãi của đông đảo người dân Mỹ, yếu tố quan trọng nhất là, ông đã vượt qua những người đi trước, phân tích một cách rất khách quan, toàn diện các vấn đề về đàn ông, phụ nữ, vợ chồng, quan trọng hơn nữa là vấn đề giáo dục con cái, những vấn đề tồn tại trong xã hội, và những vấn đề ảnh hưởng đến từng con người. Ông không giấu tên nhân vật trong tiết mục, mà mời những người trong cuộc lên truyền hình, kể lại chuyện của chính bản thân mình để thuyết phục người khác. Rất nhiều gia đình Mỹ thích xem tiết mục của ông, bởi vì vấn đề hôn nhân tình cảm, không thể lấy luật pháp để phân xử, luân thường đạo lý thì không thể ràng buộc được tình cảm, vì thế khán giả khát khao có một sức mạnh công bằng chính trực để phân giải vấn đề tình cảm. Gần đây ông tiến hành điều tra, kết quả cho thấy, có một phần ba người Mỹ cho rằng họ không nên kết hôn, vì trước khi kết hôn, họ không ngờ rằng hôn nhân lại gian khổ và đầy thử thách đến như thế. Sau khi kết hôn, bản thân không có khả

năng đảm nhận sứ mệnh và chấp nhận thử thách trong hôn nhân.

Cái gì là vợ hai, vợ ba, nhiều người trong nước nhận định: Đây chính là điều mà người sống ở các nước phương Tây không theo kịp chúng ta. Trong buổi gặp mặt với vài nhân viên làm việc trong các công ty nước ngoài, nghe họ nói về đàn ông phương Tây trong chốn tửu lầu Trung Quốc, tôi thực sự ngạc nhiên, bởi vì đàn ông độc thân và đã lập gia đình có hành vi khác nhau. Tôi không nói cả nước Mỹ là một nước trong sạch. Thế nhưng, trong hôn nhân, trong tình cảm đại đa số tầng lớp trung lưu Mỹ đều rất nghiêm túc, rất có kỷ luật. Chẳng lẽ chuyện tình của Tổng thống Bill Clinton bị âm ỉ như thế, có nghĩa là cả nước Mỹ có nhiều chuyện như vậy sao? Nước Mỹ đã không kiêng dè công bố chuyện xấu ra ngoài, chứng tỏ nước Mỹ rất nghiêm túc trong vấn đề này, đặc biệt là các vị tổng thống, các vị lãnh đạo, nếu có “đức tính” như thế, người dân càng thấy chướng mắt. Bàn về vấn đề ngoại tình, quan điểm của người Mỹ bảo thủ hơn người châu Âu và người phương Đông rất nhiều. Ở đây đang bàn về hành vi ngoại tình sau khi kết hôn, chứ không bàn đến hành vi quan hệ tình dục khi chưa kết hôn.

Dưới cái nhìn của những người Hoa kiều bất kể gian nan, di cư đến Mỹ hợp pháp hay không hợp pháp, thì người Mỹ chẳng có tài cán gì, họ không chịu ra nước ngoài làm việc sinh sống, không chịu rời xa vợ con để tạo lập sự nghiệp, không hy sinh sự nhàn rỗi vui vẻ trong gia đình để đổi lấy mức lương cao hơn. Những người chồng Mỹ lấy vợ Trung Quốc không thể hiểu và cũng rất bất lực, khi vợ thường trách họ không vươn lên, dễ dàng bằng lòng với hiện tại. Xem ra họ rất bị động, nhưng nhìn từ một góc độ khác, họ rất độc lập thế giới là của ta, hạnh phúc là của ta, tương lai tùy thuộc vào ta, ta không cần phải so sánh với người khác, không cần chứng minh thành tựu và giá trị của mình với người khác. Phụ nữ trưởng thành trong xã hội đó cũng rất độc lập, rất ngạo mạn. Ví dụ, một đồng nghiệp người Mỹ đau khổ kể với tôi, vợ anh dọa sẽ bỏ anh, chỉ vì quá bận công việc anh quên ngày sinh nhật của cô. Tôi nói với anh, chồng tôi chưa hề nhớ đến sinh nhật của tôi, chỉ cần anh nhớ một lần thôi, tôi cũng cảm thấy rất vui. Anh ta hỏi lại tôi, tại sao còn sống chung với người đàn ông không có chút quan tâm đến vợ như thế? Lúc đó tôi còn cảm thấy sao anh ta lại hỏi kỳ vậy: nếu hai vợ chồng việc gì cũng tính toán với nhau, thì chắc chắn ngày nào chúng ta cũng đòi ly hôn cả.

Người Mỹ giáo dục con cái theo cách thích gì làm nấy, phải có cách nhìn độc lập, nhân cách độc lập. Do đó, con gái Mỹ dù có người yêu, vấn đề tiền bạc cũng không hoàn toàn dựa vào đàn ông. Dù đã kết hôn, vợ chồng Mỹ vẫn tiền ai nấy giữ. Cho dù khi ly hôn, tiền của hai người vẫn sẽ hợp lại rồi chia thành hai. Đi chơi hoặc dùng cơm với đàn ông Mỹ, chưa từng có chuyện đàn ông mời phụ nữ. Thời còn đi học, nam nữ ở chung ký túc xá, thì tiền ai nấy trả. Phần lớn học phí và tiền tiêu xài của học sinh Mỹ có được là do mượn của cha mẹ hoặc đi vay, chứ không hề có chuyện cha mẹ làm khổ cực cả đời để cho con. Mỗi người muốn đạt được điều gì đều có giá của nó, không có chuyện cho không lấy không.

Trong một xã hội xem trọng tính tự lập như thế, nếu người phụ nữ chấp nhận làm người tình của người đàn ông chỉ vì anh ta có tiền, thì bị xem là “ký sinh trùng”, bị xã hội ruồng bỏ. Vì mọi người sẽ cho rằng đó là loại người không có nhân cách độc lập. Hơn nữa, trong cái thế giới này, ai có thể bảo đảm cho ai được cả đời? Những cuộc hôn nhân được pháp luật bảo vệ còn mang tính rủi ro, huống chi là những mối quan hệ không có sự bảo vệ của pháp luật! Nếu một người phụ nữ muốn người khác cung phụng, có nghĩa là cô đã đánh mất chính mình, không

những bị người đời khinh rẻ, mà còn không được pháp luật bảo vệ, thật là lợi bất cập hại.

Xã hội Mỹ có một chế độ thu thuế rất hoàn chỉnh, và một hệ thống giám sát chặt chẽ, hầu như mọi giao dịch tiền mặt đều không thể bí mật. Có vợ hai, tiền ở đâu ra? Các khoản chi tiêu trong tài khoản của người chồng đều phải có chứng từ. Mặt khác, nếu một người đàn ông có tính đào hoa, thì tốt nhất anh ta không nên kết hôn, vì thế những anh chàng công tử đào hoa, không dại gì lấy vợ. Người đàn ông quyết định lấy vợ, cũng có nghĩa là anh ta đã quyết tâm hồi tâm, về với gia đình với vợ con. Với đàn ông, lấy vợ cũng đồng nghĩa là gánh lấy gánh nặng về kinh tế.

Để có thời gian giáo dục các con, tôi xin nghỉ việc ở công ty đóng trụ sở tại NewYork. Ông chủ người Mỹ ngạc nhiên: “Chức vụ của cô, tiền lương của cô cao như thế, cô đành lòng bỏ sao? Chẳng lẽ nhà cô không cần khoản thu nhập của cô à?” Khi tôi nói cho ông biết chức vụ và thu nhập của chồng tôi (ở Mỹ, lương bổng là chuyện cá nhân, không ai hỏi và cũng không ai đi khoe mức lương của mình), ông ấy còn ngạc nhiên hơn: “Cô có chồng giàu như thế, lại để hai con ở nhà, một mình đến đây làm việc, cô thật quá điên!” Dưới cái nhìn của nhiều người dân Mỹ, người phụ nữ rời bỏ gia đình đi làm thường bị xem là vô tình, hoặc là người khác biệt. Thông thường, ông chủ sẽ thuyết phục nhân viên ở lại, nhưng với tôi ông biết có thuyết phục cũng không thành, vì lý do tôi nghĩ không phải do tiền bạc hoặc tranh chấp trong công ty, ngoài sự kiểm soát của ông. Lúc ấy, ông hỏi tôi khiến tôi vô cùng ngạc nhiên: “Cô có biết khi cô nghỉ việc lui về chăm sóc việc nhà, chồng sợ nhất điều gì không?” “Điều gì ạ?” “Nếu cô nói với anh ấy cô muốn ly hôn, thì anh ta coi như tiêu đời”. Tại sao vậy? Trước hết khi người vợ nghỉ việc để chăm sóc con cái gia đình, giúp chồng toàn tâm toàn ý cho sự nghiệp của anh ta, đó là cô đã hy sinh vì gia đình. Khi ly hôn, cô sẽ được pháp luật bảo vệ và bồi vực. Lúc ấy, người chồng giàu có phải trả giá nhiều hơn. Anh ta vừa trả tiền nuôi con đến tuổi trưởng thành, vừa đền bù cho người vợ đến hết cuộc đời còn lại, món tiền này tỷ lệ với mức thu nhập của anh ta. Ngoài trừ người vợ tái hôn, hoặc chết, nếu cô ta còn độc thân thì người chồng phải trả tiền cho cô theo phán xử của tòa án. Nếu hai người không có thỏa thuận khác, thì người chồng phải đền bù tiền bạc cho người vợ suốt đời. Bạn xem, có đáng sợ không!

Khi nghỉ việc, những đồng nghiệp người Mỹ rất ngưỡng mộ tôi, còn đồng nghiệp Hoa kiều thì lo lắng cho tôi: “Nếu chồng cô thay đổi, cô sẽ ra sao? Cô có thể bảo đảm anh ta sẽ không thay lòng đổi dạ sao?” Luật pháp đã qui định, vi phạm là chuốc lấy hậu quả, không cần phải suy nghĩ thêm. Ở một khía cạnh nào đó, luật pháp ở Mỹ đã ảnh hưởng đến thái độ và chuẩn mực tình cảm của những người đã kết hôn. Nhiều đàn ông Mỹ sau khi lấy vợ trở nên rất nghiêm túc, không phải họ không có lòng ham muốn, nhưng cái giá phải trả quá cao làm họ phải suy nghĩ lại.

Ông tổng giám đốc công ty gia dụng khi đến tuổi trung niên đã ngoại tình, muốn ly hôn để tái hôn, ông phải trả cái giá khá đắt. Cái giá ấy không làm ông phá sản, nhưng có thể làm ông chao đảo. Nếu vì hai chữ “vui vẻ” mà phải trả giá quá đắt như thế, e rằng không có mấy ông chịu đựng được.

Nếu xã hội đã khinh thường loại “ký sinh trùng”, mà có người vẫn còn tôn sùng hết mức như vậy, đó là hiện tượng rất bi đát. Ham muốn vật chất và tình cảm đã hủy diệt linh hồn và tình

thần của con người. Nhiều người bảo tôi, những hiện tượng bất thường như thế chỉ là kết quả của thời kỳ quá độ. Nhưng tôi vẫn lo lắng, nếu mọi người không thức tỉnh, không có sự ràng buộc về mặt xã hội, hậu quả sẽ khó lường. Ở phương Tây, ngoài sự ràng buộc của pháp luật, mọi người còn chịu sự ràng buộc của tôn giáo.

Có một người bạn từng đùa với tôi: “Khi đất nước Trung Quốc có đầy cơ hội, những người du học như các bạn quên việc về nước. Khi người dân trong nước bận xây dựng gia đình, các bạn lại quên ly hôn. Hãy xem các bạn kìa, các bạn thuộc thời đại nào vậy?” Khi tôi kể lại với những Hoa kiều sống ở nước ngoài lâu năm, nhiều đàn ông đã nói: “Cũng may là bao nhiêu năm nay chúng ta sống ở Mỹ, mới giữ gìn được hôn nhân, nếu ở Trung Quốc, chưa biết sẽ ra sao?”

4.

Gia đình phi thường của Hoa kiều ở nước ngoài

Những thử thách trong cuộc sống hôn nhân của những gia đình Hoa kiều khác hẳn với những gia đình cùng thời ở Trung Quốc. Những vấn đề Hoa kiều lo lắng, phần lớn liên quan đến văn hóa, quan niệm và hoàn cảnh sống.

Vấn đề thứ nhất: Tập thể “những người vợ ở Mỹ”

Hai mươi năm trước, rất nhiều người vợ để chồng về Đài Loan lập nghiệp, còn mình thì ở lại Mỹ chăm sóc và dạy dỗ con. Khi bước vào tuổi trung niên, tưởng như đã đến lúc vợ chồng có thể đoàn tụ, thì người chồng đã có người khác, hoặc đã rời xa vợ.

Hai mươi năm sau, nền kinh tế Trung Quốc phát triển vượt bậc, nhiều lưu học sinh Hoa kiều không xem thường cơ hội đó, quyết tâm trở về Trung Quốc lập nghiệp, mặc dù rất nhiều người trong số họ đã tạo được sự nghiệp ở Mỹ, có cuộc sống an nhàn. Thế là chỉ còn lại những cô gái trưởng thành từ Mỹ, ở lại học tập và những người vợ ở lại chăm sóc con cái. Vì thế, hiện tượng “vợ ở lại Mỹ” ngày càng nhiều. Bất luận người chồng về nước có tạo dựng được sự nghiệp không? Những người vợ vẫn cứ âm thầm hy sinh cho gia đình. Ngày ngày phải đối diện với thực tế và khó khăn, họ ngày càng quan tâm đến tình hình xung quanh, ngày càng thông cảm và bao dung hơn. Cuối cùng, thành tích của người chồng vượt xa vợ, thế nhưng, khi mới kết hôn, các cặp vợ chồng này có sự nghiệp ngang nhau, nhiều người vợ còn giỏi hơn chồng.

Nhưng không còn cách nào khác, phụ nữ lúc nào cũng nghĩ đến tương lai của con cái, dù phải đối diện với khó khăn và lo sợ, cũng phải làm tròn bổn phận người vợ, người mẹ. Nói cách khác, đàn ông có thể vì sự nghiệp mà đi khắp bốn bề chân trời, còn phụ nữ thì không làm như thế được. Nhìn thấy những người vợ hy sinh vì chồng con như thế, tôi rất kính trọng họ, cũng muốn nói một lời với các ông chồng: những người đàn ông về nước lập nghiệp thân mến, khi các ông bị lôi cuốn bởi thành tích và sự mê hoặc của người thứ ba, xin các ông hãy nhớ đến người vợ ở Mỹ đang hy sinh vì mình, và hãy trân trọng những tình cảm ấy.

Vấn đề thứ hai: Những thứ đáng sợ hơn kẻ thứ ba

Những người Hoa sinh sống ở nước ngoài, cuộc sống hôn nhân dưới sự bảo vệ và ràng buộc của pháp luật, tương đối ổn định. Theo tôi được biết, người Hoa ở nước ngoài hiếm khi ly hôn vì có người thứ ba.

Lớp Hoa kiều di dân đầu tiên, với tâm trạng khó có thể xem miền đất xa lạ là quê hương của mình, luôn bất an và cô đơn, vì thế họ rất xem trọng gia đình, mái ấm duy nhất của họ. Đồng thời, họ đang chú trọng sự nghiệp, vợ chồng có thể đồng cam cộng khổ, tạo dựng tương lai, vì thế vợ chồng càng quý trọng nhau hơn. Mặt khác, ở đây không có chốn nương thân cho những “ký sinh trùng”, hơn nữa, những “ký sinh trùng” cũng không có khả năng ra nước ngoài. Vì thế,

điều đáng sợ trong hôn nhân của Hoa kiều, không phải do người thứ ba xuất hiện, mà tự những Hoa kiều không thừa nhận hoặc không thể thoát khỏi nền văn hóa Trung Quốc.

Trong nền văn hóa phương Tây, người ta xem trọng vợ hơn cha mẹ. Vào năm 2002, vợ một phóng viên Mỹ bị ám sát khi được phỏng vấn, cô đã phát biểu: “Tôi và đứa con chưa ra đời này là một phần rất quan trọng trong cuộc đời của anh ấy.” Lúc đó, tôi thoáng nghĩ, nếu mẹ của phóng viên đó nghe được lời phát biểu này, bà sẽ có cảm tưởng như thế nào?

Trong một lần xem chương trình truyền hình chuyên đề, người dẫn chương trình hỏi vài người chồng: “Nếu cha mẹ và vợ anh nảy sinh mâu thuẫn, anh sẽ nghe lời ai?” Toàn bộ họ đều đồng thanh trả lời: “Nghe lời vợ.” “Nếu mẹ anh trách cứ vợ anh, anh sẽ làm như thế nào?” hầu như ai cũng trả lời: “Tôi sẽ tôn trọng cách làm của vợ tôi.” “Tôi đã kết hôn, vợ là một phần quan trọng trong cuộc đời tôi.” “Tôi sẽ không vì những lời oán trách của mẹ mà làm mất đi sự hòa thuận trong gia đình.”

Thế nhưng, với người Trung Quốc, cha mẹ quan trọng hơn vợ. Dù đã sinh sống ở nước ngoài, nhưng những người Trung Quốc cũng không thoát khỏi quan niệm truyền thống này. Vì thế, sự can thiệp của cha mẹ, nhất là cha mẹ chồng thường khiến cho những cặp vợ chồng đang vui vẻ hạnh phúc phải ly dị. Có vài nguyên nhân chủ yếu sau:

Thứ nhất: phần lớn các cặp vợ chồng đi du học rồi ở lại nước ngoài. Trong thời gian đó, người vợ đã cùng chồng đồng cam cộng khổ, hoạn nạn có nhau, chịu cực chịu khổ để tạo dựng sự nghiệp. Ở một phương diện nào đó, khả năng và sự cố gắng của họ không thua gì người chồng. Đồng thời vì đã sinh sống ở Mỹ, nên quan điểm và hành động của họ phần nào bị ảnh hưởng của văn hóa phương Tây, vì vậy họ ngày càng độc lập và mạnh mẽ. Thế nhưng, phần lớn các bậc cha mẹ không thấy được những ngày tháng khó khăn của con cái (vì còn khó khăn, nên con cái không có điều kiện rước cha mẹ đến sống chung). Vì thế các bậc cha mẹ không thích nghi với điều kiện sống ở Mỹ, không hiểu được hoàn cảnh sinh tồn và quan niệm cuộc sống ở Mỹ, họ mong muốn có một cô con dâu “thuần túy Trung Quốc”, một bà chủ làm tròn trách nhiệm trong gia đình, thuần phục gia đình chồng.

Thứ hai: khi con trai có sự nghiệp thành đạt, yêu cầu của cha mẹ càng cao. Sự thành đạt của con trai không chỉ là niềm tự hào của cha mẹ, mà còn có nghĩa là con họ đã cố gắng vì gia đình. Không một ai quan tâm đến thời gian đầu hai vợ chồng trẻ đã cùng nhau phấn đấu như thế nào, ngược lại họ cho rằng, bây giờ cô đã có tiền, có địa vị, đã đến lúc cô phải chăm sóc gia đình rồi. Các bậc cha mẹ thường nghĩ rằng, con là do chúng tôi sinh ra, bất kể là ở đâu lúc nào, cũng không thể “lấy vợ rồi quên đi mẹ”.

Thứ ba: cha mẹ già đến Mỹ, ai cũng cảm thấy buồn (trừ những người có thể đi làm, kinh tế và cuộc sống độc lập). Tuy bất đồng ngôn ngữ, không thích nước Mỹ, nhưng cũng không muốn xa con trai. Vì thế lâu ngày dài tháng, trong lòng chất chồng bất bình và oán giận. Vì thế, rất nhiều gia đình mẹ chồng nàng dâu lúc đầu rất yêu thương nhau, nhưng lâu ngày khó tránh được đụng chạm. Con gái và cha mẹ cãi nhau, hai bên dễ dàng lãng quên, nhưng con dâu cãi nhau với cha mẹ chồng thì khó mà quên được. Nếu cha mẹ chồng không xác định rõ vị trí chủ khách trong nhà, sớm muộn gì cũng sẽ bùng nổ chiến tranh.

Thứ tư: trong nền văn hóa Trung Quốc, có bao nhiêu thứ trong tình yêu có thể kèm chế được? Lại có bao nhiêu bậc cha mẹ có thể cho con đầy đủ điều kiện và tôn trọng sự lựa chọn của con?

Có lẽ các bạn đọc cho tôi quá đáng, nhưng có bao nhiêu người Trung Quốc dám mang “tiếng xấu” của gia đình đi khoe thiên hạ! Một doanh nghiệp kinh doanh bảo hiểm nhân thọ ở Mỹ nói: “Ít nhất có 90% gia đình người Hoa, đừng phải vấn đề mẹ chồng nàng dâu.” Một điều đáng tiếc là, giữa các thành viên trong gia đình người Hoa, ít có thói quen bàn bạc và thông cảm với nhau. Hằng ngày chạm phải nét mặt buồn khổ của vợ, lại còn áp lực từ phía cha mẹ, người chồng đứng giữa rất khó xử. Có những người đàn ông, khi mâu thuẫn đã lên đến tột cùng, để tránh mang tiếng “bất hiếu”, đành phải đau khổ ly dị vợ.

Chẳng lẽ không có người đàn ông Trung Quốc nào có thể giải quyết ổn thỏa mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu trong gia đình sao? Đương nhiên là có. Ví dụ, một người bạn có sự nghiệp thành đạt, đã thẳng thắn nói với cha mẹ khi họ can thiệp vào cuộc sống gia đình anh: “Con đã lấy người vợ này, quyết định sống với cô ấy suốt đời. Nếu nghe lời cha mẹ, ly hôn với vợ, cha mẹ nghĩ rằng con sẽ tốt hơn sao? Theo qui định của luật pháp Mỹ, khi ly hôn, con trai sẽ sống với mẹ, nhà cửa sẽ để lại cho cô ấy, còn phải chia đôi tài sản cho cô ấy, ngoài ra hàng tháng phải nộp tiền nuôi hai mẹ con cô ấy, cho đến khi cô ấy lấy chồng khác.” Có thể đây không phải là nguyên nhân chủ yếu, nhưng trình bày tình hình thực tế như thế, vừa không mắc tội với cha mẹ, lại vừa có thể cứu vãn được hôn nhân của mình, không vui sao được?

Một người đàn ông Đài Loan đã sáu mươi tuổi, cũng từng trải qua hoàn cảnh như thế nói với tôi: “Đàn ông Trung Quốc chưa bao giờ được cha mẹ đối xử như những người trưởng thành, hoàn cảnh sống làm họ không thể trưởng thành được. Họ không có dũng cảm hoặc khả năng thoát khỏi cái bóng của cha mẹ. Một khi đối diện với cha mẹ, họ lập tức trở thành một đứa trẻ con.” Tôi còn nhớ một người chồng Mỹ đã chung sống năm mươi năm với vợ phát biểu: “Chỉ có hoàn toàn từ bỏ thời niên thiếu, thì người đàn ông mới thực sự là đàn ông. Một người đàn ông chân chính trong hôn nhân cần có điều kiện gì? Đó là phải gánh vác trách nhiệm với vợ con!”

Vấn đề thứ ba: Bỏ nhà ra đi

Nói thật, vợ chồng sống chung với nhau mười mấy năm, mấy mươi năm, làm sao không có cãi nhau chứ? Tôi không tin khi có người nói rằng “hai vợ chồng này cả đời chưa cãi nhau”. Vậy thì những cặp vợ chồng Hoa kiều đã xử lý những trận cãi nhau như thế nào? Tôi muốn kể một câu chuyện về đề tài này.

Có hai vợ chồng họ cãi nhau vì một chuyện vặt vãnh, càng cãi càng dữ dội.

“Rõ ràng là anh sai, anh còn ở đó nói càn à!” Người vợ sa sầm nét mặt.

“Cả đời này, khi nào thì cô có thể nhận là mình sai đây?” Người chồng bất lực trả lời.

“Cả đời này, nghĩa gì kia chứ? Anh như vậy là quá đủ rồi, được rồi anh đi cho khuất mắt tôi.”

“Cô muốn tôi đi sao?” Cuối cùng người chồng to tiếng.

“Đúng vậy, anh đi đi, chẳng phải anh rất tài giỏi sao?” Giọng người vợ còn to hơn chồng.

Người chồng cầm chìa khoá xe, đi ra nhà xe. Xe đã nổ máy, vẫn không thấy bóng dáng người vợ, không có một tiếng ngăn cản, cũng không có tiếng chửi mắng. Thế là, người chồng lái xe đi, quên cả đóng cửa nhà xe.

Cuối cùng đã đi khỏi nhà khá xa, tiếp theo là phải đi đâu đây? Cha mẹ thì còn ở Trung Quốc, nhà anh em thì cách đây khá xa, cũng phải mười tiếng đồng hồ. Đến nhà bạn bè ư? Bạn bè ở nước ngoài không giống bạn bè trong nước, ban đêm có thể tùy tiện vào nhà, rồi ở lại một hai ngày cũng không sao. Còn ở nước ngoài, ai cũng bận kiếm tiền lo cho gia đình, ai cũng muốn yên giấc, muốn bình an trên đường, muốn một ngày làm việc tốt đẹp, muốn nuôi dạy con tốt. Tất cả những kế hoạch sinh hoạt của tháng này đã được họ hoạch định từ tháng trước. Nay anh đột nhiên đến, không chỉ là mất lịch sự, mà còn xâm phạm sự “riêng tư” của người khác. Dù đó là bạn thân của bạn, cũng phải gọi điện thông báo trước. Hơn thế nữa, ít nhất phải được sự đồng ý của vợ anh bạn.

Xe chạy chậm chậm trên đường, nhìn những bảng quảng cáo bên đường, mắt người chồng sáng lên. Sao mình không nghĩ ra chứ? Ở khách sạn không được sao! Thế nhưng ở khách sạn phải ở bao lâu chứ? Nếu ở lâu dài, một bên là phải trả tiền vay mua nhà, rồi lại phải lãng phí tiền khách sạn, đành lòng sao? Nếu không thì phải đi đâu đây? Nước Mỹ lớn như thế này, đến bến xe, sân bay, hay ra ngoại ô, ngồi một đêm, suy nghĩ một đêm, có thể sẽ có lối thoát.

Đột nhiên, người chồng phát hiện mình đang mang một đôi giày rách. Nếu mang bộ dạng này đến những nơi công cộng, không chừng cảnh sát lại tưởng “di dân bất hợp pháp”, lại sinh thêm chuyện rắc rối đây.

Bất giác, anh nhận thấy mình đang chạy trên con đường quen thuộc, đã đến trước công ty. Anh lập tức quay đầu xe lại, trở về con đường đã đi. Lúc này, anh bắt đầu nhớ đến vợ, nhớ chưa đóng cửa nhà xe, có lẽ vợ anh còn đợi anh về đóng vậy!

Hai vợ chồng cãi nhau rồi một người bỏ đi là chuyện thường gặp, thế nhưng bước ra khỏi cửa đi đến đâu thì phải suy nghĩ. Đối với người Hoa ở hải ngoại đã quen với cuộc sống “riêng tư” còn khó có sự lựa chọn hơn. Về nhà, kết quả cuối cùng có thể mang tính bất lực, nhưng cũng có thể cứu vãn được vô số gia đình.

5.

Người đẹp Trung Quốc và người đẹp phương Tây

Những người phụ nữ dẫn chương trình của đài truyền hình Mỹ, phần lớn phải hơn 30 tuổi mới đủ tư cách xuất hiện trên màn ảnh. Có nhiều nữ dẫn chương trình sau khi khởi đầu thành công vang dội, mấy mươi năm sau vẫn tiếp tục được ưa thích, danh tiếng và phong cách của họ ngày càng rực rỡ, luôn giữ được vị trí của họ cho đến khi về hưu. Các nữ diễn viên điện ảnh Hollywood cũng vậy: Ba mươi tuổi là thời gian họ tạo nên hình ảnh của mình qua những nhân vật, bốn mươi tuổi là thời điểm họ đột phá trong lĩnh vực nghệ thuật, năm mươi tuổi là thời điểm nghệ thuật biểu diễn đạt đến mức chín mùi. Rất nhiều nữ diễn viên có phong cách vượt thời gian. Năm tôi hai mươi mấy tuổi, đi du học ở Mỹ, điều ngạc nhiên nhất là: hóa ra sức hấp dẫn của phụ nữ có thể hiện diện vĩnh hằng.

Vào tháng 3 năm 2005, tại một nhà hát ở Mỹ, tôi được xem một tiết mục múa của những sinh viên nữ Trung Quốc trẻ tuổi xinh đẹp. Sắc đẹp của họ đã làm rung động con tim của những khán giả Mỹ, huống chi tôi? Sau buổi diễn, tôi đến phòng nghỉ sau khán đài của các cô, nói thật lòng: “Các em ạ, các em thực sự rất xinh đẹp, sắc đẹp của các em khiến người khác cảm thấy tinh thần vui vẻ thoải mái.” Các em sinh viên hiểu ý cười, lúc đó tôi thay đổi giọng nói: “Thế nhưng, mục đích chị đến đây không phải để lặp lại những lời đó, vì chữ xinh đẹp chắc các em đã nghe rất nhiều lần, chị muốn nói với các em những điều mà không ai dám nói với các em.” Các cô gái tròn xoe mắt nhìn tôi.

“Năm nay các em hai mươi tuổi, các em tràn đầy sức sống tuổi trẻ, bản thân lại có sắc đẹp, thu hút không biết bao nhiêu cặp mắt nhìn mình, làm ngã gục không biết bao nhiêu con tim. Thế nhưng, khi ngoài ba mươi tuổi, tuổi thanh xuân trôi qua, không còn cơ hội đăng quang nữa, những lời khen tặng ngày càng ít đi, nếu các em chỉ biết có sắc đẹp, không chú ý cảm nhận vẻ đẹp và cảm ơn những mối tình si, các em sẽ trở nên mờ mịt và lạc lối. Khi bước vào tuổi bốn mươi, các em trở thành những phụ nữ hay oán trách lúc nào không biết. Ngay lúc các em sợ đánh mất những thứ xung quanh nhất, thì những người đã từng yêu thương các em sẽ lần lượt rời bỏ các em.”

Những cô gái Trung Quốc khi bước vào tuổi thanh xuân rất xinh đẹp, thế nhưng khi bước vào tuổi trung niên, khó thể tìm thấy nét đẹp trên khuôn mặt họ, thế nhưng đối với phụ nữ phương Tây, vẻ đẹp vẫn toát ra dù tuổi trẻ đã đi qua.

Vì sao lại có sự khác biệt như thế, theo tôi, nó phụ thuộc vào những yếu tố sau:

Các cô gái đẹp Trung Quốc được hạnh phúc hay bất hạnh đều phụ thuộc vào đàn ông, vì thế khi còn trẻ các cô gái cố sử dụng tối đa sắc đẹp của mình. Còn các cô gái đẹp phương Tây do không phải dựa vào đàn ông nên họ có tâm trạng bình thường, họ thà chọn con đường cố gắng tự lập đầy khó khăn, chứ không lợi dụng sắc đẹp mà hy sinh sự tự ái của bản thân.

Rất nhiều cô gái đẹp Trung Quốc lớn lên trong cảnh nghèo nàn khó khăn, họ luôn có sự tính toán, còn các cô gái đẹp phương Tây lớn lên trong thế giới kinh doanh, do đó các cô không vì ham mê vật chất mà đánh mất bản thân, sa ngã. Cho dù nghèo khổ hay giàu có, các cô đều vì lợi ích chung và đều có tấm lòng biết ơn.

Các cô gái đẹp Trung Quốc rất mong muốn nam nữ bình đẳng, chị em phụ nữ độc lập, nhưng phong cách độc lập rất mong manh và dễ dãi. Các cô gái đẹp Mỹ thì hiền lành trong phong cách độc lập, họ trở về với bản sắc chính mình khi làm vợ và làm mẹ.

Cô gái Trung Quốc biết cách thay đổi mọi thứ, sự hấp dẫn giúp họ có được, đoạt được và chiếm hữu những gì họ muốn một cách dễ dàng. Họ có khả năng thay đổi mọi thứ, nhất là đàn ông, thế nhưng, điều duy nhất họ không thể làm là xem lại bản thân họ, thay đổi con người họ. Còn cô gái đẹp phương Tây bình thản tận hưởng hiện tại, tận hưởng những gì đang hiện hữu trong cuộc sống, họ không quá quan tâm đến những gì xảy ra xung quanh, càng không có việc đi thay đổi cái này cái khác, họ chỉ quan tâm đến bản thân họ, thế giới riêng của họ mà thôi.

Không biết các cô gái đẹp Trung Quốc quá thiếu thốn vật chất, hay đàn ông Trung Quốc quá hiền lành, con mắt của các cô cứ mãi nhìn lên trên, nếu bạn không tặng quà cô thì bạn khó quen được cô. Vì họ là những cô gái đẹp, xung quanh có nhiều đàn ông đeo đuổi và nâng niu. Còn ở phương Tây, các cô sẽ mỉm cười đáp lại những ánh mắt nhìn theo, dù chỉ là một câu khen ngợi, hoặc mở cửa giùm các cô bạn cũng sẽ nghe được một lời cảm ơn ngọt ngào. Trong thế giới phương Tây, không có chuyện cho ai một thứ gì, cho dù đó là một cô gái có nhan sắc tuyệt mỹ. Có lẽ do người đẹp quá nhiều, hay đàn ông nhỏ nhen, không hề có một người đàn ông nào tặng không một thứ gì cho cô gái đẹp.

Các cô gái đẹp Trung Quốc tự đánh giá cao bản thân dưới một xã hội ồn ào náo loạn, còn ở phương Tây các cô gái đẹp sống bình lặng và tự nhiên. Nét mặt họ luôn toát vẻ bình yên, tĩnh lặng và thản nhiên, điều này hiếm thấy ở các cô gái đẹp Trung Quốc. Tại sao các cô gái dẫn chương trình, các diễn viên Hollywood tuy đã bước vào độ tuổi trung niên nhưng vẫn giữ được nét thu hút? Lý do xuất phát từ tâm hồn của họ, một người có tâm hồn đẹp, thuần khiết, thẳng thắn vô tư, nhân ái thì có thể vượt qua sự thử thách của thời gian, thời gian chỉ giúp họ trở nên đẹp hơn, thì ra sự rèn luyện trí tuệ lâu dài khiến họ có một phong cách đẹp!

Kết luận

Lấy người giàu có như thế nào

Nếu như có người nói: “Tôi muốn lấy chồng giàu sang!” Nhất định bạn sẽ nói: “Đúng là thấp hèn đến không chịu nổi”. Có đúng như vậy không?

Mác vì muốn tìm một lý luận tư tưởng, thực hành một lý tưởng, ông ta đã sớm bỏ điều kiện sinh sống thanh nhàn sung túc, cùng người vợ yêu thương - Jenny của ông sống trong hoàn cảnh khó khăn đói rét. Họ sinh được mấy người con, nhưng vì nghèo đói rét lạnh nên một đứa trong số đó đã chết, nhưng họ nghèo đến nỗi không có tiền để mua một cỗ quan tài cho con. Đến lúc hai đứa con gái của họ trưởng thành đến tuổi lấy chồng, mức sống của gia đình nhà trai trở thành điều kiện đầu tiên khiến người làm cha như Mac phải suy nghĩ, vì ông không nhẫn tâm nhìn thấy con gái mình lại phải vật lộn với những ngày tháng đói rét.

Bản thân tiền bạc vốn không có sự phân chia thiện ác đúng sai, quan trọng là thái độ con người đối với tiền bạc như thế nào? Tiền bạc được dùng đúng mục đích có thể làm cho thế giới này ngày càng tốt đẹp hơn, có thể làm cho một người thực hiện lý tưởng và nguyện vọng cả đời; nhưng nếu được dùng sai mục đích thì sẽ trở thành nguồn gốc của tội ác.

Năm 1986 khi còn là nghiên cứu sinh tại Mỹ, vị giáo sư chủ nhiệm khoa Thương mại tại học viện Harvard nói với tôi: “Tôi đã dạy qua rất nhiều sinh viên, nhưng hiếm thấy người thông minh như em, em nên thi vào học viện Harvard.” Nhưng hoàn cảnh của tôi lúc ấy rất khó khăn thiếu thốn, làm sao có đủ khả năng lo học phí quá cao tại học viện Harvard? Như hiện nay sau khi cầm bút viết đã 7-8 năm và viết rất nhiều, rất nhiều người khen ngợi các tác phẩm của tôi, nhưng họ đâu biết, thực ra chi phí để tôi sáng tác vượt xa khoản thu nhập của tôi, nếu như không phải là vì không có áp lực của tiền bạc, thì tôi cũng không thể duy trì nổi đến ngày hôm nay, nói chi là tạo nên thành tích.

Nhưng con người làm việc gì cũng phải lượng sức mà làm, không thể cảm thấy cái gì tốt thì tìm đủ mọi cách mà lấy được. Nếu như có người nói: “Khi lớn lên, tôi nhất định sẽ thi vào trường đại học nổi tiếng Thanh Hoa.” Cha mẹ của chúng sẽ nói: “Con ngoan, con thật có ý chí!” thế nhưng, người đó không phấn đấu học tập, đến năm cuối của trung học mới ý thức được thi vào đại học Thanh Hoa thì tốt, thế rồi nhờ vào mối quan hệ của người thân nhờ chạy “cửa sau” để được vào học ở đại học Thanh Hoa, kết quả thì sao? Không những trong học tập không theo kịp bạn bè cùng lớp, mà còn bị xấu hổ và mất tự tin trước sự tài giỏi của các bạn học chung, sớm hay muộn cũng bị đào thải.

Trở lại chủ đề lấy người chồng giàu, lấy một người chồng giàu không phải là sai trái, vì trai lớn cưới vợ gái lớn lấy chồng là chuyện hiển nhiên bất kể là giàu hay nghèo. Nhưng vấn đề ở chỗ là, trước khi lấy một người chồng giàu, bạn đã từng suy nghĩ sau này bạn phải đối diện với lối sống như thế nào không? Tính cách của bạn có làm cho bạn thích nghi được với môi trường

sống như vậy không? Phẩm cách, trí tuệ và sự hấp dẫn phải như thế nào khi là bà chủ của một gia đình giàu có, nói đơn giản là bạn có đủ những yếu tố cơ bản không? Nếu không có sự rèn luyện học tập cơ bản mười mấy năm, cho dù có được vào đại học Thanh Hoa, bạn cũng sẽ bị đào thải; cũng vậy, nếu không có những tố chất ưu việt, cho dù cuối cùng bạn cũng chen chân vào được thế giới không thuộc về bạn, nhưng cuối cùng bạn cũng bị “đá” văng ra.

Vì thế, khi kết hôn vấn đề “môn đăng hộ đối” được người xưa đặt ra không phải là vô lý. Thử nghĩ xem, khi xây nhà, kích thước các cửa phải theo một tỷ lệ hợp lý, nếu không trước sau gò nhà cũng bị sập, xây dựng gia đình cũng vậy. Muốn lấy chồng giàu có, bạn nhất định phải quen với tư tưởng và lối sống của tầng lớp đó.

Những năm 80 của thế kỷ XX, trong một chương trình truyền hình Mỹ, có một phụ nữ trẻ nghèo lấy được người chồng là một thương gia giàu có. Người phụ nữ đó không ngần ngại nói trước hàng tỷ người đang xem tivi rằng: “Tôi lấy ông ấy vì tiền của ông ấy.” Nhưng người chồng nói: “Tôi vẫn muốn cưới cô ấy vì tính thẳng thắn của cô ấy.”

Người phụ nữ trẻ này lớn lên từ vùng mỏ khoáng sản, cuộc sống nghèo khổ khiến cô không hiểu biết gì về bộ mặt của thế giới. Có một lần dự tiệc sinh nhật của một người bạn học, cô gặp phải trường hợp chưa từng thấy làm cô ngỡ ngàng, nhưng những thứ ấy thì không có gì lạ lắm đối với các bạn cô, từ đó cô hạ quyết tâm phải lấy một người chồng giàu có. Việc thứ nhất phải làm là học đại học: cô ta khổ công học tập, suốt ngày quần quật làm việc để kiếm tiền đóng học phí. Trong quá trình học tập và làm việc cô đều chú ý quan sát những đặc điểm của “người giàu”, tự rèn luyện bản thân những tố chất tổng hợp cần thiết trong mọi phương diện. Quan trọng nhất là, cô muốn tìm hiểu xem người đàn ông giàu suy nghĩ gì, bàn về những việc gì, và bản thân có thể đáp ứng cho họ những gì. Cuối cùng có một ngày, khi “con chim đã biến thành phượng hoàng”, cô không cần phải theo đuổi người khác, mà sự hấp dẫn tỏa ra từ con người cô đã thu hút ánh mắt của rất nhiều đàn ông giàu có.

Người đàn ông giàu có này thật tình muốn cưới cô gái làm vợ. Ông ta nói: “Lúc quyết định kết hôn với cô ấy, tôi vấp phải sự phản đối quyết liệt từ phía gia đình và xã hội, mọi người đều cho rằng cuộc hôn nhân như vậy là không xứng và không thể kéo dài. Bao nhiêu năm đã trôi qua, những người kết hôn sau chúng tôi liên tiếp xảy ra vấn đề, nhưng tình cảm giữa chúng tôi vẫn như ngày đầu yêu nhau. Tại sao vậy? Một mặt, cô ấy đến từ một thế giới khác mà tôi chưa được biết đến, mang đến cho tôi những cảm nhận hoàn toàn mới mẻ. Mặt khác là, cô ấy không giống như những phụ nữ trong tầng lớp của tôi, đã sống trong tầng lớp này từ nhỏ cho đến trưởng thành cho nên mọi thứ đều không có gì mới mẻ. Cô ấy rất trân trọng và yêu quý cơ hội mà cô đã tự phấn đấu để có được, hơn nữa cô ấy rất tôn trọng và ngưỡng mộ tôi.”

Nhiều năm nay, do công việc phỏng vấn sáng tác, tôi đã quen biết rất nhiều “người giàu” trong và ngoài nước, tôi phát hiện ra rằng bên ngoài họ có vẻ có cuộc sống sung túc an nhàn hơn mọi người, nhưng thực ra trên lưng họ phải gánh vác sự lo âu và trách nhiệm nặng nề hơn nhiều so với mọi người. Khái niệm về giàu khó thật sự mơ hồ, người cố gắng biểu hiện sự giàu có chưa hẳn là người giàu có nhất, nhưng những người không bộc lộ ra thì cũng không nên xem thường. Ngoài ra hãy nhớ kỹ là: giàu phẩm chất và đạo đức thì quan trọng hơn nhiều so với giàu vật chất tiền bạc. Nếu như bạn lấy một người giàu có chỉ vì người đó có tiền thì sẽ tạo

thành một “hậu quả xấu” làm bạn không kịp hối hận.

Bạn có biết một người đàn ông giàu có mong muốn vợ mình phải có những phẩm chất gì không? Có một phóng viên người Mỹ phỏng vấn rất nhiều người triệu phú, rút ra được kết luận là: “Tất cả những người chồng giàu có và hạnh phúc trong hôn nhân hầu như đều có những đánh giá như nhau về vợ mình. Trong mắt của những ông chồng này, vợ họ đều có lòng thương người, thành thật, có trách nhiệm, thông minh, giỏi giang, mong muốn làm một người nội trợ hiền hậu.”

Lấy được người chồng giàu có không phải là mục tiêu cuối cùng của phụ nữ, mà là lấy mục tiêu này làm động lực thúc đẩy, trong quá trình thực hiện mục tiêu làm cho chính mình trở nên cao thượng hơn, đẹp hơn, và thông minh hơn. Bản thân hôn nhân cho dù có tiền hay không có tiền, nếu không có tình yêu thì không thể nói đến hạnh phúc. Tục ngữ nói: đàn ông sợ đi sai đường, phụ nữ sợ lấy nhầm chồng. Hạnh phúc của người phụ nữ không thể dựa vào sự ban tặng của đàn ông, lấy một người chồng giàu không phải là sai, nhưng nếu ngoài tuổi trẻ và sắc đẹp ra, bạn chưa trang bị cho mình những yếu tố cần thiết thì bạn nên suy nghĩ kỹ trước khi quyết định.

Lời cuối

Kiếp sau vẫn muốn làm phụ nữ

Nam nữ yêu nhau sẽ cùng nhau nếm trải những ngọt bùi cay đắng. Cách quan hệ của họ giống như phép tính cộng trừ nhân chia, có người đưa kết quả lên đến số nguyên vô cùng lớn, có người tính tới tính lui vẫn phải đối diện với con số không, còn có người cân nhắc rất kỹ từng phép tính, nhưng kết quả lại là con số âm vô cùng lớn. Tại sao lại như vậy? Vì tất cả những vấn đề trong hôn nhân hầu như không thể giải thích được, đây cũng là nguyên nhân tại sao bi kịch trong hôn nhân cứ liên tiếp xảy ra không bao giờ chấm dứt.

Cô đã phỏng vấn bao nhiêu người?

“Hoàn thành cuốn sách này, cô đã phỏng vấn bao nhiêu người?” Nhiều người hỏi tôi như vậy.

“Bốn cuốn sách trước luôn gắn liền với công việc phỏng vấn người khác. Nhưng cuốn sách này tôi đề cập đến rất nhiều người, nhưng thật kỳ lạ, dường như tôi không cần phải tiến hành cuộc phỏng vấn nào.”

Nếu như phỏng vấn để viết về tình cảm, thực ra là bản thân tự làm ra vẻ. Sự bộc lộ chân tình là một thứ xuất phát từ tận đáy lòng, những thứ tôi nghe được, thấy được, cảm nhận được qua mấy chục năm, khi những rung động và tình cảm chân thành thấm sâu vào trái tim tự nhiên bản thân tôi cầm lấy bút viết lại từng câu chuyện.

Tại sao kiếp sau tôi cũng muốn là phụ nữ?

Nếu như phụ nữ sống được như cuộc sống của đàn ông thì đó là bản lĩnh; nhưng nếu đàn ông sống như phụ nữ thì đó là đồ bỏ đi. Chẳng phải sao? Phụ nữ trên thế gian này luôn có nhiều sự lựa chọn hơn đàn ông. Đàn ông chỉ có một con đường là phải phấn đấu. Còn phụ nữ? Có thể tự phấn đấu, nếu không muốn tự phấn đấu thì cũng còn có sự lựa chọn khác nữa, ví dụ như “lấy một người chồng giàu”, hoặc thậm chí là dùng nhan sắc của mình để có được hiệu quả vượt xa công sức bỏ ra (phần trước của cuốn sách này có đề cập tới: trong tình cảm, đàn ông thường làm nên những chuyện ngu xuẩn). Nhưng xin hãy chú ý, tôi tuyệt đối không phải là khuyến khích phụ nữ hoàn toàn dựa vào chồng, phụ nữ luôn phải duy trì cái tôi, không nên trở thành là người phụ thuộc của bất cứ ai.

Nhiều năm trở lại đây, do quan hệ công việc, tôi đã quen biết một số “người đẹp văn phòng” nổi tiếng, tôi phát hiện ra rằng dù họ xinh đẹp và đầy nữ tính thế nhưng đa số họ đều sống độc thân. Tìm hiểu rõ nguyên nhân, không phải họ không muốn tìm tình yêu, nhưng “người yêu chân tình” vẫn chưa xuất hiện trong cuộc đời của họ. Tôi thấy tiếc cho họ nên lấy mấy tấm ảnh của các cô ấy đưa cho mấy người bạn nam - đang là các tổng giám đốc đã vào tuổi trung niên xem qua, chân thành nhờ các bạn ấy xem có thể giúp được gì cho các cô. Tôi vốn nghĩ sẽ được

sự phản hồi nhiệt tình từ các bạn, song tôi lại bị cho là đã gây khó khăn cho họ. Tôi không ngần được thắc mắc, truy hỏi nguyên nhân, một vị tổng giám đốc không ngần ngại nói với tôi: “Những phụ nữ xuất sắc như vậy không hiếm mà còn nhiều nữa là khác. Cô nghĩ thử xem các phụ nữ xinh đẹp, có học thức, có công việc, có địa vị như thế có khó tính không? đàn ông thấy như vậy đều thấy đã không ổn rồi. Phụ nữ có sự nghiệp thường rất cầu tiến, còn đàn ông có sự nghiệp thường rất tự cao tự đại. Các phụ nữ tài giỏi thường không thích đàn ông cùng lứa tuổi vì các chàng ấy chưa có gì cả. Các cô chỉ nhìn lên cao tìm những người đàn ông thành đạt trong sự nghiệp, thường những người đàn ông đó đã ở vào tuổi trung niên, đã có vợ con hoặc đã có hàng tá các phụ nữ theo đuổi. Họ đâu cần có thêm người khác để ràng buộc họ nữa?”

Cho nên, phụ nữ muốn có một cuộc sống hạnh phúc thì khi chọn bạn đời cho mình, các cô phải nhất định xem xét cho kỹ, ai mới là người thích hợp làm chồng mình nhất, ai mới là người có thể sống với bạn đến trọn đời. Không nên tin cái gọi là “Đàn ông không phải là đồ tốt”, có rất nhiều việc không phải do đàn ông tạo ra. Hôn nhân thất bại là do cả hai người, hôn nhân được hạnh phúc cũng do cả hai người xây dựng nên.

Cách đây không lâu, tôi có xem một bài văn của một người đàn ông đăng tải trên internet có tựa đề là “Tôi muốn ly hôn” rất có ý nghĩa. Mở đầu của bài văn là: “Tôi muốn ly hôn. Cha tôi cũng muốn, mẹ tôi cũng muốn, em gái tôi đã ly hôn rồi. Có người trong số các bạn tôi cũng muốn, các đồng nghiệp cũng có người muốn, người tôi quen biết hoặc không quen biết cũng có người muốn.”

Thực ra tôi cũng đã từng nghĩ đến hai chữ “ly hôn”, chồng tôi chắc cũng đã từng nghĩ qua, nhưng đã qua hai mươi năm sóng gió, đến nay hai chúng tôi đều hy vọng được nắm tay đi hết cuộc đời này? Theo tôi, cách giúp tôi giữ được hôn nhân bền vững rất đơn giản: “Không nghĩ rằng cuộc hôn nhân thứ hai có thể mang lại cho bạn nhiều hạnh phúc hơn.”

Bảo vệ một cuộc hôn nhân cũng giống như điều hành một công ty, hôn nhân thất bại cũng giống như công ty bị phá sản. Đầu tư cho hôn nhân cũng giống như gửi tiền trong tài khoản ở ngân hàng, số tiền rút ra không thể vượt qua khỏi số tiền gửi vào, mới có thể tích lũy được một số vốn căn bản. Để hôn nhân có được một số tích lũy đầy đủ thì trong gia đình luôn phải có vợ hoặc chồng chấp nhận hy sinh cống hiến một cách cam tâm tình nguyện. Giống như sau khi con trưởng thành sẽ rời khỏi cha mẹ. Người chồng không thể lúc nào cũng phải ở bên cạnh vợ, cho nên, đàn ông là con diều, phụ nữ nên yên tâm để cho anh ta tự do bay lượn, chỉ cần sợi dây điều vẫn còn nằm trong tay phụ nữ là được.

Diễn viên điện ảnh Hollywood, sau này là vợ của Thống đốc bang Chicago trả lời câu hỏi của phóng viên như sau: “Tôi không thể bảo đảm cả đời này sẽ như thế nào, nhưng tôi có thể nói với anh là, ít nhất hiện nay chúng tôi rất là hạnh phúc”. Đôi vợ chồng rất nổi tiếng như vậy còn không dám bảo đảm tương lai sẽ như thế nào, điều này cho thấy gì? Cho thấy tính quan trọng của cuộc sống hiện tại. Ở đây ý của tác giả không phải là “rượu của ngày hôm nay, hôm nay say”, quên đi tất cả, mà muốn khuyên phải “phải trân trọng, yêu quý những gì mình đang có”. Phần trước của cuốn sách này tôi đã đề cập tới, đa số các đôi vợ chồng hạnh phúc trên thế gian này có một điểm chung đó là: trong cuộc sống vợ chồng phải thường xuyên hâm nóng lại tình yêu, làm mới tình yêu. Còn nhớ một đôi vợ chồng gây gổ suốt mười mấy năm, sau cùng quyết

định ly hôn cho rồi. Kết quả là, trong tháng cuối cùng họ chia tay nhau, mỗi một phút đều trở thành giờ khắc cuối cùng trong cuộc đời họ, điều này làm cho họ bắt đầu bao dung, hiểu nhau, thông cảm nhau, phát hiện những cái tốt của người kia. Kết quả là họ lại yêu nhau như ngày mới cưới và không còn ý định ly hôn nữa.

Thực ra, việc giữa hai vợ chồng là việc hai vợ chồng đóng cửa lại tự giải quyết, tự thương lượng, tự dạy nhau, ai đúng ai sai không quan trọng. Nếu người phụ nữ chịu bỏ tính ngang bướng trịch thượng, mỗi lần có chuyện không vui đều biết khẽ cười nói: “Đều là lỗi của em, đều là lỗi của em, không phải là lỗi của anh.” Cứ thế dần dần, giữa hai vợ chồng còn có việc gì để giận nhau? Đời sống của đàn ông thường ngắn hơn đời sống của phụ nữ cùng tuổi, vậy tại sao phụ nữ không thể nhân nhượng họ một chút để cả hai có thể sống chung với nhau thêm vài năm! Đã là phụ nữ thì nên làm cho tốt “vị trí” của phụ nữ. Nếu bạn nghĩ rằng cuộc đời bất hạnh là do bản thân là phụ nữ, chỉ mong kiếp sau được làm đàn ông, thì bạn đi tìm một cơ hội thử làm đàn ông, nếm thử mùi vị của việc làm đàn ông. Không nên vì không thể là đàn ông, cũng không làm tốt bốn phận của một người phụ nữ, mà trở nên không giống ai, không giống gì cả, sau cùng mọi người đều cảm nhận cái “bất hạnh” của bạn theo kiểu không ra gì cả.

Đàn ông thành công trong sự nghiệp nói, một gia đình mà “chồng già vợ trẻ” mới là gia đình hạnh phúc. Tôi không phải là “vợ trẻ”, nhưng khi tôi ý thức được việc giúp chồng dạy con là sứ mệnh và nghĩa vụ thiêng liêng của người vợ, người mẹ, tôi đã bỏ hết mọi danh vọng và vàng hào quang có được trong công việc, xác định trọng tâm của cuộc sống, điều này làm cho tư tưởng của tôi trong độ tuổi trung niên trở nên hoàn chỉnh hơn.

Lúc hai mươi tuổi, có lẽ bạn sẽ ghen tỵ với vận may và cơ hội của người khác; lúc ba mươi tuổi, có lẽ bạn sẽ oán trách chồng mình không bằng người ta; đến khi bốn mươi tuổi, có lẽ bạn bắt đầu học được cách suy nghĩ “lấy lên được thì bỏ xuống cũng được”, mang tâm trạng cảm kích tràn đầy mà trân trọng từng sự yêu thương và những lời ấm áp. Tục ngữ Mỹ nói rằng: “Cuộc sống con người bắt đầu từ tuổi bốn mươi” tôi nghĩ là rất có ý nghĩa, đến bốn mươi tuổi, bạn mới thật sự chín chắn và có đủ kinh nghiệm cuộc sống để nhìn nhận mọi sự việc, bạn biết cái gì mình nên giữ lại, cái gì nên bỏ đi, những kiến thức và kinh nghiệm bạn tích lũy được sẽ khiến cho bạn vượt qua thời đại; đến năm mươi tuổi thì sao? Mặc dù tôi chưa tới tuổi ấy nhưng tôi hy vọng những ngày tháng ấy sẽ thanh nhàn thoải mái hơn bây giờ.

Khi tôi viết cuốn sách *Không phải lỗi tại đàn ông* này, nhiều người đàn ông cảm ơn tôi đã giúp họ phát biểu những suy nghĩ trong lòng. Một doanh nhân nói với tôi, trời đã định trước đàn ông sống khổ hơn phụ nữ, điều này có liên quan đến đặc tính của đàn ông. Bề ngoài nhìn thấy đàn ông bận kiếm tiền nhưng thực ra họ đang đi tìm giá trị của chính mình. Họ cần có tiền, càng cần có danh tiếng và vinh dự. Vì những vinh dự này mà suốt đời đàn ông cũng không thể từ bỏ bản thân, bất kể là người nghèo hay là người giàu. Đúng vậy, đàn ông vào tuổi trung niên rất mệt mỏi, đến nỗi một số người phải từ bỏ cõi đời. Nhưng, cho dù nói giúp cho đàn ông cũng không bằng nói lên và hy vọng tất cả sự thật này có thể làm cho nhiều phụ nữ biết và hiểu rõ thế giới của đàn ông, thử đặt mình vào vị trí của đàn ông mà suy nghĩ. Phụ nữ rất cảm tính, có nhu cầu tình cảm nhiều hơn nam giới. Nếu như phụ nữ không biết yêu một người đàn ông như thế nào, thì làm sao có thể hy vọng có được tình yêu của đàn ông?

Quá trình viết cuốn sách này, cũng có ý nghĩa rất quan trọng đối với cuộc sống của tôi. Những ngày tháng “quan sát” đàn ông đã làm tôi nhìn lại và xem xét lại người chồng đã chung sống với tôi hơn hai mươi năm, làm mới lại tình yêu của tôi đối với chồng, giúp tôi hiểu thêm về hôn nhân, gia đình, và cả người đàn ông bên cạnh tôi. Tôi không phải là người hoàn thiện, cũng có lúc tình cảm suy sụp, cách nhìn không đúng, nhưng khi tính tình của một người bớt một ít so đo, tăng một ít lòng cảm kích, bớt một ít u tối, tăng một ít ánh sáng, bớt một ít kiêu căng, thêm một ít chân thật, thì cho dù một lúc nào đó từng hận người đàn ông bên cạnh mình, từng muốn bỏ anh ta, nhưng chỉ cần nghĩ đến những khó khăn, sự khổ cực của đàn ông thì bạn sẽ có cách đối xử tốt hơn đối với người bạn suốt cả cuộc đời mình, bạn sẽ tự nhiên phát sinh lòng vị tha. Thực ra mỗi ngày là một sự khởi đầu mới, mỗi một giây bên cạnh anh ta đều đáng trân trọng. Nghĩ được như vậy, những oán hận sẽ dần phai mờ, sự cảm kích sẽ tăng thêm rất nhiều. Khi bạn quyết định chọn niềm vui thì hạnh phúc cũng bắt đầu nảy mầm từ trong đáy lòng.

Không nên vì lỗi lầm của người khác mà tự trừng phạt bản thân mình.

Thế giới vì tình yêu mà tiếp tục duy trì.

Xin cảm ơn tất cả những người từng yêu mến, giúp đỡ, những người thân yêu thương, bạn bè, và các thầy hướng dẫn!

Trần Ngật

(Tại bờ biển phía đông, nước Mỹ,

(ngày 14 tháng 02 năm 2005)

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>